

AÇLIK GREVLERİ YAYILIYOR!

"Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması" talebiyle DTK Eş Başkanı ve HDP milletvekili Leyla Güven öncülüğünde başlatılan Süresiz-Dönüşsüz Açlık Grevi 100'lü günlere yaklaşırken, yeni katılımlarla yaygınlaşıyor. Türkiye ve Kürdistan zindanlarından Hewler'e, Avrupa'ya varana kadar bir çok yerde devam eden açlık grevleri, kritik eşiği çoktan aşmış durumda.

Kürt Halkı, bugüne kadar elde ettiği her şeyi mücadele ederek kazanmış olmanın bilinciyle, tam bir feda ruhuyla bu mücadeleyi sahiplenmiş durumda ve gerekirse bedel ödemekten çekilmeyeceğini dosta-düşmana gösteriyor. 10 Şubat tarihi itibarıyla açlık grevinin 95. gününde olan Leyla Güven'in tahliye edildikten sonra evinde eylemi sürdürmesi, bunun en açık göstergesi... Devletin tüm saldırılarına ve baskısına rağmen halkın Leyla Güven'i sahiplenmesi de, er ya da geç zaferin mücadele edenlerin olacağını gösteriyor.

Leyla Güven'in eyleminin 100. günü olan 15 Şubat'ta Kürt Halkı, 15 ilden Amed'e, Leyla Güven'in evine yürümeye hazırlanıyor...

Tekirdağ ve Edirne zindanlarında bulunan Leninist Tutsaklar, 3 günlük açlık grevi yaparak Leyla Güven'e ve süresiz-dönüşsüz açlık grevi eylemcilerine destek verdiler.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz:

Leyla Güven
Yalnız Değildir!
Zindanlar Yıkılsın
Tutsaklara Özgürlük!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

13 - 27 Şubat 2019 / S 68 / 1 TL

Ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe dinci faşizmin foyası daha çok ortaya çıkmaya başladı. Bugüne kadar halka dönük sözlü saldırılarını temkinli bir şekilde yapanlar, şimdi artık gözü karartmış bir şekilde açıktan yapıyor, yetmiyor tehditler savuruyorlar. Sona doğru yaklaşan her iktidarın göstereceği refleksleri gösteriyorlar.

Recep Tayyip Erdoğan'ın Sivas'ta yaptığı mitingde KİT'lere kadro talebinde bulunan insanlara kelimenin gerçek anlamında ateş köpürmesi bunun bir örneğidir. "Bu toplantıyı provoke etmeyin; bizden bir şey beklemeyin" dedikten sonra hızını alamamış olacak ki, "Bizler Cudi'de, Tendürek'te mücadeleyi verirken(...), sizin söylediklerinize bakın. Ne diyorlar domates, ne diyorlar patlıcan, patates. Düşünün ya düşünün bir merminin fiyatı nedir? Düşünün benim Mehmedimin giyinip kuşanıp bu teröristlere karşı verdiği mücadelenin bedeli nedir bir düşünün... Siz hâlâ domates, patates, sivri biber konuşuyorsunuz" dedi.

Elbette söylediğimizi doğrulayan sadece bu örnek değil. Konya Çiller Köyü'nde bir AKP Gençlik Kolları üyesi konuşurken "Açız, 16 yılda bir tane fabrika açtıysanız kimliğimi bırakıyorum, insanları kandırmayın" diyen bir köylünün boğazı orada bulunan AKP'liler tarafından sıkılmaya çalışılıyor; köylüler tepki gösterince kahveyi terk etmek zorunda kalıyorlar. Yine meşum mafya bozuntusu Sedat Peker faşisti bir açılıştaki yaptığı konuşmada "devletin beka"sından bahsediyor; beslemelerine sokakları savunma ve silahlanma çağrısı yapıyor.

Tekelci burjuvazi ve onun devleti ile faşizme bekçilik rolüne soyunanlar, "tehlike"nin farkındalar; işçi sınıfı ve emekçi halkta birikmiş olan öfkenin her an kendisini dışarı vurabileceğini görüyor, biliyorlar. Ataması yapılmayan bir öğretmenin "açım aç" diye isyan etmesinin sadece onun isyanı olmadığını seziyorlar.

TÜİK rakamlarına göre Ocak ayı enflasyonu %20,35 olarak açıklandı; gıda enflasyonu ise yıllık bazda %30,97 olarak belirtiliyor. Rakamları gören insanların tepkilerini tahmin etmek zor olmasa gerek. Herkes bunların gerçek oranları yansıtmadığını biliyor. Gerçek enflasyon %50-60'ları bulmuş durumda; bir şeyler almak için pazara çıkan insanlar, bunu en yakıcı şekilde hissediyorlar.

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI İÇİN SAVAŞALIM!

İşçi Kadın Kurultayı'na Çağrı

Emekçi Kadınlar (EKA), 10 Mart 2019 Pazar günü, Petrol İş Sendikası'nda gerçekleştireceği İşçi Kadın Kurultayı'na hazırlanıyor.

Emekçi mahallelerde yoğun emeklerle kurultay hazırlıkları yürütülüyor. 8 Mart'tan hemen sonra gerçekleşecek olan bu kurultayda, işçi sınıfının yarısı olan kadınlar, iş kollarında yaşadığı zorlukları ve örgütlenmeleri anlatacaklar.

"Açım Aç, Çocuklar Doymuyor!"

Tokat'ta İŞKUR'un Toplum Yararına Çalışma Programı kapsamında çeşitli branşlarda asgari ücretle 6 ay süreyle çalışılacak 1500 kişilik geçici işe, 9 bin 217 kişi başvurdu.

Başvuru sayısının yüksek olması nedeniyle 26 Ocak günü Atatürk Kültür Sarayı Konferans Salonu'nda noter huzurunda kura çekimi yapıldı. Binlerce kişinin izlemek istediği çekilişte salon doldu; ayakta izledi iş arayanlar...

Rimelan'ın "Tırko"su

Bir "Devrim işçisi" olan yoldaşımız Emre Bora'yı sonsuzluğa uğurlayalı tam bir yıl oldu.

Yaşamını işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine adanmış mütevazı bir işçiydi. Bir leninistti. Her işçi eyleminde, ezilen halklarla dayanışmada en önde olan Emre, Denizlerin "Yaşasın Türk ve Kürt Haklarının Birlikte Mücadelesi" şiarı ile mücadelesini Türkiye'den Kürdistan'a taşıdı; Rimelan'ın Tırko'su oldu.

>>Editör...

VENEZUELA'DA İÇ SAVAŞ NASIL ÖNLENİR?

Aslında sorunun kendisinin yanlış olduğunun farkındayız. Venezuela, zaten hali hazırda, boyulu boyunca bir iç savaşın tam ortasında. Bu iç savaşın ABD ve bölgedeki işbirlikçi devletlerin işgal girişimiyle bir dış savaşa dönüşme ihtimali ise giderek yükseliyor.

Eğer gerçeğin gözünün içine bakmaktan çekinmeyecekse, Venezuela devrimci hükümeti, emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin Venezuela'ya karşı zaten savaş ilan ettiklerini görüp kabul etmelidir. Bu savaş henüz fiili işgal düzeyinde değil. Fakat, iç savaşın gidişatına bağlı olarak, hızla fiili işgal noktasına doğru gidiyor.

Parti Önderliğinde

C.Dağlı

2

Masal Bitti Şehrazat

Umut Çakır

4

Olgularla İç Savaş-4

Özgür Güven

5

"Otorite Karşıtlığı"
Üzerine

Ali Varol Günel

9

Devrimci Durumu Ve
Devrimi Kavramak-1

İ.Cevat Çetiner

10

Savaşçı İçin Özgürlük
Bugünün Sorunudur

Abbas Gün

11

PARTİ ÖNDERLİĞİNDE

BAŞYAZI

C. Dağlı

Büyük bir devrimden geçiyoruz. Bu devrimin, dünyadaki devrimci şartlarla bağımlı olarak başka yerlerde zincirleme bir etki yaratacağı çok açık. Dünyada devrimci bir dönemin oluşması, her devrimin etkilerini ülkenin sınırlarının dışına taşır. Bu devrim başarıya ulaşacaksa bu, ancak proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğinde olur.

Devrimin başarıya ulaşması, devrimci dönemin hükümeti olan geçici devrim hükümetinin kurulmasıdır. Eski toplumdaki yeni bir topluma geçiş, devrimci bir dönemi gerektirir. Siyasi geçişin gerektirdiği en etkili devrimci önlemler, geçici devrim hükümetince alınır. Böylesi son derece devrimci önlemler hükümetine hazırlanmak ve onu kurmak devrimci işçilere ve diğer devrimci kitlelere düşer. Devrimci komünist parti, burada öncü ve yönlendirici güçtür.

İktidarın ele geçirilmesi, işçi kitlelerinin devrimci hedefidir ve sınıf savaşının en ileri noktasında çözülür. İşçilerin devrimci sınıf savaşını en ileri ve en yüksek düzeye vurdurmadan ve her yeni topluma geçişte enerjik bir araç olan devrimci güce başvurmadan iktidar sorunu çözülemez. Devrimci araçlar olmadan amacı istemek küçük burjuva hayalcilidir. Küçük burjuva hayalcilikine karşı her zaman mücadele ettik. Devrimci zor araçlarını ve güçlerini örgütlemek dün de bugün de devrimci komünist partinin görevidir.

Devrimci komünizmin, Leninist Partinin bu yöndeki çabası ve mücadelesi yıllarca sürüyor. Parti bu çabalarını yıllarca sürdüreceği denli güçlüdür, fakat tüm bu çabalar ve mücadele devrimi başarıya ulaştırmayacak kadar da yetersizdir. Kendi yetersizliklerini ve zayıflıklarını görmek ve gidermek, sınıf savaşının geleceği açısından hayati bir görevdir.

Gezi Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim halk ayaklanması, Türkiye ve Kürdistan'da koşulların devrim için ne kadar olgunlaştığını nesnel bir kanıt oldu. Ayaklanma günleri aynı zamanda, devrimin öznesinin, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının toplumsal ayaklanmayı daha ileriye götürmesi için aşılması gereken öznel yönlerini de gözlerinin önüne serdi. Bu yönüyle ayaklanmalar ve kitlelerin bütün toplumsal pratiği eğitici bir rol oynadı. Toplumsal durum yeni ayaklanmaların tüm öğelerini içinde barındırıyor. Yeni bir ayaklanma ancak daha devrimci bir biçimde gelişirse sonuca ulaşır. Ayaklanmaya proleter devrimci parti önderlik etmelidir. Proleter devrimci partinin önderliği, toplumsal ayaklanmanın daha devrimci tarzda gelişmesinin güvencesidir. Bu topraklarda devrimci savaşın uzun ve sancılı bir sürecin sonunda zafere varacağı tartışmasız kanıtı, uzun iç savaştır. İç savaş henüz kazanmadık da, onu kazanacak deneyim ve güç biriktirdik. İç savaşın devrimci güçlerinin, savaşı nasıl zaferle sonuçlandırabilecekleri, devrimci sınıf partisi tarafından defalarca açıklandı. İç savaşın kesin bir galibiyetle çıkmak için, proletaryanın savaşan partisinden öncülüğünde hareket edilmelidir.

Devrimin zafere ulaşmasını çeşitli yönlerden açıkladık. Bu bakış açısı, devrimin zaferinin bakış açısıdır. Biz, iktidar mücadelesi daha iyi anlaşılabilir diye, mücadeleyi çeşitli yönlerden açıkladık. İktidar mücadelesi bütünlüklü bir mücadeledir. Yalnızca devrimci sınıf partisi kitleleri iktidarı ele geçirmeye hazırlar. Sınıf kavgasının yarım yüzyıllık devrimci tarihi, geleceğe, iktidarı almaya yönelik uzun bir eğitim ve hazırlığı kendi içinde taşıyor. Mücadelenin bu günkü aşaması, hazırlığın çok ilerisindedir. Bugünkü hedef, iktidar sorununu kesin olarak çözmektir.

Devrimin zaferi bakış açısıyla içinde bulunduğumuz duruma bakmak, yalnızca mücadelenin lehine olanları görmek değildir. Zaferin önünde, ama bizden kaynaklanan engelleri de görmektir. Bunları sıraladık. Her sınıf bilinçli işçi, her devrimci militan, bu bakış açısıyla kendi durumuna bakmalıdır. Mücadelenin geleceği açısından iyi bir konumda olup olmadığını, doğru siyasal saflarda bulunup bulunmadığını yeniden değerlendirmelidir. Sağlıklı sonuçlara kavuşmak için durumumuza bu bakışla bakmalıyız.

Devrimin zaferi bakış açısı, reformist ve oportünist hareketlerin sınıf mücadelesindeki konumunu çok daha net olarak açığa çıkarır. Bu hareketlerin burjuva uzlaşmacı çabaları, burjuvazinin işçi hareketi üzerindeki etkisini ifade eder. Devrimci hareket, bu etkiye rağmen, devrim hedefiyle yoluna devam etti ve ileri noktaya vardı. İşçiler, emekçiler bunların etkisinden tamamen çıktığı zaman, hareketin çok daha ileriye gideceği açık.

Hedef eski toplumda, reformlarla oyalanmak değil, bir toplumdaki başka bir topluma geçmektir. İşçi sınıfının görevi, bugünkü toplumsal sistemin çeşitli yönleriyle, nicelikleriyle, sonuçlarıyla kendini bağlamak değil, bu köhnemiş toplumun kendisini dönüştürmektir. Çünkü işçi sınıfı, toplumun devrimci dönüşümüyle tam kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Bu, bugüne kadar gerçekleşmiş en büyük devrimdir.

Tarihin en büyük devrimi, kitlelerin "en az direnme çizgisi"yle gerçekleşebilir mi? Kesinlikle gerçekleşemez. Devrim, bütün devrim deneyimlerinin öğrettiği gibi, en etkin, en yüksek en açık devrimci savaşla zafere ulaşır. 20. yüzyılın toplumsal devrimlerinden çıkan ortak devrimci sonuçlara rağmen, "en az direnç çizgisi" reformist hareketlerin siyasi çizgisi olarak sürüyor. Bu, burjuvaziyle uzlaşma çizgisidir.

Devrimci durum, sosyal reformist hareketler için dezavantajdır. Çünkü her tür uzlaşma anlayışı kitlelerin devrimci eylemlerinde belirgin artışın olduğu bir süreçte etkisiz kalır. Aynı durum, devrimci marksizm için bir avantajdır. Çünkü yığınların devrimci eylemlerini devrime daha kolay ve çabuk dönüştürebilir.

Her türlü reformist ve oportünist hareketin devrimci komünizm karşısında gerilemesinde, onlara karşı verilen ideolojik mücadelenin büyük bir etkisinin yanında, nesnel koşulların devrimci yönde gelişmesinin de çok büyük bir yeri var. Devrimci sınıf partisi avantajlarından yararlanmasını öğrenmelidir.

Bu topraklarda toplumun iç çelişkileri çok keskin, devrimci durum çok derindir, devrimin yıkıcı devrimci gücü de çok büyüktür. Devrimin büyük yıkıcı gücünü burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeye yöneltmek proletaryanın devrimci sınıf partisine düşüyor.

İŞÇİ KADIN KURULTAYI'NA ÇAĞRI

Emekçi Kadınlar (EKA), 10 Mart 2019 Pazar günü, Petrol İş Sendikası'nda gerçekleştireceği İşçi Kadın Kurultayı'na hazırlanıyor.

Emekçi mahallelerde yoğun emeklerle kurultay hazırlıkları yürütülüyor. 8 Mart'tan hemen sonra gerçekleşecek olan bu kurultayda, işçi sınıfının yarısı olan kadınlar, iş kollarında yaşadığı zorlukları ve örgütlenmeleri anlatacaklar.

Çeşitli iş kollarından kadınları bir araya getirmeye çalışan Emekçi Kadınlar, pek çok ilde bu alanda çalışmalar yürütüyor. Birçok yerde bildiriler dağıtarak, kadınlara nasıl bir dünya istediklerini anlatıyorlar. Hazırladıkları anketlerle işçi kadınların iş yeri ve evlerinde ne tür sorunlarla karşı karşıya kaldıklarını soruyor ve kendi sorunlarını kendilerinin dile getirmesi yönünde çaba harcıyorlar.

Mikrofonu eline alan işçi kadın seslenecek Cargill'e, Flormar'a, Taris'e, Sibaş'a...

İş yerlerinden evlerine uzanan bu sistemin cenderesinde yaşam kavgası veren işçi kadınlar, düzenlenecek kurultayda kendi sorunlarını tartışacak ve birlikte çözüm yolu üretecekler.

"Krizin etkilerini en çok kadınlar ve çocuklar yaşıyor" diyen Emekçi Kadınlar, tüm işçi ve emekçi kadınları çalışma ve yaşam koşullarını anlatan tebliğlerini sunmak üzere 10 Mart 2019 Pazar günü saat 11.00-18.00 arasında Petrol-İş Sendikası'nda yapılacak olan İŞÇİ KADIN KURULTAYI'na davet ediyor.

DÜNYAYA BAŞKALDIRAN KADINLAR İŞÇİ KADIN KURULTAYI'NDA BULUŞUYOR!

Biz kadınlar ne istiyoruz?

Bu soru bize hiç soruldu mu?

Hayatın tüm zorluklarını, sömürüyü, baskıyı ve gerici saldırıları yaşamamızın merkezinde hissedilen, ölümün-tacizin bizim için olağanlaştığı kadınlarız. Hakkımızı aradığımızda işten kovulan kadınlarız.

Mezhebizimden, etnik kökenimizden dolayı kıyımaya uğrayanlarız. Ekonomik krizi mutfağımızda; kaynayan tencere-remizde, azalan aşlarımızda yaşayan kadınlarız.

Biz emekçi kadınların sorunları yaşamsal ve derindir. Bu nedenle çözüm yolu da köklü olmalıdır.

Peki biz emekçi kadınlar ne istiyoruz?

Ucuz iş gücü olarak görülmek, işsizlikle tehdit edilip mobinglere maruz kalmak istemiyoruz!

Bize dayatılan yoksulluğu ve sömürüyü kabul etmiyoruz! Mutfağın ahmaklaştırıcı işleri içinde boğulduğumuz ev yaşamını istemiyoruz!

Cinsimiz ve sınıfımız üzerinden uygulanan her türlü gerici baskısını ve saldırılarını kabul etmiyoruz!

Üzerimizdeki tahakkümü parçalamak istiyoruz. Kendimizle ilgili kararları vermek, egemen sınıfı ve onun eril zihniyetini yok etmek istiyoruz!

Özgürlük istiyoruz! Biz emekçi kadınlar; sınıfların olmadığı, toplumsal eşitliğin sağlandığı bir sistemi inşa etmek ve hatta yönetime ortak olmak istiyoruz. Toplumsal üretimin içinde yaşamı var etmek, bu büyük bütünün önemli yarısı olmak istiyoruz!

Bizler gücümüzün farkına varıp, örgütlenerek mücadele ettiğimizde isteklerimizi gerçekleştirebilir, özgürleşeceğimiz dünyayı kendi ellerimizle yaratabiliriz. Ve bunun bir adımı olarak her sektörden, çalışma kolundan kadınlar kurultayda toplanıyoruz.

10 Mart'ta toplanacak İşçi Kadın Kurultayı'nda sorunlarımızı dile getirip, çözümlerimizi bulacağız. Tüm sorunlarımızı birlikte haykıracağımız İşçi Kadın Kurultayı'nda buluşuyor, kadınları bu kurultayı birlikte örgütlemeye davet ediyoruz.

Emekçi Kadınlar / EKA

Emekçi Kadınlar'dan Flormar İşçilerini Ziyaret

Emekçi Kadınlar olarak tüm kadınlarla birlikte örgütlenme çağrısını yaptığımız 10 Mart İşçi Kadın Kurultayı için çalışmalarımız hız kesmeden devam ediyor. Sektör farketmeksizin her alanda yoğun faaliyet yürütüp işçi kadınlardan kurultay için bildirimler toplarken, yanbaşımızda aylardır eylem yapan Flormar işçilerinin de deneyimlerini almak istedik.

Eylemlerinin 263.gününde olan Flormar işçilerinin yeniden yanlarındaydık. Keyifli geçen sohbetlerimiz, eyleme nasıl başladıklarını ve gelinen süreci anlatarak devam etti. 263 günde çok şey değiştiğini ancak öfke ve kazanmaya olan inançlarından zerre değişim olmadığını dile getirdiler.

Kadınlarla samimi sohbetlerimizde, bir kadın olarak çalışma yaşamında ne tür zorluklarla karşılaştıklarını sorduk. Hepsinin cevabı aynıydı. Çünkü sömürü ortak, hepsi ondan payına düşeni almıştı. Sendika istiyorlardı ama işten çıkarıldılar. Eylemdeki arkadaşlarına selam verdiler, alkışladılar ama işten çıkarıldılar. Üstelik yüz kırtarıcı suç denilerek işlendi dosyaları. İçlerinden şef seçilmesini ilkin desteklemişler, ancak patronun çok patronculuk yapınca onların da nasıl değiştiklerine tanıklık etmişler. Eylem süreci bir çok şeyi daha iyi anlamalarını sağlamış. İşçi dostlarını, sınıf dostlarını görmüşler, hak gaspına uğradıklarını mücadele etmeden kazanamayacaklarını bilince çıkarmışlar. Bunlar onların anlatımları. Bizim gözlemimiz ise, gözleri ışıl ışıl dirençli kadınların mücadele etmekten asla vazgeçmeyecek oluşları... 10 Mart'ta işçi kadın kurultayına katılacaklarını söylerken, kadınlara selam yollayıp çağrıda bulundular:

"Sesimize ses olan işçi kadın kurultayına tüm kadınları davet ediyoruz."

Emekçi Kadınlar olarak onların sesini, mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz. Hep birlikte haykırdığımız sloganla veda etti:

"Flormar değil, direniş güzelleştirir!"

Emekçi Kadınlar Zindanlardaki Tutsakları Selamladı

Emekçi Kadınlar'ın (EKA) da bileşeni olduğu Mücadele Birliği Platformu Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda tecrite karşı yapılan mitinge Şimdi Devrim Zamanı şiarıyla katıldı. Emekçi Kadınlar da "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" diyerek Kürt halkının mücadelesine selam gönderdi.

Editör

VENEZUELA'DA İÇ SAVAŞ NASIL ÖNLENİR?

Baş tarafı 1. sayfada

Fiili işgal önenebilir mi? Evet önenebilir. Ama bu, Venezuela devrimci hükümetinin şu anda topraklarında süren mücadelenin bir iç savaş olduğunu kabul etmesine ve bu savaşı kazanmak için son derece kararlı adımlar atmasına bağlıdır.

Ne yazık ki, devrimci hükümet ve onun lideri Maduro, Venezuela burjuvazisinin, devrimci hükümete karşı uzun süredir yürüttüğü şeyin bir iç savaş olduğunu kabul etmiş değil. Maduro, ülkesinde yıllardır süren giden çatışmaların gerçekte bir iç savaş olduğunu kabul etmek için olayların Suriye ya da Libya'daki düzeye gelmesini bekliyor. Bu yüzden, Venezuela'daki krizin iç savaşla sonuçlanıp sonuçlanmayacağı sorulan Maduro, "Bugün bu soruya kimse kesin yanıt veremez" yanıtını veriyor. Oysa yanıt çok açık olmalıydı: "Zaten bir iç savaşın içindeyiz"

Bu konudaki muğlaklık, belirsizlik, Venezuela devrimci hükümetinin eylemine, politikalarına "kararsızlık" olarak yansıyor. Devrimci

hükümeti yıkmak için son derece kararlı bir görünüm çizen emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında bu "kararsızlık" onlara güç ve cesaret veriyor. Devrimci hükümetin kararsızlığı, emperyalistlere planlarını hayata geçirmek için ihtiyaç duydukları zamanı kazandırıyor. Adam satın alma, adam ayartma, karşı devrimcileri örgütleme, silahlandırma gibi faaliyetler bu zaman diliminde hızla gerçekleştiriliyor.

ABD, birer fino köpeğinden farksız davranan Avrupalı emperyalistler, Lima Grubu'ndaki uşak devletler ve Venezuela burjuvazisi bu hazırlıkları devrimci hükümetle uzlaşmak için değil, onu yıkmak için yapıyorlar.

Venezuela devrimci hükümeti, bu gerçeği görmek ve kabul etmekten çekinmemelidir. Bu gerçeklere gözlerini kapatmak emekçi sınıflara, yoksullara kan ve gözyaşından başka bir şey getirmez. Yapılması gereken şey gerçeğin gözlerinin içine korkmadan bakmak ve düşmanlarıyla iç savaşın kurallarına göre mücadele etmektir.

ABD emperyalizmi, amaçlarına ulaşmak

için, askeri işgal dahil, her şeyi göze aldığı dünyaya ilan etti. Lima Grubu denen fino köpekleri Venezuela sınırına asker yığarken Venezuela ordusuna da saf değiştirmesi için açıkça çağrılar yapıyorlar. Savaş ilan ettiklerini duyurmak için daha ne yapmaları gerekiyor!

Ancak bütün bu tabloya rağmen Venezuela'da güçler dengesi devrimci hükümet lehindedir ve iç savaş halen kazanılabilir; dış savaş önenebilir... Bunun koşulu, emperyalistlerin Venezuela'daki dayanaklarını kararlılıkla yıkmak, bu dayanakları askeri güce dayanarak ezmezdür.

ABD ve dünya gericiğinin Venezuela'daki dayanakları sanıldığı kadar aksine son derece zayıf, son derece çürüktür. Çünkü herşeyden önce onların arkasında emekçi sınıflar ve yoksul halk yok. Yoksul halka dayanan ordu, devrimci hükümetin arkasında. Yaygın milis gücü karşı devrimcileri ezcek kapasitede. Ancak tüm bunlar için devrimci hükümetin kararlı adımları gerekiyor.

Venezuela karşı devriminin ana dayanağı Ve-

nezuela burjuvazisidir. Burjuvazi ise gücünü kassalarını dolduran paradan ve emperyalistlerle kurduğu uluslararası ilişkilerden alıyor. Öyleyse, karşı devrimin bu dayanağının ortadan kaldırılması için yapılacak şey bellidir: Bankalara, fabrikalara, büyük toprak mülkiyetine derhal ve şartsız el koymak. Buradan elde edilecek maddi kaynağı, gün bile geçirmeden yoksul halkın, emekçi sınıfların yaşamını iyileştirmek için kullanmak. Yoksul halkın, emekçi sınıfların günlük yaşamında derhal iyileştirmelere yol açmak.

Emperyalistlere işgal için "içeride" dayanacakları güç bırakmanın tek yolu bu. Eğer bu dayanak dağıtılır ve ezilirse emperyalistler dış savaş başlatma cesaretini de bulamayacaklar.

Dış savaşı önlemenin yolu iç savaşı kazanmaktır. İç savaşı kazanmanın yolu ise burjuvazinin tüm zenginliklerine, parasına, bankalarına, fabrikalarına, topraklarına el koymaktır; karşı devrimin bu ana dayanağını silahların gücüne dayanarak ezmezdür.

Şeladize'de Ayaklanma

Türkiye'nin Federe Kürdistan Bölgesi sınırları içindeki askeri üssüne yönelik eylemlere katılan onlarca kişi, dün gözaltına alındı. Duhok'ta, Şeladize'deki eylemleri destekledikleri gerekçesiyle evlerine yapılan baskınla onlarca kişi gözaltına alındı. Ev baskınları devam ediyor.

Olaylar, 23 Ocak günü Şeladize Köyü'nün Türk savaş uçakları tarafından bombalanarak 4 kişinin yaşamını yitirmesiyle başladı. Köyleri sık sık bombalanan halk, protesto eylemlerine başladı.

26 Ocak günü eylemciler, Türk askerlerinin üssüne geldi. Burada bir basın metnini okuyan göstericiler, Türk askeri üslerinin Güney Kürdistan'dan çıkmasını istedi. Bu esnada, eylemcilere üste bulunan askerlerin ateş açması sonucu biri 12 yaşında çocuk 2 kişi hayatını kaybetti. Bu, bardağı taşıran son damla etkisi yaptı. Şeladize halkı, bölgede bulunan Sirê Askeri Üssüne doğru yürüyüşe geçti. Asayiş güçlerinin engellemelerine rağmen telleri aşan halk, askeri üssü ele geçirdi. Seyyar çadırları ateşe veren halk, bazı tankları da yaktı; çok sayıda araç yakılarak imha edildi. Türk askerleri üssü terk ederken,

2 Türk askeri halk tarafından esir alındı, peşmerge güçlerine teslim edildi.

Halkın baskını sonrası Türk savaş uçakları alçak uçuş yaparak Şeladize, Deralok ve Zap alanını bombaladı. Şeladize'de hayatını kaybeden 2 kişi, 27

Ocak günü toprağa verildi.

Halk, Türk askerlerinin üsleri boşaltarak Güney Kürdistan'dan çıkmasını istiyor. Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK), Yeni Nesil Hareketi, Kürdistan Emekçi Partisi ve Goran, Şeladize'deki sivillerin katledilmesine ilişkin ayrı ayrı yaptıkları açıklamada, Irak hükümeti ve Federe Kürdistan Bölgesi hükümetinin Türk devletine karşı açık tutum almasını isteyerek, askeri üslerin kapatılması gerektiğini söyledi.

Federe Kürdistan Bölgesi Hükümeti ise Türk üslerini korumak amacıyla asker gönderdi, olayın sorumlusu olarak PKK'yi gösterdi. Irak Dışişleri Bakanlığı ise Şeladize'de meydana gelen protesto olaylarında sivillere ateş açılmasını kınayarak, Türkiye'ye nota verdi.

28 Ocak günü de Şeladize'de düzenlenen eylemlere katıldıkları gerekçesiyle yapılan ev baskınlarında onlarca kişi gözaltına alındı.

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI İÇİN SAVAŞALIMI

Baş tarafı 1. sayfada

Yine TÜİK rakamlarına göre işsizlik oranı geçen yılın Aralık ayında %11,4 olmuş ve gençler arasında %21,6 olarak belirtiliyor. Oysa gerçek yaşamda bunun kat be kat fazlası olduğu herkesin malumu. İstatistiklerle yalan söylenebilir; ama yaşamda bunların gerçek karşılığının olmadığı, son süreçte işsiz kaldığı için intihar eden insanların sayısından anlaşılabilir. Son bir kaç yılda işsizlik oranının artması sonucu yüzbinlerce insan işsiz kaldı ve yeni bir iş bulamadı.

Bu arada Merkez Bankası faiz oranları da son hız artmaya devam ediyor. Orta ve küçük burjuvazinin iflasi derinleşiyor. Geçen yılın Eylül ayında açıklanan faiz oranı % 24... "Faize karşıyız" nutukları kimseyi inandırmıyor; görünen köy kılavuz istemiyor.

Ve bunların ortasında süre giden bir seçim parodisi... Dinci faşizmin sonuçlarına şimdiden ipotek koyduğu; sürdürdüğü savaşında kendisini tahkim edebilmenin bir aracı olarak gördüğü yerel seçimler... İşçi sınıfı ve emekçi halkların enerjisinin, oportünist ve reformistlerce esas olana, bir devrimle bütün iktidarın ele geçirilmesine değil de, "AKP'nin geriletilmesi" avuntusuna, küçük hesaplara feda edilmesi...

Oysa, dinci faşizmin yıkılıp gerçek bir halk iktidarının kurulmasının, zaferin ufku sanıldığı gibi puslu değil. Tam tersine, ekonomik krizin etkisiyle her geçen gün daha fazla sokağa çıkan işçi sınıfının artan eylemleri, ezilen halkların, gençlerin, kadınların sokağa yansyan isyanları, yeni yepyeni bir hayatın filizlenmekte olduğunu gösteriyor. Gerçek bir halk devrimi yığınların içinde mayalanıyor. Dikkatimizi ona çevirelim; sömürü ve zulümden, dinci faşizmden kurtulmak için Demokratik Halk İktidarı için savaşalım!

Bakırköy'de Kitlesel Miting

HDP İstanbul İl Örgütü, Öcalan üzerindeki tecride dikkat çekmek ve açlık grevinde olan DTK Eş Başkanı Leyla Güven ve tutsaklara destek amacıyla 3 Şubat günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "Emek, Barış, Adalet için buluşuyoruz" sloganıyla bir miting düzenledi.

Mücadele Birliği'nin de katıldığı Dikilitaş'tan yürünerek gelen mitingte üç arama noktasından geçildi. HDP milletvekilleri de mitingte yerlerini aldılar...

"Leyla Güven Haklıdır, Mutlak Tecrit Kalkmalıdır", "Barışa Tecrit Uygulanamaz", "Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği", "Örgütlen, Özgürleş Sömürgeciliği Parçala", "Tecridi Kır Faşizmi Parçala", "Şimdi Devrim Zamanı" pankartları açılan mitingte, Kürtçe ve Türkçe olarak iki dilde sunum yapıldı.

HDP bayrakları ile donatılan miting alanına gelenler, arama noktalarındaki bekleyiş sırasında da halaya durdu. Dikilitaş'ta toplanan gruplarda gençlerin coşkulu sloganları öne çıktı.

Mitingte sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji Berxwedana Zindanan", "Leyla Güven Onurumuzdur", "Jin, Jiyan Azadi", "Selam Selam İmralı'ya Bin Selam", "Halklar Tecridi Kıracağız!", "Emek Ve Barış Mücadelemiz Kazanacak!", "Tecridi Kırılım Faşizmi Yıkalım", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu da "Şimdi Devrim Zamanı" pankartı açarak "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"

lük", "Leyla Güven Onurumuzdur" sloganlarıyla yürüdü.

Öcalan ve siyasi tutsaklara özgürlük sloganlarının öne çıktığı mitingte kitle alana sığmadı. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nı doldururken alana sığmayan kitle caddelere taşı. Halkın alana sığmaması üzerine platformdan sık sık uyarılar ya-

pıldı. Mitingte tutsak milletvekillerinin fotoğrafları da taşınarak alanda platforma yerleştirildi. Coşkulu sloganların susmadığı miting son 3-4 yılın en kalabalık mitingi oldu.

Mitingte açlık grevini sürdüren Leyla Güven ile canlı bağlantı yapılması bekleniyor.

Mitingde HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli'nin konuşmasının ardından HDP İstanbul milletvekilleri ve mitingte gelen temsilciler sahneye çıkarak mitingte gelenleri selamladı.

Ve sahneye çıkan HDP Kadın Meclisi Sözcüsü Dilan Dirayet Taşdemir, Kürtçe yaptığı konuşmasında "Zindanlardan, Hewlêre, Amed'e kadar açlık grevlerinde olanlara selam olsun" diyerek kitleyi selamladı.

Konuşmaların ardından Leyla Güven, canlı görüntüyle mitingte bağlandı. Yorgun olduğu ve konuşmakta güçlük geçtiği gözlemlenen Güven, "Öncelikle hepinizi Amed zindanlarının direnişiyle selamlıyorum ve yürüttüğümüz mücadeleye gösterdiğiniz direnç için hepiniz saygı ve sevgilerimi iletmem istiyorum. İyi ki varsınız; yaşasın hakların kardeşliği" dedi.

Müzik grupların Kürtçe ve Türkçe şarkılarıyla miting sona erdi. Miting sonrası slogan atarak miting alanından çıkan 6 genç gözaltına alındı.

Ölümsüzleşenlerimizden Korkuyorlar

Bir hayalet dolaşiyor... Sadece Avrupa'nın değil tüm dünyanın üzerinde... Ve bu hayalet, 150 yıldır burjuva dünyanın, ezenlerin korkulu rüyası olmayı sürdürüyor. Her gece yataklarına "bir gün gelecek elimizden herşeyimizi alacaklar" korkusu ile girenler, korkularını mezarlıklara, heykellere saldırarak aşmaya çalışıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde, bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx'ın İngiltere'nin başkenti Londra'da, Highgate Mezarlığı'nda bulunan anıt mezarına hunharca bir saldırı yapıldı.

Saldırgan, birinci derece tarihi anıt statüsündeki anıt mezarında büyük ve telafi edilmesi güç bir tahribata yol açtı. Saldırganın, çekiç benzeri bir alet kullandığı düşünülüyor. Görüntülerden, saldırıyı mezar taşında Marx'ın adının yazılı olduğu bölümü kırmaya çalıştığı anlaşılıyor. Kırılmaya çalışılan orijinal mezar taşı, bilimsel sosyalizmin kurucusunun ölümsüzlük yatağının başucuna 1881'de dikilmiş, 1954 yılında da yeni yapılan anıt mezara yerleştirilmişti.

Ölümsüzleşenlerimizden korkanların korkuları yersiz değil... Bilesiniz...

"Açım Aç, Çocuklar Doymuyor!"

Tokat'ta İŞKUR'un Toplum Yararına Çalışma Programı kapsamında çeşitli branşlarda asgari ücretle 6 ay süreyle çalışılacak 1500 kişilik geçici işe, 9 bin 217 kişi başvurdu.

Başvuru sayısının yüksek olması nedeniyle 26 Ocak günü Atatürk Kültür Sarayı Konferans Salonu'nda noter huzurunda kura çekimi yapıldı. Binlerce kişinin izlemek istediği çekilişte salon doldu; ayakta izledi iş arayanlar...

Kura çekimi yapıldı isimler okunmaya başlayınca heyete tepkiler gelmeye başladı; haksızlık yapıldığı ifade edenler oldu: "Daha önce de söyledim: haksızlık yapılıyor", "Utanın, sizi mahkemeye vereceğim", "Sizin yaptığınız terbiyesizlik"...

Bir kadın da heyetin bulunduğu masaya gelerek, "Açım aç, çocuklar doymuyor. Ekmeğim istiyorum" diye bağırdı.

Bazı görevlilerin kadını susturmaya çalışması üzerine kadın, "Niye susuyorum, zorunuza mı gitti. Çocuklar aç diyorum" diyerek karşılık verdi. Heyetin yanına gelmek isteyenleri ve kadını uzaklaştırmak için çok sayıda polis sahneye geldi.

Kadın, "Kaç defa İŞKUR'a gittim başvurduğum yok, valiye gittim yok. Ben ne yapayım peki?" diyerek isyanını ve çaresizliğini dile getirdi. Polisler kadını dışarıya çıkardı ve kura çekimi devam etti...

İşçi kadının "Açım aç, çocuklar doymuyor" feryadı her geçen gün çığ gibi büyüyen, işsizlik, yoksulluk ve açlıkla mücadele eden milyonların feryadı...

MASAL BİTTİ ŞEHRAZAT

Umut Çakır

Bir acayip coğrafyadır Ortadoğu. Her biri muazzam bereketli ve zengin topraklar üzerine kurulu kendine yeten topluluklar ile kırk yamalı bohça. Bu toprak zenginliği ve kendine yeterlik yüzünden, binlerce yıldır merkez bir gücü kendi içinden çıkaramamış; ama yine binlerce yıl dışarıdan gelen büyük istilacıların zoruna sırayla boyun eğmiş: Persler, Büyük İskender, Romalılar, Abbasiler, Osmanlı, İngiliz ve ABD... Her yeni efendinin önünde eğilir görünüp, arkasından nanik yapmış; kargısı elinde, hançeri zulasında.... Ortadoğu'nun tarihi belleği, idamını engellemek için efendisine her gece başka bir masal uyduran Şehrazat'ın Binbir Gece'siyle yetiştirdi nesillerini. Kaderine baştan razı; ama elinden gelen tek şey onu ertelemek. Bu makus talih, modern zamanların modern toplumsal devrimleriyle yıkılıyor.

Kabul etmek lazım, çok zordur Ortadoğu'da politika yürütmek; strateji yetmez, satranç ustalığı da gerekir. Dün hasım olan, bugün düşman; dünün stratejik ortakları bir gecede "evine dönen misafir" oluverir. Elinde yoksa tarihi bir nesnel şartlara dayalı sağlam bir strateji, kafada yoksa satranç ustalığı, elinde bir avuç tuz, hıyar tarlaları arasında koşuştururken bulursun kendini. Tam da şimdi, ABD'nin ve TC'nin düştüğü durum gibi. "Bir gece ansızın" nidalarıyla ciğer patlatan dinci faşizm, bir gece ansızın Trump'ın "Çekiliyoruz" mesajıyla kalkaldı öylece, elde bir avuç tuz. Bugünlerde her gün, resmi heyetler uçuşuyor Kremlin, Beyaz Saray güzergahlarına...

ABD Suriye'ye el atarken, kağıt üstünde bile bir stratejisi yoktu; bunun için yeterli kapasitesi, bölgenin çelişkili güçlerinin ittifaka sokulması için elinde yeterli araç yoktu. Afganistan'da çakılıp kalmış, Irak'ta yenilmiş, dünya hegemonyası çökerken bu bölgede sadece hasımlarının oyunlarını bozabilmek için girmişti, ama oyun kurmak için değil. Tipik bir patron kimliğiyle Trump, bi-

lanço tablosunun tamamından ziyade onun son satırını okumaya alışkın mizacıyla, çıkiverdi işin içinden. Trilyonlar harcıyor ama sonuç sıfır! Öyleyse "Neden Ortadoğu'nun polisi gibi davranıyorsun?" Oysa çok değil, on küsur yıl önce, dönemin Dış İşleri Bakanı Condeleza Rice, Irak işgaline harcanan trilyonlar için "Buna değdiğini düşünüyorum" diyordu. Aradaki fark, çöken bir hegemonyanın manzarasına denk geliyor.

Dikkat çekici olan şudur: Trump'ın sabah sürprizlerini, her zaman bir şekilde, düzelterken Pentagon bu kez yelkenleri pek çabuk suya indirdi. "Müesses nizam"ın çılgın köpeği Savunma Bakanı Mattis, bir elinde ABD'nin tarihi askeri diplomatik kapasitesini kullanarak gücünü koruması gerektiğini yazdığı mektup, diğerinde istifa dilekçesi, Oval Ofis'in önünde belirdi. Her ikisini de sessizce Trump'ın masasına koydu ve çekilme kararnameyi imzaladı. Peki ama neden? Trump şimdi her zamankinden daha geçici olduğu için mi? Hayır, ama çöküş, biraz da Trump'ın etrafına yaydığı ağır koku sayesinde, şimdi daha belirgin olduğu için. Ve turpun asıl büyük parçaları daha heybede.

ABD, oyun kurmadığı sadece hasımlarının oyunlarına çomak sokabildiği belli bazı nefessiz alanlarından çekilmeye niyetli, çünkü şu an üzerine dosdoğru gelen çok ürkütücü "bir şeyler" var: ABD, sonuçları belirsiz bir mali krizin eşliğinde. Hayatı borsa manipülasyonlarıyla geçmiş Trump gibiler, kötü kokuyu Mattis gibi çılgın köpek askerlerden daha hızlı alırlar. Mali piyasalar, çarkı felek gibi; petrol fiyatları ve diğer hammaddeler, artık dikiş tutmuyor. 2008'den bu yana süregelen küresel depresyonun seyri

Gelinen aşamada sürecin en kazançlısı, düşünülenin aksine, Rojava halkıdır. Şu ya da bu toprak kazanımı ya da kaybından çok daha önemli bir şeyi, devrimin en özlü derslerini kazandılar, ham hayallerden kurtuldular. ABD'nin çekilme kararı sonrası, halk adına açıklama yapan TEM-DEM, "Özgür toplum yapılanması, her tür silah, teknik ve ekonomik güçten daha güçlüdür, özgüce dayanma temelinde tereddütsüz mücadeleyi sonuna kadar sürdürme" kararına vurgu yaptı. Bu, emperyalist güçlere güven duygusuyla beslenen politik karakter yoksunluğunu tasfiye etme anıdır; bu, kararlılığının ifade edilışıdır. Komünistler, enternasyonal görevlerini hiçbir zaman unutmamalı, bu devrimin kararlı tasfiye anlarını desteklemeyi bilmeli; yakın geçmişin uğursuz gölgesini bahane etmemelidir.

İçinde ikinci bir mali çöküş, doların ölümünü haber veriyor; tam emperyalist tekellerin kendilerini bağladıkları tedarik zincirinin darmadağın olmasını; devasa borç krizleriyle hükümetin kepenk kapatmasını, üretim ve ticaretin felç geçirmesini haber veriyor. Ve bu kez ABD'nin elinde ne "batamayacak kadar büyük" tekelleri kurtaracak bir araç var, ne de dünyaya pompalamak için bastığı dolarları kabul ettirebilecek hegemonik bir kapasite. Bu kez çöküş, işini çok hızlı halledecek gibi görünüyor, emperyalist güçler kendilerine yakın nüfuz alanlarıyla baş başa kalacaklar; üretim sürecini ve gücünü dünyaya çok fazla dağıtmış olanlar çöküşün enkazında mezarlarını bulacak.

ABD yönetimi içinde Trump'ı destekleyen kesim, çöküşün ruh halini çoktan donanmış, bir an önce korunaklı nüfuz alanlarına doğru geri çekilme peşindedir. Trump'ın da dediği gibi; "Yakında herkes benim gibi düşünecektir." ABD'nin emperyalist hegemonyadan çöküşünü göremeyenler, Suriye'den geri çekilme açıklamalarında yeni oyunlar, yeni planlar olduğunu vurguluyorlar. Bunda bir yanlışlık yok, en pespaye sermaye iktidarların bile kafasında kırk tilki doluşar. Önemli olan bu oyun planlarını hayata geçirebilme kapasitesidir. ABD, bölgede Rusya'nın hamlelerine karşılık veremedi;

Türkiye'nin yamsal çıkarlarıyla diğer ittifaklarının çıkarlarını ortaklaştıramadı. Hegemonya odur ki, en çatismalı çıkarları bile aynı ittifak havuzunda buluşturabilmektir. ABD, bu kapasiteyi hangi ölçülerde kaybettiğini Suriye alanında kanıtladı. Bu son raundta artık ipler Rusya'nın elinde.

Kaybedenler kulübünün diğer üyesi Türkiye'dir. Amerikan basını kaynaklı yalan haberlerin tersine, Trump'ın çekilme kararından, Ankara'nın haberi yoktu. Bunu anlamak için karardan sonra Ankara'nın büdüğü iki günlük sessizliğe bakmak yeterlidir. Aksine RTE'nin de hazır bulunduğu bir dizi kritik güvenlik toplantısında, "ABD'nin bu planına Rusya ve Esad'ın dahil olup olmadığı hangi kapsam ve boyutta dahil olduklarını" (Hürriyet Gazetesi) bilinmesi gerektiği öne sürülmüş. Oysa, o tatsız güne kadar, keyifleri yerindeydi. Operasyon tehditleriyle ENKS ve Roj peşmergelerinin Rojava yönetimine monte edilmesi yolunda epey ilerleme sağlamıştı. Ve bu arada ABD, Telabyad'da küçük bir cep açarak, YPG'nin direnişini kontrol altında tutacak, yerel seçim öncesinde dinci faşizme ucuz ve kolay bir zafer hediye etmeyi kabul etmişti. Trump'ın ani çekilme kararı, bu ucuz ve kolay zafer tiyatrosunu bozdu.

Ankara yığnağı bu kez Memicçi sınırına kaydırdı. Mademki ABD hepten geri çekiliyordu ve hali hazırda bir "Memicçi Mutabakatı" vardı, Afrin'e benzer bir saldırıyla burayı düşürmek mümkündü, diplomaside fazla sorun çıkarmayacaktı. Ancak bu kez, Esad elini çabuk tuttu, YPG'yle Rusya üzerinden hızlı bir anlaşmaya vardı. Suriye ordu ko-

mutanlığı, Memicçi halkının tümünün güvenliğini garanti altına aldığı ilan etti. Apar topar Moskova'ya yollanan dinci faşizmin ağır topları ise orada "Memicçi Suriye ordusunda, sen önce İdlid'deki görevlerini tamamlamalısın" cevabıyla karşılaştı.

Anlaşılan o ki, son raunduna girilen Suriye savaşında TC, artık iki eşli tango-sunu sürdüremeyecek. Bölgedeki ABD askeri varlığı, Ankara'ya çatlaklar arasına önce kuyruğunu sonra kafasını sokmak imkanı veriyordu. Bu sayede Bab ve Afrin işgalleri gerçekleştirildi. Memicçi'ye ortaya çıkan son tabloda görüleceği gibi, bu iki eşli tangoda sona gelindi. Ankara, bundan böyle tek başına kolbastı ile idare edecektir. Dinci faşizm için geriye tek bir seçenek kaldı: İdlid'den Cerablus'a, işgal ettiği bölgelerde beslediği çeteleri yanına katıp, Fırat'ın karşı kıyısına, Rojava'ya geçmek. Sonuçları felaketlere açılan böyle bir hamle gerirse, Memicçi'te ilk sürümü testten geçen YPG-Şam ittifakını daha da pekiştirecek, Rusya'nın dolaysız etkisini bölgenin daha geniş bir kesimine yayacaktır.

Gelinen aşamada sürecin en kazançlısı, düşünülenin aksine, Rojava halkıdır. Şu ya da bu toprak kazanımı ya da kaybından çok daha önemli bir şeyi, devrimin en özlü derslerini kazandılar, ham hayallerden kurtuldular. ABD'nin çekilme kararı sonrası, halk adına açıklama yapan TEM-DEM, "Özgür toplum yapılanması, her tür silah, teknik ve ekonomik güçten daha güçlüdür, özgüce dayanma temelinde tereddütsüz mücadeleyi sonuna kadar sürdürme" kararına vurgu yaptı. Bu, emperyalist güçlere güven duygusuyla beslenen politik karakter yoksunluğunu tasfiye etme anıdır; bu, kararlılığının ifade edilışıdır. Komünistler, enternasyonal görevlerini hiçbir zaman unutmamalı, bu devrimin kararlı tasfiye anlarını desteklemeyi bilmeli; yakın geçmişin uğursuz gölgesini bahane etmemelidir.

Sen Yanımızda Olmaya Devam Edeceksin!..

Yazması insana gerçekten zor geliyor Kenan! Hayalindeki gibi mücadele ettin ve eğer hayatta olsaydın, inandığım şekilde yaşayacağından hiç şüphem yok!

Yazması zor, çünkü seninle omuz omuza mücadele etmek dünyayı değiştirme eyleminde. Ve seninle bir çok anılar yaşadık. Hem sorunlar, sıkıntılarla uğraştık, hem mutluluklar yaşadık.

Seni tanıyan herkesin sana dair anlatabileceği, yazabileceği bir çok anısı var. Bana da bu konuda bir şeyler yazma görevi düşüyor yoldaş...

Devrim mücadelesi, sadece iyi, güzel anılar ve olaylarla hatırlanmıyor. Ve hatta belki, daha çok acı, hüznün, nefret ve öfke insanı ayakta tutuyor. Yoldaş, son 3-5 yıl içinde halkların yüreğine öyle acılar düştü ki! Soma, Ankara, Suruç, Aladağ, Sur, Cizre, Nusaybin... Bunların tümü hepimizin yaşadığı ortak acılardı.

Ve sen! Ve Emre yoldaş! Belki henüz sizi tüm halklar tanımıyor. Bu acılar, şimdilik sizi tanıyan insanların acısı ve üzüntüsü.

Birlikte yaşadığımız sayısız acı ve sıkıntıya her geçen gün başka insanların acı ve üzüntüleri eklendi. Eğer böyle olmasaydı -yani biz, bu acılara ve hüznümlere karşı durup insanların sıkıntılarını ortak olmamış olsaydık- devrimci olmak ne anlam ifade ederdi ki? Biz sos-

yalizm mücadelesini bilimsel temelde öğrenmeye çalışıyor ve kendimize bu mücadeleyle katkıda bulunmaya çabalyoruz. İşçi sınıfının önderliğinde, sınıf savaşımının gelişimine, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya hedefinde sağlam bir taş olmak için emek sarf eden sayısız neferlerdeniz!

Sen de insanlığın özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin önemli neferlerinden biriydin. Tanıdığım her insana bir çok değer kattın. Tabi bana ve seni anlatabileceğimiz insanlara da! Benim gibi, senin yerinde olmuş olmayı isteyen başkaları da olmuştur mutlaka. Fakat artık ne ben, ne de başkaları bu imkana sahip değil. "Kenan'ı kaybettik" sözünün kanarlığı, senin yerinde olmak veya en azından yanında olabilmekten benim için.

Gelecekte, seninle birlikte mücadeleye devam edeceğimiz düşüncesi o kadar netti ki, aksi bir olasılığı hiç düşünmemiştim. Ve bu sebeple olsa gerek, ölümsüzleşmeyi kabullenemedim hala. Galiba bu duygu yanına gelinceye kadar sürecektir.

Bir çok yerde, devrim için düşenlerin isimlerini, yaşam öykülerini ve mücadele içindeki çabalarını okumuştum. Fakat yakından tanıdığım, birlikte güllüp, sorunlarla birlikte yüzleştiğim insanların kaybı, insanın canını daha çok yakıyormuş. Hiç de okuduğun veya dinlediğin gibi olmuyormuş anlayacağım... Belki daha

önce yakından tanıdığım birilerini kaybetmiş olmanın hüznünü yaşasaydım, adlarınızı tarihe ölümsüzleştirerek yazdırmış olmanız daha katlanılır olurdu... Ne kadar tuhaf gelse de, bir devrimcinin duygu dünyası, kendi yoldaşlarıyla, sınıf savaşımı, insanların geleceği ve sosyalizmle atıyor. Yoldaşlarını kaybetmek, hiç bir duyguyla kıyaslanabilecek olmasa da, yine de insan, "keşke böyle bir acıyı tecrübe etmiş olsaydım" diyor. Evet, bu çok saçma, kabul ediyorum.

Peki, ben bu durumla nasıl yüzleştim? Üzülme mi? Belki de üzülmenin de ötesinde... Fakat Kenan, hayatın bizlere sunduğu gerçeklerden kaçılmıyor. En iyisi mi, hiç olmamış gibi davranmak oluyor galiba.

Çünkü bu durumu yok saymadan nasıl öfkemi ve üzüntümü dizginleyeceğim? Kendime hakım olacağım? Bir yoldaşımı, dostunu kaybetmek katlanılır bir duygu değil. Hele ki, insanlığın yüzkarası, hatta insan sıfatını hak etmeyenler bu dünyada var oldukça... Emre yol-

daş ve sen, yüreğinizde taşıdığınız yeni insanla ve bir çok özelliğinizle, çürümüş ve köhnemiş sömürü düzeninin içinde komünist insanın örnekleriydiniz.

Gidenlerin ardından daima iyi ve güzel bir şeyler yazmak bir gelenektir sanırım. "Devrim ve komünizm mücadelesinde hayatım tereddütsüzce feda edenler için ne yazılabilir ki başka?" Sanırım, bu düzenin değişmeyeceğine dair bir yanılsamanın yaygın olduğu bu günlerde, senin gibi, bizim gibi devrimcilerin "olağanüstü" kişiler olduğu düşünülmüyor.

Aslında her birimizin hata-

ları, eksikleri var ve olmaya da devam edecek. Hiç de düşünüldüğü gibi "insanüstü" bir durum yok. Aksine, insani. Ve bana her zaman bir sorumluluk; yapılması gereken normal bir davranış gibi geliyor. Senin için devrimci olmak, devrimin senin yaşamının merkezinde olmasaydı, sen olmak idi. Devrimci mücadeleyi yaşamının merkezinde tuttu ve tüm geleceğini de buna göre şekillendirdin. Okumaya olan ilginle birleşince, sanırım sorunlara ve insanlara karşı sakinliğini başka bir şey açıklayamazdı. Sakin ve her daim kavramaya, anlamaya çalışmak senin tarzındı. Devrimci mistik bir şeymiş gibi inanmak ya da "iyi ve olması gereken ideal" gibi yaklaşmak değil.

"Kenan yoldaşın hangi özelliğini anlatmalıyız" diye sorsalar... İşte tastamam bu. "Devrimcilik" bir yaşam tarzıydı, yaşamın kendisiydi sende. İnsanlığın özgürlüğü ve geleceği, sosyalizm için savaşmak, bu uğurda mücadele etmektir. Aslında bilimsel olduğu kadar kişisel bir tercih meselesiydi. Tarihsel gelişim, insanlığın komünizme doğru akmasına neden oluyor. Fakat bunu gören pek çok insan ya güvenmediğinden, inanmadığından ya da başka sebeplerle komünizm mücadelesinde yer almıyor, sürdürmüyor vs. Sanırım, Nazım diyor ya, "yüreğini yüreklerimin yanına at" işte bunu yapmak da bir yandan bakarsan "kişisel"

bir tercih. Ve seni anlatacaksam, işte bunu anlatmalıyım ilk önce. Biz uyumaya gittiğimizde, sen okumaya ve yazmaya devam ederdin...

Herkesin Kenan'a anlatacak ya bir derdi ya bir işi olurdu mutlaka. Neyse ki, benimle işin çok oluyordu da az bekliyordum seni! Niye bilmiyorum, öyleydi. Sakinliğinden mi? Olgunluğundan mı? Yoksa kavrayışından mı? Hepsini bir arada belki...

Yazarken ne hissediyorum biliyor musun? Sanki yakın bir vakitte görüşeceğiz. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşacak, gülecek, tartışacak ve mücadele etmeye devam edeceğiz! Gerçi öyle de zaten... Sen yanımızda olmaya devam edeceksin!..

Sonuç olarak her birimizin senden öğreneceğimiz, sana dair anlatacağı ve seninle paylaşmak isteyeceği pek çok şey var. Benim için mesele şu ki, seni tanıdığım ve seninle yoldaş olduğum için onur duyuyorum. Ve ne mutlu bana, senin yanımızda olduğun bilerek yolumuza devam ediyorsun.

Faşizmin çırpınışları boşunadır. Artık çok kalmadı yoldaş, uğruna hayatını feda ettiğin sosyalizm öyle uzaklarda değil! Ve biz, senin gibi bu uğurda bayraklaşan neferlere söz veriyoruz: Sizin yürüdüğünüz bu onurlu yolda bizler de aynı binliğ, aynı kararlılık ve yürekle yürüyeceğiz ve zafere ulaşacağız...

22 Ocak 2019
Yoldaşın

Sinir İberan

OLGULARLA İÇ SAVAŞ-4

Özgür Güven

1978'den sonra İstanbul'da yasaklanan 1 Mayıs, 12 Eylül'den sonra tamamen yasaklandı. Bu dönemden sonraki ilk 1 Mayıs kutlamaları 1987 ve 1988'de kapalı salon toplantılarıyla yapıldı. 1989'da ileri işçilerin kararıyla Taksim'e çıkılması kararlaştırıldı. 10 bine yakın işçi ve emekçi Saraçhane'den yürüyüşe başlarken yolları polis tarafından kesildi ve çatışma başladı. Çatışa çatışa, Saraçhane, Tarlabası'na kadar gelen kitleye polis ateş açtı. İnşaat işçisi M. Akif Dalcı'nın ölümsüzleştiği bu eylemde yüzlerce işçi emekçi gözümlü alınıp, işkenceden geçse de, Taksim Meydanı'na çıkmayı başardı.

1990 1 Mayıs'ında yine Taksim kararı alındı. Devlet, Taksim'e çıkışı engellemek için elinden geleni yaptı. İstanbul'da ilan edilmemiş sıkıyönetim havası estirildi. Yollar tutuldu, bazı vapur ve otobüs seferleri iptal edildi, yollar kesildi, adım başı "polis arama noktaları" kuruldu. Ama bütün bu baskı ve terör önlemleri işçi ve emekçilerin Taksim'e yönelmesini engellemeyemedi.

Bu sefer kitleler Osmanbey'den başladı yürüyüşe. Polis barikatlarını aşı aşı ilerleyen kitleye polis yine ateş açtı. Gülay Beceren açılan ateş sonucu vuruldu, sakat kaldı. Yine yüzlerce işçi, emekçi gözümlü alınıp işkencelerden geçirilme pahasına Taksim Meydanı'na çıktı. Her iki 1 Mayıs'ta da işçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e çıkararak adına uygun biçimde mücadele günü yaptılar.

Ve Zonguldak madencileri... Hükümetin Zonguldak'taki taş kömürü işletmelerin kapatma ve işçileri işten atma kararına karşı Zonguldak madencilerinin haftalar süren bu eylemi, daha baştan itibaren politik bir eylem olarak başladı ve sürdü. 15-16 Haziran'ı aşan bu eylem başlangıçta Zonguldak'la sınırlıydı. Günlerce kent içinde yürüyüş ve gösterilerle süren eylem, önce işçi ailelerini, sonra kendin esnafını ve ardından da neredeyse bütün kentli örgütleyip saflarına çekti. Günlerce süren bu eylemde istedikleri sonucu elde edemeyeceklerini anlayan işçiler Ankara'ya

gitmeye karar verdiler. Ama daha onlar bu kararı almazdan önce eylem kendi sınırlarını aşmıştı. Bütün kentlerde dayanışma gösterileri yapılıyor; insanlar yardım topluyor, akın akın Zonguldak'a gidip destek veriyorlardı.

İşçileri Ankara'ya götürecekti otobüsleri çeviren polis, gitmelerine engel olup el koyunca, Genel Maden İş Sendikası (GMİS) Başkanı Şemsi Denizler, "Otobüsle olmazsa yürüyerek gideriz" diye bir karar aldığında kendisi de bu kararın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Zonguldak'tan yola çıkan yürüyüş kolu 80 bin kişiyken, Gerede'ye vardığında 150 bini aşmıştı. İşçiler yol boyunca geçtikleri her köye, her kasabaya kendi sınıf karakterlerini taşıyor, devrimin müttefiki olan diğer bütün kesimleri de örgütleyip harekete çekiyorlardı. Bütün ezilen ve sömürülen kesimler kendi sorunlarının çözümünü de orada görüyor, işçi sınıfının yanında saf tutuyorlardı. Yürüyüşe katılmayanlar da destek kampanyaları örgütüyor, toplanan yaşam malzemeleri işçilere ulaştırılıyordu. İşçi sınıfı daha baştan harekete kendi kolektif karakterini verirken, bütün dünyaya, dost, düşman herkese devrimin fiili öncüsü olduğunu bir kez daha gösterdi.

Zonguldak madencilerinin eylemi dünyanın her yerinden işçilerin sempatisini ve enternasyonal desteğini yanında buldu. İngiltere'den liman işçileri Türkiye'ye gidecek kömürleri gemilere yüklemeyi reddetti, engelledi. Güney Afrika'nın ırkçı Apartheid rejimi altındaki maden ve liman işçileri tarafından Türkiye'ye kömür sevkiyatı engellendi.

Eylem Zonguldak-Ankara yürüyüşüydü, ancak bununla sınırlı kalmadı, İstanbul'dan Diyarbakır'a, İzmir'den Sivas'a kadar bütün kentlerin işçi ve emekçilerini örgütleyip harekete geçirdi. Hiçbir kentteki işçi ve emekçiler bu eylemin dışında kalamadı, etkin olarak destekledi-

Kendiliğinden bir eylem olarak başlayan ve gelişen bu eylem, işçi sınıfının bilincindeki değişimin ve devrimci fikirlerin işçiler arasında nasıl yerleşip kök salmaya başladığının da bir göstergesi oldu. İşçiler kendi işleriyle, madenlerle ilgili taleplerinin yanı sıra, "Zonguldak-Botan Elele" sloganını haykırdılar. Yani işçi sınıfı diğer ezilen kesimlerin sorunlarına da sahip çıktığını, Kürdistan sorunu karşısındaki tutumunu açıklıyordu.

ler. Eylem proletarya ve halklara umut verdi. Eylemin başındaki sendika ve sendikacılar hiç hesaplansalar da, hatta onlara rağmen adeta işçi sınıfının iktidar yürüyüşünün bir provası oldu.

Gelişmelerin kendileri açısından ne kadar tehlikeli olduğunu fark eden teknelci sermaye ve faşist devlet, işçilerin yoluna askeri barikatlar kurdu, orduyu devreye soktu, ama yine de eylemin önüne geçemedi. İşçilerin öne çıkan doğal liderlerini ve sendikacıları toplayıp, tehdit ederek, ama aynı zamanda taviz verip geri adım atarak işçilerin bazı taleplerini kabul etti. Böylece, eylemi bitirmelerini sağladı.

Kendiliğinden bir eylem olarak başlayan ve gelişen bu eylem, işçi sınıfının bilincindeki değişimin ve devrimci fikirlerin işçiler arasında nasıl yerleşip kök salmaya başladığının da bir göstergesi oldu. İşçiler kendi işleriyle, madenlerle ilgili taleplerinin yanı sıra, "Zonguldak-Botan Elele" sloganını haykırdılar. Yani işçi sınıfı diğer ezilen kesimlerin sorunlarına da sahip çıktığını, Kürdistan sorunu karşısındaki tutumunu açıklıyordu. Bu slogan Leninistlerin ulusal sorundaki perspektifinin ifadesi olan Kürt-Türk halklarının mücadele birliği sloganının verili somut koşullarda işçilerin kendi dillerindeki ifadesiydi aslında.

90'lı yıllara geldiğimizde, altı çizilmesi gereken en önemli olgulardan birisi Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi oldu. Daha önce belirttik, 84'ten itibaren gerilla savaşı başlamıştı. 90'ların başında mücadele gerillaıyla sınırlı kalmamış, bütün bir halka mal ol-

muştu. Binlerce genç, sadece Kürdistan'dan değil, İstanbul, Ankara gibi metropollerden Avrupa'dan işlerini, üniversiteleri bırakıp yönünü dağlara çevirirken, Diyarbakır başta olmak üzere hemen bütün kentlerde hareket halka mal olmaya başlamıştı.

Özellikle 91 Newrozundaki büyük kitle eylemlerinin cüretkar atılımı karşısında dehşete düşen Türkiye teknelci sermayesi ve devlet güçleri, birleşik devrimin Kürdistan ayağını ezme, devrimi bastırma için kitle gösterilerine ateş açmaya, köy yakmalara, boşaltmalara, "faili meçhul" olarak bilenen onbinlerce insanın kaçırılıp katledilmesini uygulamaya başlamış; ama ne yaparsa yapsın başarısız olmuş, devrimci gelişmeyi durduramamıştı.

Bu dönemde 70'li yıllarda Türkiye'de uygulanan devrimci, demokrat aydınların suikastlarla katledilmesi, Kürdistan'da uygulamaya başladı. Vedat Aydın, Ape Musa (Musa Anter) gibi aydınlar ve kitle önderleri katledildi. Katledilenlerin her birinin cenaze töreni yüzbinlerin katılımıyla gerçekleştirildi. Bu cinayetleri planlayanların istediklerinin tam tersi oldu; kitleler korkup geri çekilir hesabı yapanlar yanıldı. Geri çekilmek bir yana Kürt halkı daha kitleleşti, daha güçlü olarak ileri atıldı.

Buradan iç savaşın bir kaç yıl sonra çok daha fazla öne çıkacak olan bir başta cephesine, zindanlara gelmek istiyoruz. 12 Eylül askeri faşist cunta tutuklayıp zindanlara kapattığı devrimciler üzerinde büyük baskı kurdu, teslim almaya çalıştı. Diyarbakır zindanında yaşanan vahşet ve direniş daha sonra pek çok kitaba ve filme konu oldu. 80'lerin ilk yarısında Diyarbakır ve Metris Zindanlarındaki direniş belirgin olarak öne çıktı. Ölüm oruçlarında, feda eylemlerinde onlarca insan ölümsüzleşirken, pek çok devrimci de sakat kaldı, kalıcı hastalıklara yakalandı. 1988'de tek tip elbiseye karşı Türkiye ve Kürdistan'ın neredeyse bütün

zindanlarında eş zamanlı açlık grevleri yapıldı. Zindanlarda başlayan bu eylemler dışarıya taşı. Büyük kentlerde her gün gösteriler yapıldı; Amed başta olmak üzere pek çok kentte 10 binin üzerinde insan açlık grevine oturdu, tutsak aileleri TBMM'yi işgal etti. Hükümet tek tip elbiseyle ilgili bütün yasal mevzuatı geri çekti, iptal etti; zaten uygulamadığı bu politikadan vazgeçti.

Zindanlar, bu eylemlerle toplumun gündeminde baş sıraya oturdu. Bu tarihten itibaren yapılan bütün mitinglerde, gösterilerde, konserlerde ve kitle eylemlerinde "zindanlar boşalsın" sloganı yaygın olarak atıldı. Sermayenin zindan politikasında gedikler açıldı; zindanlar 88'den önceki işlevini yitirdi. Devrimci mücadelenin gelişimini engellemek bir yana, ona itilim vermeye başladı.

Devlet burada, bir taşla çok kuş vurmaya amaçlayarak terörle mücadele yasasını (TMY) çıkardı. Bu yasayla Musolini'nin faşist İtalyasından alınan TCK'nın partiizm propagandasını ve komünist partinin yasaklayan 141-142 maddeleri kaldırıldı. Yine bu yasayla müebbet ve idam cezası alanlar 8-10 yıl yataca serbest bırakıldı. Ancak Kürdistan'ın özgürlüğü için savaşanlar 16-20 yıl yatacaktı. Sosyal reformistler 141-142. maddelerin kaldırılması için yıllarca mücadele etmiş ve bunu başlı başına bir "program" haline getirmişlerdi. Teknelci sermaye sınıfı ve hükümet bu iki maddeyi kaldırarak tek tek ileri sürülen reform isteklerinin nasıl işçi sınıfı ve emekçilere karşı kullanılabileceğinin tipik örneğini verdi. Çünkü 141-142 yerine getirilen yasa aslında proletarya ve halklara karşı bir saldırıydı. Hem bundan sonra mücadele edeceklere, tutsak düşenlere ağır hapis cezalarını daha da arttırdı, hem de yıllar sonra uygulayabilecekleri hücre tipi zindanların yolunu açıyordu.

Öte yandan bu yasa aslında düzene dönüşün, sistem için mücadelenin, yani sosyal reformizmin önünü açarken, zora dayalı devrim anlayışıyla devrimci mücadeleyi sürdürmekte ısrar edenleri ağır politik cezalarına çarptırmayı düzenliyor, hapis cevirme hareketinin yasal zemini hazırlıyordu.

Venezuela'ya Destek Büyüyor

ABD'de darbeyi tahrik etmek için son süreçte gelişen hamlelerden sonra Venezuela halkı, meşru başkanları Nicolas Maduro'nun çağrısına karşılık vererek egemenliklerini, barışı ve anayasal sistemi savunmak için harekete geçti.

Manevralar, Ulusal Meclis başkanı olan Juan Guaido'nun anayasayı çiğneyerek kendisini Venezuela'nın geçici başkanı olarak ilan etmesi ve ABD ve onun bazı müttefiklerince tanınmasından sonra başladı.

Buna rağmen, Maduro yönetimi, içlerinde Rusya ve Çin gibi defalarca onun meşruiyetini vurgulayan ve herhangi bir dış müdahaleyi kırayan küresel güçlerin de olduğu uluslararası toplumun büyük desteğine sahip olmayı sürdürüyor.

Eyalet Yöneticileri, Adalet Yüksek Mahkemesi, Seçim Ve Yurttaş Gücü Anayasayı Destekliyor

Ulusal Seçim Konseyi(CNE) tarafından temsil edilen Venezuela Seçim Kurulu, Mayıs 2018'de anayasal olarak Nicolas Maduro'yu ikinci kez başkan seçen Venezuela halkının tercihine saygı duyulmasını istedi. CNE başkanı Tibisay Lucena, "CNE, 23 Ocak'ta onaylanan anayasal düzene uyulmamasının ve ihlal edilmesinin her şeklini reddeder ve kınar" biçiminde açıklama yaptı.

Öte yandan, Adalet Yüksek Mahkemesi başkanı Maikel Moreno, hukuki sistemin Nicolas Maduro'nun otoritesini ulusun anayasal başkanı olarak tanıdığını ve halkın tercihine karşın ona zorla el koymaya dönük hiç bir hareketi tanımadıklarını doğruladı.

Yurttaş Gücü adına başsavcı Tarek William Saab, darbe girişimini kınadı ve devlet başkanına sınırsız desteğini açıkladı.

Prensa Latina haber ajansına göre, Venezuela'nın 19 eyalet yöneticisi barışın korunması, demokrasiye saygı ve Güney Amerika ülkelerinin egemenliği için çağrı yaptı ve muhalefetin şiddet hareketlerini reddetti. Miranda Eyaleti valisi Hector Rodriguez, "ülkenin güvenlik güçleri(nin) milletin barışını garantilemek için konuşuldu"ğunu belirtti.

Ordu Maduro'yu Komutan Olarak Teyit Ediyor

Venezuela'nın Stratejik Savunma Bölgeleri Komutanları Anayasa'ya bağlılıklarını ve Başkan Nicolas Maduro'yu Komutanları olarak desteklediklerini, ülkenin işçilerine dışarıdan bir müdahaleyi reddettiklerini teyit ettiler.

Savunma Bakanı Vladimir Padrino, "FANB, ulusal egemenliğin garantisini Venezuela Anayasası'nı savunacaklarını" vurguladı.

Uluslararası Toplum Venezuelayı Destekliyor

Bizim Amerikamızın Halkları için Bolivarıcı İttifak(ALBA-TCP)'in üye ülkeleri ABD tarafından geliştirilen darbe tehditleri karşısında Maduro'yu Venezuela'nın meşru başkanı olarak destekledi ve tanıdı. Açıklamada, geçiş dönemi hükümeti olarak varsayılanı değil, sadece Başkan Maduro'nun başkanlık ettiği Yürütme Gücünün atadığı diplomatik görevlileri, karşılıklı ya da tek taraflı ilişkilerde Venezuela'nın temsilcileri olarak tanıyacaklarını yinelediler.

Öte yandan TeleSUR, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in süren desteklerini ifade etmek için Maduro'yu çağırıldığını ve "bu yıkıcı dış müdahalenin uluslararası hukukun temel normlarının büyük bir ihlali olduğunu vurgula-

ÇEVİRİ

diğini" bildirdi.

Nikaragua hükümeti, desteğini ifade eden bir açıklama yaptı: "Büyük Anavatan, boyun eğmeye devam ediyor. ALBA'da birleşmiş halde hepimiz Venezuelalıyız. Latin Amerika ve Karayipler, büyük ve ışıklı başlangıçların beşiği, imparatorluğa karşı saygınlık ve hak ettiği büyüklüğü istiyor".

Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Hua Chunying bir basın toplantısında, "Çin, Venezuela hükümetinin ulusal egemenliği, bağımsızlığı ve istikrarını koruma çabalarını destekliyor" dedi. "Her zaman, diğer ülkelerin işçilerine karşı yabancılara müdahalesine karşı çıkarıyoruz ve umuyoruz ki, uluslararası toplum bu prensibi izleyecektir" diyerek bitirdi.

İran Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Bahram Ghasemi gazetecilere verdiği demeçte "İran İslam Cumhuriyeti, herhangi bir dış müdahaleye ve bir darbe girişiminde bulunmak gibi gayrimuşru ve yasadışı eylemlere karşı Venezuela hükümeti ve halkını desteklemektedir" dedi.

Suriye Dışişleri Bakanlığı, ABD müdahalesini kınayarak Venezuela ve Maduro ile dayanışma içinde olduğunu açıkladı.

Öte yandan, Hindistan Komünist Partisi de, yabancı müdahaleyi eleştirdi ve dünya halklarını Venezuela halkıyla dayanışma göstermeye çağırdı. Fransa Komünist Partisi ve Paris Bolivarıcı Çemberi gibi sosyal organizasyonlar ve Fransa'da ALBA-TCP Kolektifi, Paraguaylı Guasu Cephesi ve Alman Sol Partisi de devam eden desteklerini ifade ettiler.

Öte yandan, ABD, ikiyüzlüce Venezuela'daki durumu görüşmek üzere bir BM Güvenlik Konseyi toplantısı talebinde bulundu. Sosyal ağlar, Trump yönetiminin müdahalesini kınayan mesajlarla doldu. Onlardan biri şöyle diyordu: "Rahatsız edici popüler bir seçimden geçmeden başkan olmak ister misiniz? Acil garanti için 1800 Mike Pence'i arayın!"

25 Ocak 2019 tarihli Granma International'den çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Fransa'da Kırmızı Ve Sarı Yelekliler Bir Arada

5 Şubat Salı günü Fransa'da genel grev vardı. Bu grevin özelliği, işçi sendikaları (CGD) ile sarı yeleklilerin katılımıyla gerçekleşmesi idi.

Sarı yeleklilerin eylemlerine CGT dahil sendikaların mesafeli davranmalarına; sarı yeleklilerin de iş günlerinde eylem yapmamasına dikkate alınca bu grev büyük bir dayanışma örneği oldu.

Pek çok şehirde iş burakan yüzbinlerce kişi sokaklara çıktı.

Paris'te, Belediye Binası ve Concorde arasında toplanan 30.000 kişi, daha yüksek ücret, vergi adaleti, lise reformuna muhalefet veya yabancı öğrencilere yönelik kayıt ücretlerinde artış, kamu hizmeti gösterme veya savunma hakkı gibi çok sayıda taleple sokağa çıktı.

Marsilya'da binlerce kişi, Eski Liman ile Saint-Charles istasyonu arasında eylem yaptı. Kitlenin ortasında bir kaç yüz de sarı yeleklili vardı. Sarı yelekliler, "Taleplerimiz aynı, hepimiz birlikte olmalıyız" diyor.

Lyon'da da binlerce işçi ve sarı yeleklili sokaktaydı. "Dışarıda çıkmamız üç ay oldu ve daha ileriye gitmemiz gerekiyor, sonra bir adım attık: sendikalar çağırıyor, buradayız, şimdi cevaplayacaklarsa ne zaman arayacağımızı göreceğiz" diyor sarıyelekliler. Toulouse, Caen, Lille, Clermont-Ferrand, Le Havre, Strazburg, Nimes, Tours, Rennes, Bordeaux'da da benzeri görüntüler yaşandı. Bordeaux'da bazı çöp kutuları yakıldı, dükkanlara boyalar atıldı...

Sarı yelekliler eylemlerinin 13.Perdesine hazırlanırken, işçi sendikalarının da katılımı bekleniyor.

Son Dakika - Silahlanma çağrısı hiçbir savcının dikkatini çekmeyen Sedat Peker: "Görüyorsunuz işte ülkede hukuk bitmiş. Herkes başının çaresine baksın..." Zaytung

Soğanın Depoda Saklanan Bir Yiyecek Olduğunu Kilosu 6 TL Olunca Fark Eden Hükümet, Osmanlı'dan Beri Var Olan Kabzımallık Mesleğini de Biber 20 TL Olunca Keşfetti... Zaytung

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Ayakta!

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde 2 ay önce artan ekonomik kriz ve öğrenci sorunlarına karşı ayaklanan gençlik, eylemlerine hala devam ediyor.

Üniversite içerisinde yemekhane, yurt ve ulaşım zamları ile öfke, patlama noktasına ulaşıncaya kadar, bu şartlarda öğrenim görme koşullarının olmayacağını gören gençlik, geri adım atmaya çalıştı. 19 Aralık 2018'den beri devam eden eylemler, polis ve rektörlük baskısı ile kontrol altına alınmaya çalışılsa da çabaları karşılık bulamadı. Kendi öğrencilerinden korkan rektörlük, elleri silahlı çevik kuvvet polisleri ve tehditkâr söylemleri ile gençliğe geri adım attıramadı. Baskı ne kadar artarsa artsın, eylemler daha da kitleselleşti.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak, okulumuzda yaşanan olayları değerlendirmek için arkadaşlarımıza sorular sorduk.

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde sürmekte olan eylemler için neler söylemek istersiniz?

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden Simge: Öncelikle merhaba. Ben Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü 2. sınıf öğrencisiyim. Paramız olmadığı için okuyamayacağımızı dayatan eğitim sistemine karşı aylardır alandayım. Ulaşım, kırtasiye, barınma, yemekhane zamları dehşet verici boyutlara ulaştı. Bunun yanında uzaktan eğitim dersi olan İngilizce için 20 puan değerinde olan kitap almamız dayatılıyor. Ailesinin durumu benden kötü olan arkadaşlarım var. Parası olmadığı için alamayan arkadaşlarım dersi geçemeyecek ya da ortalaması parası olandan daha düşük olacak. Adil bulmuyorum bu durumu. Bu sorun ya da sorunlar birkaç kişinin derdi değil hepimizin derdidir. Sesimizi duyurana kadar buradayız.

Tıp Fakültesi'nden Nezir: Ben tıp son sınıf öğrencisiyim. Staj yapıyorum. 6 yıldır burada yaşıyorum. Ya da yaşamaya çalışıyorum. Okul dışında kafede parttime çalışıyorum. Yaşamak ve okumak için... Geçinemiyorum. Gerici eğitim almamız yetmiyormuş gibi, bilimsel eğitimden yoksunuz. Mezun olmama az kaldı. Alt sınıflar için gerçekten üzgünüm. Okul bitince de sıkıntılar bitmiyor. Onca sene oku doktor çık, sonra birisi gelsin kaldırım taşı ile seni öldürsün. Geleceksizliğe hazırlanıyoruz. Herkes farkına varmalı artık.

İİBF'den Betül: 3. sınıf İktisat öğren-

cisiyim. 25.000 kişilik okulda okuyoruz. Aylardır mücadele eden 150-200 kişiyiz. Bu durum beni üzüyor. Umarım farkına erken varırlar bir şeylerin. Burjuva ekonomistler bile kabul ediyor ciddi bir kriz olduğunu. Halen kabul etmeyen emekçi insanlar var. Ya da farkındalar; ama korkuyorlar, sınıyorlar. Herkes için buradayız. Ekonomik kriz derinleştikçe yaşam hakkımızı kaybediyoruz.

Eğitim Fakültesi'nden Beste: Matematik bölümü 1. sınıf öğrencisiyim. Zam rakamları yüzünden sayılardan nefret eder oldum. Esprisi bir yana, oldukça gergin günler yaşıyoruz. Ailemin durumu iyi değil, masraflarımı karşılayamaz oldu. Okulu bırakmayı bile düşünüyorum. Sorun yalnızca otobüs zammı değil. 500 TL oldu burs, 30 TL artış yapıldı. İyide, o 30 TL'nin alım gücü kalmadı.

Veterinerlik Fakültesi'nden Onur: 3. sınıf öğrencisiyim. Ailemin durumu yok. Babam inşaat işçisi. Tek gelirim, babamın gücü yettiğince yolladığı harçlık ve burs. Her şey ateş pahası. Mesele artan ekonomik-siyasal kriz. Büyük bir kaosa sürükleneceğiz böyle giderse. Esen rüzgâr bizden yana çevirmeliyiz. Okuldan atmakla tehdit ediyorlar bizi eylemlere devam edersek. Etmesek de parasızlıktan bırakacağız zaten.

İİBF'den İrem: Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi 2. sınıf öğrencisiyim. Yurtta kalıyorum, yemekler felaket. İçinden böcek, ip, toprak ne arar-

sanız çıkıyor. İnsanız farkında değil. Yurt ücreti 255-265 arası, aldığım burs gelecek ay 500. Kalan 240 lira ile yol, yemek, kıyafet, kitap nasıl halledeceğim bilmiyorum. Hiç mi arkadaşlarımla kafeye gidip çay içmeyeceğim? Babam öğretmen, KHK'larla ihraç edildi. Haksız yere. Harçlık yollamıyor bana. Mezun olduktan sonra ne yapacağım? Her şey belirsiz. Fakültede aldığımız eğitim ezbere dayalı. Artık yeter! Herkes duysun sesimizi. Yaşamak istiyoruz. Okumak istiyoruz. Kafamızı yastığa yarım düşünmeden koymak istiyoruz.

Ziraat Fakültesi'nden Mustafa: Ziraat 3. sınıf öğrencisiyim. Antakyalıyım. Masraf olmasın aileme diye, kendi memleketimi tercih ettim. Her gün 14 lira ulaşım ücreti ödüyorum. Bunu dile getir-

mek suçmuş gibi, rektörlük kendi öğrencilerini tehdit ediyor. Aylardır kampüste öğrenciden çok eli silahlı, kameralı polisler var. Kendi öğrencilerinden korkuyorlar. Buradayız hiçbir yer gitmiyoruz. Bizim korkacak bir şeyimiz yok.

İİBF'den Osman: İşletme 3. sınıf öğrencisiyim. Geleceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Zengin bir ailenin çocuğu olmadığım için, bin bir zorlukla bitirdiğim okuldan sonra da işsizler kervanına katılacağım. Torpilim yok, Ankara'da dayım yok. Muhabatımız rektörlük değil, bu adil olmayan sistemin kendisi.

Tıp Fakültesi'nden Ezgi: Tıp 1. sınıf öğrencisiyim. İstanbul'dan geliyorum. Yabancı bir şehirde okumaya çalışıyorum. Almak zorunda olduğum kitaplar var ve çok pahalı. Alamazsam sınıfta kalacağım. Ailemi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden Yasin: Coğrafya 4. sınıf öğrencisiyim. Tez hazırlıyorum. Geçenlerde başıma iğrenç bir olay geldi. Kaldığım bir ders var ve hocası odasına davet etti. Akademisyen adam, ben de öğrencisiyim. Adımı vermeyeceğim, buradaki herkes kim olduğunu biliyor. Bana saçma sapan tekliflerde bulundu. Karşılaşmıştım dersinden geçeceğini söyledim. Ahlsızlık diz boyu. Susmayın. Biz sustukça sapık zihniyet elini kolunu sallayarak dışarıda geziyor.

"Yaşasın Bolivarcı Venezuela Devrimi!"

Rusya Komünist Gençlik Birliği, Venezuela Halklarıyla Dayanışma Açıklaması Yayınladı bu açıklamanın tamamını yayınlıyoruz:

"Rusya Komünist Gençlik Birliği (SCM) ve Rusya Birleşik Komünist Partisi (OKP) temsilcileri, Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti Büyükelçisi ile görüştü ve Venezuela halkına ve Venezuela lideri Nicolas Maduro'ya destek içeren bir açıklama yayınladı. 28 Ocak günü, Rusya Komünist Gençlik Birliği ve Rusya Birleşik Komünist Partisi, Venezuela Büyükelçiliği önünde diğer sol-sosyalist güçlerle yan yana gelerek 'Emperyalizm Elini Venezuela'dan Çek!' mitingi düzenledi.

Emperyalist güçlerin Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'nde devam eden darbe gerçekleştirme çabalarına ilişkin Rusya Komünist Gençlik Birliği bir açıklama yaptı:

Rusya Komünist Gençlik Birliği, Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'ni ve Venezuela'nın meşru lideri Nicolas Maduro'yu en ateşli ve içten bir şekilde desteklemektedir. Halkların ortak çıkarlarını savunan Venezuela hükümetini devirmeye çalışan ABD emperyalizminin bu küstah girişimlerine karşı hiç olmadığımız kadar öfkeliyiz.

Son günlerde tüm dünya, Venezuela'da halk düşmanı güçlerin iktidarı ele geçirmeye yönelik yürüttüğü, insani değerleri hiçe sayan özel bir saldırısına tanık oluyor. Donald Trump yönetimi, Birleşik Devletler'de yaşamış ve eğitim görmüş seçilmiş bir 'maceracı', herhangi bir yasal temele dayanmadan devlet başkanı ilan edilince, onu hemen Venezuela'nın 'meşru' devlet başkanı olarak kabul etti.

Bu durum ABD emperyalizminin, herhangi bir ülkede ve herhangi bir zamanda kendi ajanlarından birisini gelişigüzel bir şekilde, o ülkenin devlet başkanı ilan edebileceğinin göstergesidir. Bu durum aynı zamanda, Washington'daki yönetimin şu anki politikasının, küresel mali oligarşinin çıkarları doğrultusunda sömürgeci diktatörlükler kurma çabasının açık bir ifadesidir. Bolivarcı Hükümeti daha 'sessiz' araçlarla düşür-

meyi başaramamasından ve meşru devlet başkanını alçakça suikastle öldürme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra, Washington'un 'ülkenin yeni lideri' olarak tanımladığı ve 'atadığı' bir kuklanın kendini başkan olarak ilan etmesi dünya genelinde öfke ile karşılandı.

Geçtiğimiz yıllarda Paraguay, Arjantin ve Brezilya gibi birçok Latin Amerika ülkesinde gerçekleşen durum, küresel mali oligarşi ile yakın işbirliği halindeki yerli burjuva sınıfın, gelişen halk hareketlerini tüm araçlarla durdurmaya çalıştığını kanıtlamaktadır. Devrimci güçler artık bir yol ayrımında bulunuyor, ya egemen sınıfın elindeki üretim araçlarına ve özel mülkiyete el konulacak ve ekonomi bilimsel temellerde işçi sınıfı, emekçi sınıflar lehine köklü bir dönüşüme uğrayıp ulusal ekonomi olarak planlanacak, ya da işçi sınıfının düşmanları halklara karşı acımasız bir intikam alacaklar. Şimdi Venezuela halk iktidarının önünde vermesi gereken karar budur.

Bu kritik zamanlarda Rusya Komünist Gençlik Birliği olarak, savaştan Venezuela halkına saygılarımızı sunuyoruz ve dayanışmamızı ilan ediyoruz. Küresel mali oligarşinin ve içeride bulunan asalak burjuva sınıfın şiddetli muhalefetine rağmen, Venezuela halkı sizi, Nicolas Maduro, tekrardan devlet başkanı olarak seçti ve yeni dönemde de göreve devam etmek üzere göreve geldiniz. Bu gelişmeler tüm zorluklara rağmen, Venezuela halkının Bolivarcı Devrim'in ideallerine sahip çıkmaya devam ettiğini ve ülkenin ölümsüz lideri Hugo Chavez'in anısını sürdürdüğünü kanıtlamaktadır.

Rusya Komünist Gençlik Birliği olarak, sizin, yoldaşlarımızın ve Cumhuriyet'te yaşayan halkın ABD emperyalizminin size karşı yürüttüğü savaşı kazanacağımıza ve ayakta kalacağımıza dair güvenimiz tamdır. Ve küstah burjuva sınıfa karşı kazanılacak, daha ileri sosyalist dönüşümlerin yolunu öreceğimize emin adımlarla yürümek için önemli bir dönüm noktası olsun! No pasaran! Emperyalizme Ölüm! Bolivarcı Devrim Yenilmezdir! Yaşasın Bolivarcı Venezuela Devrimi!

Rusya Komünist Gençlik Birliği Genel Sekreteri D. Sommer
26 Ocak 2019"

NOT: RedStar Over Donbass'tan çevrilmiştir

DÖB'den Pratik Faaliyetler

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak okulların açılması ile birlikte pratik faaliyetlerimizi üniversitelerde, mahallelerde, sokaklarda yoğunlaştırmaya devam ediyoruz. Bu kapsamda İstanbul'da Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işinden güvenlik soruşturması bahanesi ile atılan ve

300 günden fazladır eylemde olan Kenan Güngördü'yü ziyaret ettik. Polisin yürüyüşe izin vermediği eylemde, tüm sınıf dostları ile birlikte mücadeleyi yükseltme sözü verildi.

Ayrıca DÖB'lü öğrenciler olarak İstanbul'un emekçi semtlerinden Sangazi ve Yenidoğan bölgelerinde gençliği DÖB saflarında örgütlenmeye çağırarak için sticker çalışması gerçekleştirdik.

İzmir'de ise DÖB'lü öğrenciler olarak sendikali oldukları gerekçesiyle işten atılan TARİŞ işçilerinin düzenlediği mitinge "Gençlik İşçi Sınıfının Yanında, Çözüm Birleşik Mücadelede", "Gençlik TARİŞ İşçisinin Yanında" dövizleriyle katıldı. Eylem boyunca işçilerle sürece dair konuştuk, ayrıca bildiri dağıttı yaptık ve eylemde üzerinde "Seyitler Yaşıyor, TARİŞ Savaşıyor", "Denizlerin Cüreti İle Öfkeni Kuşan, Sokakları Zapt Et" yazan kuşlama çalışması gerçekleştirdik.

Adana'da yürüttüğümüz çalışmalar kapsamında da, DÖB'lü öğrenciler olarak, Akkapı mahallesinde esnafa gazete dağıtım yaptık, süreci konuştuk; ayrıca mahalle genelinde de Geçici Devrim Hükümeti'ne çağrılar içeren sticker çalışması gerçekleştirdik.

DÖB olarak işçilerle dayanışmaya, omuz omuza mücadeleyi büyütmeye, üniversite, lise, sokaklarda devrimci mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz.

Son Dakika - Erdoğan'ın "Bizden önce Sivas'ta üniversite var mıydı? Yok..." sözlerinin ardından 1974'te açılan Sivas Cumhuriyet Üniversitesi kamuflajla kaplanarak yok edildi. Zaytung

RTE'nin ODTÜ'ye Gelmesi ve Süreç Boyunca Yaşananlara Dair Açıklama:

Aykut Kence Evrim Konferansı'nın Aralık ayında iptal edilmesi üzerine ODTÜ'de Ocak ayında Mart ayına kadar KKM'de yapılacak tüm etkinliklerin iptal edildiğini öğrendik. Bunun nedenlerini araştırdığımızda, bize rektör tarafından "tadilat var" gerekçesi sunuldu. Fakülte Dekanları ve Rektör yardımcılarını sorduğumuzda ise herhangi bir şey bilmediklerini söylediler.

Finallerin bitmesi ve okulun kapanmasından sonra akademik takvimde tam da "ders seçimleri ve etkileşimli kayıtlar" döneminin ertelendiğini öğrenmemizden birkaç gün sonra, 6 Şubat'tan yalnızca 4-5 gün önce okula Teknokent A.Ş.'nin açılması nedeniyle RTE'nin geleceği bilgisini aldık. Öğretim Elemanları Derneği ile yaptığımız görüşmede bize "Hiçbir fikirlerinin olmadığını", "Aptal yerine konulmuş hissettiklerini", "Rektörün bu etkinliği herkesten gizli bir şekilde planlayıp eyleme geçtiğini" ilettiler.

Öğrenci Toplulukları, Gençlik ve Öğrenci Örgütleri olarak neler yapılması gerektiğine dair bir toplantı planlandı. Bu toplantıya katılanlardan Marksist Fikir Topluluğu hariç diğer herkes, pratik olarak bir şeyler yapılması gerektiğini söyleyen MFT, sadece sosyal medya açıklamasıyla yetinilmesi gerektiğini söyledi. O toplantıdan bir şeyler yapılması yönünde karar çıktı ve biçimsel olarak neler yapılabileceğinin tartışılacağı bir toplantı daha örgütlendi.

İkinci toplantıda yoldaşlarımız ne olursa olsun her şey göze alınarak bir eylem düzenlenmesi gerektiği fikrini öne sürdüler. Bir yoldaşımız bu eylemin biçiminin korsan bir pankart açma ve sloganlarla devrim stadyumunun ve etkililiğin yapılacağı KKM'nin yanındaki C heykeline yürüyüş eylemi olabileceğini ve bunun için gönüllü olduğunu açıkladı. SGDF'li arkadaşlarımız da kendilerinden de bir kişinin gönüllü olduğunu ve gelebileceğini söyledi. "Güçsüz görüntü oluşur/oluşmaz"

t a r - tışmalarının sonucunda, eylemin yapılması yönünde karar alındı.

Yapılması planlanan diğer eylemler ise 2 tane yurda ve Sunshine'a pankart asma idi; ancak pankart asma eylemleri gerçekleştirilemedi. Biz ise SGDF'li arkadaşlarımızla birlikte eylemi yapılması gereken yerde gerçekleştiremek de, Fizik Bölümü ve RTE'nin önünden geçeceği Rektörlük binası arasında gerçekleştirdik.

Eylemi gerçekleştiren öğrencilerden DÖB'lü Çağlar Karabulut 100. Yıl Evleri Facebook sayfasında yaptığı paylaşımda:

"Arkadaşlar herkese merhaba,

Dünkü eylemi yapan ve gözaltına alınanlardan biriyim. Eyleme dair çok güzel tepkiler aldık, bizi destekleyen, bize yardımcı olan herkese çok teşekkür ediyoruz. Bizim elimizde eyleme dair video, darp ve taciz görüntüleri vardı ancak birtakım teknik aksaklıklardan dolayı onlara erişemedik. Bunun için özür dili-

yoruz. Bunun yanında eylem sırasında gerçekleşen olaylara dair bilgi kirliliği ve kararlılık kalan şeyler olduğumu fark ettik. Bu nedenle neler yaşandığımızdan kısaca bahsetmek istiyorum:

-Eylemde kullandığımız pankartın fotoğrafı aşağıda.

-Eylemde 'ODTÜ'de Her Yol Devrime Çıkar', 'Hükümet İstifa İktidar Halka', 'Yaşasın Devrim ve Sosyalizm' gözetlme alınırken de 'İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek' sloganları atıldı.

-Eylemi Barış Can Altınok ile birlikte 2 kişi gerçekleştirdik.

-Mehmet Altın ile Paşa Musazade arkadaşlarımız eylemle alakaları olmadığı halde İç Hizmetlerin parmakla işaret etmesi sonucu gözaltına alınmıştır.

-Eylemde gözaltına alınan öğrenciler DÖB'lü ve SGDF'lidir adına yapılmıştır. 'Eylem DÖB ve SGDF'nin eylemidir' şeklinde söylenenler gerçeği

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ

yanıttılmamaktadır. Eylemin kararı diğer öğrenci örgütleri ve topluluklarla beraber alınmıştır.

-Eylemde olmayan diğer iki arkadaşımızdan birinin küfür ettiği gerekçesiyle gözaltına alındığı kesinlikle doğru değildir. Tekrar söylemek gerekirse diğer arkadaşlarımız İç Hizmetlerin ihbarı üzerine gözaltına alınmıştır.

-Eylemi yapanlar eylem anında yaklaşık 20 polis ve özel koruma tarafından darp ve cinsel tacize maruz kalmışlardır. (Gözaltı sırasında gözaltı aracının etrafına gelenlerle birlikte, polis sayısı tahminimizce çok daha fazladır. Gözaltına alınan arkadaşlarımızdan ikisinin yanına dokunulmasına tepki gösterip 'Ne yapıyorsunuz' diye sormalarına, 'Seviyorum' şeklinde cevaplar alınmıştır. Bir arkadaşımızın testisi gözaltı aracına bindirilirken zorla ellenmeye çalışılmıştır.)

-Gözaltına alın sırasında hepimize ters kelepçe uygulanmıştır.

-Gözaltındaki üst araması sırasında benim 'Ayakkabılarının bağcığını kendim çözmek istemediğimi', eğilmenin 'İnsanlık onuruna aykırı olduğunu' söylemem üzerine 5 kişi üzerine çullandı ve yüzüstü yere yatırılıp ayakkabı ayacımdan zorla çıkartıldı ve 'Eylem yapıp dayak yiyip yerlerde sürünmek insan onuruna aykırı değil de bu mu aykırı' şeklinde cevap verdiler. Bunun akabinde çıplak aramaya zorlandım, ancak yoğun direnişim sayesinde bunu bir nezbe de olsa engelleyebildim.

-Polisler bize sık sık 'şerefsiz, onursuz, terörist, o çocuğu' gibi küfürler ettiler.

-Eyleme dair kısmi görüntüler ODTÜ Lgbti+ Dayanışması sayfasında paylaşılmıştır.

Eylemi yapanlar olarak eylemin hala arkasındayız. Önümüzdeki süreçte daha kalabalık ve güçlü birlikteliklerde görüşmek dileğiyle.

Cesaretle kalın." denildi.

Devrimci Öğrenci Birliği - ODTÜ

Sabırsızlık Zamanı....

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Yeni sayımız ile tekrardan karşınızdayız. Ekonomik krizin yoğun etkilerini hissettiğimiz bugünlerde, işçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar olarak işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin pençesine daha çok atılmış durumdayız.

Sömürülen ve egemen olanlar daha fazla kar, daha fazla sefahat için bizleri açlığa mahkum ederken, emekçiler, işçiler bunu sessizlikle kabul etmeyeceklerini ve buna karşı ayaklanacaklarını yaygın eylemlikleri ile gösteriyor. Hareketin kökleri derinlerde ve devrimci bir ayaklanma için mayalanmaya devam ediyor. Gençliğin ve işçilerin gözünden ekonomik krize okur mektuplarımızla, röportajlarla birlikte bakarken, dünyada ve coğrafyalarımızda gerçekleşen emperyalist saldırıların, işgal girişimlerini ve Latin Amerika'da darbe ve işgal girişimlerine karşı yükselen harekete birlikte mercek tutacağız..

Emekçilerin, işçilerin, gençliğin bağ-

rından kopacak devrimci bir ayaklanmanın önünü alabilmek, halkların zafere ulaşmasını engellemek ve yanı başımızda gelişen bir devrimi kanla boğmak için tekeli sermaye sınıfı ve faşist devlet işgal ve dış savaş için hem hazırlıklarını sürdürüyor hem de diplomasi trafiği ile uluslararası destek bulmaya çalışıyor.

Yanı başımızda bunlar olurken, Venezuela'da sosyalist eğilimli Bolivarci iktidar, ABD ve AB emperyalizminin yoğun desteği ve çabalarıyla

reket eden karşı devrimci güçlerle savaş halinde.

Venezuela işçi sınıfına, emekçi unsurlarına ve sosyalist eğilimli Bolivarci iktidara karşı gerçekleştirilen abluka, ekonomik yaptırım, karşı devrimci terör ve işgal tehditleri, kararlı devrimci savaşım ve enerjik devrimci müdahalelerle, uluslararası proletarya ve devrimci güçlerin dayanışma ve mücadele birliği ile boşa çıkartılacaktır. Dış savaş, darbe ve işgal girişimlerine karşı halkların ve devrimci güçlerin cevabı ise uluslar arası proletaryanın ve devrimci, komünist güçlerin dayanışması ve mücadele birliği olacaktır. Kavgada dolu bir yılın olacağını hissettiğimiz bu yılın, Sabırsızlık Zamanı'nın Şubat sayısını keyifle okumanızı dileriz.

Fanzinimizi edinmek için Devrimci Öğrenci Birliği'nin sosyal medya hesaplarına mesaj atabilir, fanzinimizi Şubat sayısını internet sitemizden okuyabilir ve kitap evlerinden temin edebilirsiniz.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

DAHA CANLI DAHA GÖZÜPEK

Umut Güneş

Tayyip Erdoğan'ın geleceği haberi ile birlikte tüm gözler bir kez daha ODTÜ'ye çevrilmişti. Sözde 'Teknopark' açılışına gelecek olan RTE'nin oraya gelmesinde yatan amaç, elbette bu değildi, tersine dinci-faşist iktidarın istediği, devrimci gençlik hareketinin simgelerinden birisi olan ODTÜ'de güçlü devlet ve duruma hakim iktidar imajı çizmekti. Okul yönetimi ve rektörlük, faşizmin karakterine uygun biçimde, kendilerini atayana el pençe divan durarak, okulun akademik takvimi dahil, her şeyi buna göre düzenlemişti. Okula getirilen binlerce polisi saymıyoruz bile, ne de olsa ODTÜ her zaman gençlik eylemlerinin görkemli çatışmalarına sahne olmuş yerlerden biriydi.

Fakat biliyorduk ki, bu geliş ne iltiriz ne de son olacaktır.

Daha önce de, 2012 yılının Aralık ayında RTE'nin gelişine karşı, ODTÜ öğrencileri sokak eylemlikleri, gösteriler ve protestolar gerçekleştirmiş, okulun devrimci geleceğini ve militan yönünü bir kez daha göstermişti. Geçtiğimiz gün de okulda gerçekleştirenler, bunun kanıtı niteliğindedir. ODTÜ'nün devrimci, sosyalist gençlik örgütleri, ilerici kulüp ve toplulukları, dinci-faşizmin bu yönelimine karşı bir eylem gerçekleştirmiş ve ardından darp edilerek gözaltına alınmıştır.

Buradaki eylemle, 2012 yılında gerçekleşen eylemler arasında nitelik ve nicelik olarak farklılıklar bulunuyor. Bunlardan biri eylemin kitle gücünün görece daha az olması, fakat eylem biçiminin her şey göze alınarak, düşmana inat gerçekleştirilmesidir. Burada görülen, öğrenci gençliğin ileri unsurlarının, gençliğin örgütsüz kesimlerine cesaret verecek bu eylemi gerçekleştirmesi, şiarların devrim ve sosyalizm olması, politik olarak daha ilerde olmasıdır. Ayrıca, öğrenci gençlik içinde sadece "krizin faturasını ödemeyeceğiz" diyerek, "gençliğin akademik, barınma, geçinememe" gibi sorunlarını siyasal mücadeleden, iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinden koparan çevrelerin, ses getirmeyen, cılız kalan siyasal taleplerine karşın ODTÜ'de gerçekleştirilen bu eylemin kendisi küçük olsa bile, etkisi çok geniş ve büyük olmuştur.

Ortalama solun, faturacı 47'lerin söylediklerini birebir tekrarlayan bir dizi gençlik örgütü, öğrenci gençlik hareketine yeni bir yol açmayı bırakın, var olan siyasal faaliyetleri de politik hatlarından kaynaklı pespayeleştirmiş, içini boşaltmıştır. Ekonomik ve siyasal krizi derinden hissederek Türkiye ve Kuzey Kürdistan gençliği, ekonomik olarak büyük bir yıkım yaşıyor. 8 milyon üniversite öğrencisinin bulunduğu coğrafyamızda, sadece 150.000 öğrencinin devlet burslarından yararlanabildiği komik bir rakam varken, ulaşım, yurtlara, kitap fiyatlarına zam üstüne zam yapıldığı bir ortamda, kapitalist sistemi yıkmak yerine, "krizin faturasını ödemeyelim" şeklinde bir politik hattı savunmak gençliğe hiçbir kazanım sağlamayacaktır.

Bu zamlara karşı öğrenci gençliğin geniş kesimleri öfke içinde ve bu öfke Antakya'da Mustafa Kemal Üniversitesi'nde olduğu gibi sokaklara taşabiliyor, bu yoğun baskı ortamında bile gençlik çatışmayı, düzenin kurumlarıyla karşı karşıya gelmeyi göze alabiliyor.

Bu durumda devrimci gençliğin tartışması gereken, her geçen gün mayalanan öğrenci gençlik hareketinin bayrağına, devrimci iktidar ve sosyalizm taleplerinin nasıl yazılacağıdır.

Üniversite ve lise gençliğinin kendi özel sorunlarına çözümler bulmalıyız, gençliğin akademik, demokratik taleplerine ses vermeliyiz; ama bununla sınırlı kalmak, yetinmek yürütülen devrimci faaliyetin, politik olarak gerilemesine, sadece gündelik sorunlarla uğraşmaya ve onların içinde kaybolmaya neden olacaktır. Fakat gençliğin geçinememenin yanı sıra, siyasal olarak özgür olamama, bilimsel ve politeknik eğitimden yoksun olma, eğitimin dindar ve kindar olarak düzenlenmesi gibi sorunları da var ve bu sorunlar tek soluklu bir mücadele ile çözülemeyecek sorunlardır.

Bu sorunlara karşı yürütülecek mücadelede, ekonomik, akademik çözüm taleplerinin devrimci iktidar mücadelesi ile birleştirilmesi gerekiyor. Gençlik mücadelesinin geçmiş dönemler gibi ele almamız gerektiğini daha önce belirtmiştik, yeni yöntemler, yeni araçlar ve dışı dış yürütülecek siyasal faaliyet ön açıcı olacaktır. 'Güç olmak isteyen, yolu açmalıdır' şiarı bugün daha çok öne çıkarılmalı, gençliğin özgürlük mücadelesinin yükselmesini sağlamak için daha fazla çabalamalıyız. Gençliğin itirazı ve sesi bugün yükselmeye devam ederken, üniversite ve lise gençliği içinde daha canlı, gözüpek eylemler, harekete geçebilecek örgütsüz öğrenci gençlik kesimlerini devrimci saflara daha yakınlaştıracaktır.

İzocam'da Anlaşma Sağlandı

İZOCAM Gebze Dilovası ve Mersin Tarsus fabrikalarında işten atılan işçilerin işe iadesi ve işçilerin toplu sözleşme taleplerinde maaş artış oranında anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grevin 12. günü olan 29 Ocak'ta anlaşma sağlandı.

* Fazla mesailer %60 zamlı olarak ödenecek.
* Daha önce sözleşmede olmayan giyim yardımı eklendi. 2019

yılı için 250 TL giyim yardımı ödenecek.

* Sosyal haklarda %60 artış sağlandı.

* 2019 yılı için 600 TL izin ödeneği.

* 927 TL evlenme ödeneği.

* 2500 TL yakacak ödeneği.

* 550 TL doğum ödeneği.

* Her ay için 32,65 TL çocuk ödeneği verilmesi,

* Ayrıca işçilerin ilk öğrenime devam eden her çocuk için 320 TL

* Orta öğrenime devam eden her çocuk için 410 TL

* Yüksek öğrenime devam eden her çocuk için 560 TL eğitim teşvik bursu verilmesi kararlaştırıldı.

* İşten çıkarılan 3 işçiye yasal kıdem ve ihbar tazminatlarının yanı sıra 18 aylık ücretleri tutarında ek ödeme yapılması kararlaştırıldı.

Kemal Karakaya, 11 günlük grevin ardından işçilerin lehine bir toplu sözleşme imzalanmasının uzun bir sendikacı çalışması ve yetki alma sürecinin ardından işçiler açısından çok moral verici olduğunu ve işçilerin çok coşkulu olduklarını belirterek grev süresince destek veren emek dostlarına teşekkür etti.

Karakaya, bu TİS sürecinin 2018-2019 dönemine ilişkin olduğunu ve Ekim-Kasım ayında yeni bir TİS görüşme sürecinin başlayacağını ve imzalanan bu sözleşmenin bir sonraki TİS süreci için de önemli olduğunu ifade etti.

Sözleşmenin imzalanmasının ardından görüştüğümüz Kristal-İş Sendikası Eğitim Dairesi'nden Uzman Kemal Karakaya, sözleşmedeki maddeleri aktardı.

* Sendikamız greve çıkmadan önce 2019 ücretlerine seyyanen 185 TL önerilmişti. Grev sonrası ücret artışı ilk 6 ay 200 TL, ikinci 6 ay 150 TL olmak üzere 350 TL olarak belirlendi. Ücret zammı tutarında % 90'a varan artış yaşandı.

* Grev öncesi 6000 TL toplu ödeme yapılması teklif edilmişti. Grev sonrası bu miktar 7000 TL'ye yükseltildi. Bu miktar sözleşmenin imzalanmasının hemen ardından yatırılacak.

* 2018 yılı için 2 ikramiye, 2019 için 4 ikramiye almaya hak kazanıldı. 2018 yılı ikramiye tutarı sözleşmenin imzalanmasının ardından yatırılacak.

* Kıdem yılı 8 yılın üzerinde olup, saat ücreti ortalama ücretin (13,86 TL) altında olan işçilerin ücretleri ortalama ücret seviyesine çekildikten sonra 2019 yılına ait zam oranı uygulanacak.

* 2019 yılı Şubat ayında 17, 2020 yılının Ocak ayında ise 25 işçinin kadroya alınması konusunda anlaşmaya varıldı.

* Vardiya ve gece zamları 2019 yılı için %20,3 oranında artırılacak.

* Hafta tatili mesaisi toplam 2 yevmiye olarak ödenecek.

* Bayram mesailerini toplam 3 yevmiye olarak ödenecek.

"İyi Giyinmek De Sendikalı Olmak Da Herkesin Hakkı"

Esenyurt'ta Evren Oto Sanayi Mahallesi'nde bulunan LC Waikiki Depo'da çalışan 9 yıllık işçi Sehergül Güllübadak, işyeri kurallarına uymadığı gerekçesiyle işten çıkarıldı.

Tez-Koop-İş Sendikası'nın örgütlenmesi faaliyeti yürüttüğü Esenyurt'ta Evren Oto Sanayi Mahallesi'nde bulunan LC Waikiki Depo işçisi Sehergül Güllübadak, sendikal örgütlenmeyi yürüten öncül işçilerden. Sendikal faaliyetler hız kazanmaya üye çoğunluğu artmaya başlayınca, özellikle kadın işçiler üzerinde baskılar artmaya, çeşitli gerekçelerle tutanaklar tutulmaya başlandı. 1 Şubat günü de işten çıkarıldı.

Tez-Koop-İş Sendikası, 5 Şubat günü işyeri önünde basın açıklaması yaparak sendikal örgütlenmeyi hedef alan işten atmayı basın açıklaması yaparak protesto etti.

Basın açıklamasını, Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Sinan Kahraman okudu. Yaşananları özetleyen Kahraman, dünya genelinde 44 ülkede 919 mağazası bulunduğunu övünerek ifade eden LC Waikiki'nin, aynı başarıyı işçi haklarının verilmesinde sağlayamadığını ve işçi haklarını gasp ettiğini söyledi.

Aynı LC Waikiki'nin göz boyamak için etik kurallar listesini yayınladığını, buna göre "LC Waikiki Etik Kuralları, İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, Çocuk Hakları Evrensel Bildirgesi, BM Sözleşmesi, ILO Uluslararası Sözleşmeleri, Yerel İş Kanunu, İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu, diğer ilgili yasal mevzuatlar, şirkete özel prosedür ve talimatlara dayanmaktadır" diye ilan edildiğini aktaran Kahraman, "Tez-Koop-İş Sendikası üyesi Seher'i işten atarken, ILO'nun

sendikal örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi yapılmasını güvence altına alan 87 ve 98 No'lu sözleşmelerine neden uymuyorsunuz?" diye sordu.

Kahraman "LC Waikiki depolarında işçilere, zorla, kaldırma kapasitelerinin üzerinde ağır koliler taşınmakta, bunun sonucunda da çoğu işçi bel fitiği gibi hastalıklara yakalanmakta, rapor alınca da tutanaklar tutulmaktadır. Bu mu sizin etik kurallarımız!" dedi.

LC Waikiki resmi internet sitesinde "Felsefemizin sloganı: iyi giyinmek herkesin hakkı" şeklinde reklam yapıldığını belirten Kahraman, "LC Waikiki işçilerinin felsefesi, 'Sendikalı olmak ve iyi giyinmek herkesin hakkıdır'" dedi.

Eylemde sık sık "Yaşasın LC Waikiki İşçilerinin Sendikal Mücadelesi", "LC Waikiki Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Sendika Haktır Engellenemez", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

İşten çıkarılan Sehergül Güllübadak ise 9 yıldır LC Waikiki Depo'da çalıştığını ve işyeri kurallarına uymadığı gerekçesiyle işten atıldığını belirterek, "İşyerindeki arkadaşlarımız bu haksızlığa karşı bize destek vereceklerdi; fakat bugün servisler kaldırıldı. Arkadaşlarımız saat 20.00'ye kadar mesai yapmak zorunda bırakıldı. Açıkçası arkadaşlarımız içeride rehlin tutuluyor. Buradan LC Waikiki'ye sesleniyorum: Ben hakkımı aramaktan vazgeçmeyeceğim. Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" dedi.

Bir süre daha sloganlara devam eden Tez-Koop-İş Sendikası üyeleri, yine sloganlarla LC Waikiki önünden ayrıldılar.

Özsüt'te Ücretsiz İzin Zorlaması Ve İşten Çıkarma

Kemalpaşa'da organize sanayi bölgesinde kurulu bulunan, pasta, dondurma ve tatlı üretilen Özsüt Fabrikası'nda işçilerin ücretleri düzenli ödenmiyor. Özsüt yönetimi krizi gerekçe göstererek işçileri ücretsiz izne gönderiyor, kabul etmeyen işçileri ise işten çıkarıyor.

Patronlar 1 Şubat günü, fabrikanın pasta, sütü tatlı ve ekler bölümünde çalışan 170 işçiyi çağırarak 3 aylık ücretsiz izne çıkılmalarını, aksi durumda işten çıkarılacaklarını söyledi. Özsüt'te fabrikada 386 olmak üzere mağazalar ve dağıtım bölümleri birlikte 498 işçi bulunuyor. İşçilerin önemli bir kısmı ücretsiz izni kabul etmedi. Kabul eden işçiler ücretli izinlerini kullanılmak üzere gönderilirken kabul etmeyen işçiler için ise çıkış işlemleri başlatıldı.

İşçilere tazminatlarının Mart ayı içinde ödeneceği söylenirken, imzalatılan kağıtlarda fabrikanın içinde bulunduğu finansal kriz gerekçe gösterilmiş. Özsüt Fabrikalarında uzun zamandır maaşlar düzenli ödenmediği için işçiler, Türk İş'e bağlı Tek Gıda İş Sendikası'na üye olmuştu. Geçtiğimiz Eylül ayında 5 işçi de, performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten atılmıştı.

Özsüt yönetiminin fabrikeyi elden çıkarmak istediği de söylenirken, fabrikada çalışan işçilerin maaşları 6 aydır düzenli ödenmiyor.

Üretimin durma noktasına geldiği belirtilen fabrikada işçilerin Aralık maaşları dahi yatırılmadı.

10 aydır işçilerin SGK primlerinin, vergi borçlarının ve kredi borçlarının ödenmediği, son olarak fiyat artışı talebini kabul etmeyen bazı süpermarketlerin de siparişlerini durdurduğu öğrenildi.

Parke Fabrikası İşçileri 5 Aydır Para Alamıyor

Kocaeli'nin Kartepe ilçesinde Uzuntarla Mahallesi'nde bir parke fabrikasında çalışan yaklaşık 100 işçi, 5 aydır ücret alamadıklarını söyleyerek 2 Şubat günü aileleriyle birlikte eylem yaptı.

Fabrika önünde toplanan işçiler ve aileleri 5 aydır mağdur edildiklerini söyledi. İşçiler adına konuşan Adnan Torun, maaşlarını sürekli olarak eksik aldıklarını, son 5 aydır ise hiç para alamadıklarını belirterek, "5 aydır bize verilen vaatlere güvendüğümüz için bekledik. Hep, 'Bugün olacak, yarın olacak' diye bu maaş işi ötelendi. Dün (1 Şubat) bile bize, 'Ayın 15'i, 20'si gibi maaşlar yatırılacak' dediler. İşten çıkmak istediği-

mizde ise bize 3'üncü maddeden çıkış veriyorlar. 'Sen kendin istifa ettin, biz seni çıkartmadık' diyerek bizi mağdur ediyorlar" dedi.

Mağduriyetlerinin giderilmesini isteyen Adnan Torun, "Buradaki insanların yaş ortalaması 40 ile 49 arasında. Bu insanlar dışarı çıktıklarında hepsi vasıfsız eleman olacak. Hepsini burada 20 senedir çalışan arkadaşlarımız. Biz en azından işsizlik maaşı olarak onunla geçinemek istiyoruz. Ama 3'üncü maddeden çıkış verildiği için, işsizlik maaşını almamızı da engelliyorlar. Burada bizim mağduriyetimizin giderilmesi için bir şeyler yapılmasını istiyoruz" dedi.

39 Yıl Sonra Yeniden Tarih

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde, 94 gün önce TARİŞ fabrikasında işten çıkartılan, saldırıya uğrayan ve gözaltına alınan 7 işçinin sürdürdükleri eylem DİSK'e bağlı sendikalar destek verdi. Gıda İş'in miting çağrısıyla 8 Şubat günü bir araya gelen pek çok örgüt ve işçi, eyleme "sendika hakkı" üzerine atılan sloganlarla eşlik etti.

Burada DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu konuşma yaparak "Bugün TARİŞ'te, Flor-mar'da, Cargill'de patronlar sendikal oldukları için işçileri işten çıkardı. Patronlar şunu unutmasınlar işçi sınıfının örgütsüz, sendikasızsız olduğu ülkede kimsenin rahatı, huzuru olmaz. Böyle bir ülkede demokrasiyenin de söz edilemez. TARİŞ işçisi arkadaşlarımız burada aynı zamanda bir demokrasi mücadelesi vermektedir. Bu ülkede artık korunacak demokrasi yoktur. Kurulacak demokrasi vardır. Bu ülkede demokrasiyi kuracak, cumhuriyete sahip çıkacak ve

emeğin ülkesini kuracak ancak ve ancak işçi sınıfıdır. Burada TARİŞ yö-

renişini selamlıyorum ve DİSK olarak sonuna kadar bu direnişin arkasında olacağımızı belirtiyorum" dedi.

Miting yoğun polis kuşatması altında yapıldı. Fabrika önündeki alanı kapatan polisten dolayı, basın açıklaması, fabrika karşısındaki alanda yapıldı. Açıklamaya yaklaşık 200 kişi katıldı. DİSK Genel Merkezi, Ege Bölge Temsilciliği, Birleşik Metal İş, Sosyal İş, Genel İş, Güvencilik Sen, Emekli Sen, Çiğli Belediye İşçileri, KESK Şubeler Platformu, DÖB ve Mücadele Birliği destek verdiler.

Aydın Büyükşehir Belediyesi'nde otobüs şoförü olarak çalışırken, DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan belediye işçileri de eyleme katıldılar.

Basın açıklamasının ardından kitle "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!" sloganıyla fabrika önünden ayrıldı.

netimini atılan işçileri geri almaya ve bizimle masaya oturmaya davet ediyoruz. TARİŞ işçisi arkadaşlarımızın di-

3 Havalimanı'nda İşçilerden Eylem

3.Havalimanı'nda Kalyon İnşaat'a bağlı taşeron bir firmada çalışan işçiler, 3 aydır ücretlerini alamadıkları için 31 Ocak günü eyleme geçti.

Taşeron firmanın 3 aydır ücretlerini ödemediğini anlatan işçiler, alacakları ödenmeden hiçbir yere gitmeyeceklerini söylediler.

Taşeron firmanın ücretlerini ödemediği ve bu nedenle iş bırakan işçilerin maaş ödemelerinin Kalyon İnşaat tarafından yapılması bekleniyor.

İşçilere Destek Veren İşçiye Dava

İnşaat işçisi Hüseyin Gündoğdu, 3. Havalimanı'nda 14 Eylül günü eylem yaptığı için gözaltına alınan arkadaşlarına destek olmak amacıyla 15 Eylül günü şantiye kamp alanı önünde ve karakolların önünde yüzlerce arkadaşıyla birlikte beklemişti. Ancak Hüseyin Gündoğdu, iki gün sonra çalıştığı Akpınar Kampı yakınlarında bulunan Metro İnşaatından gözaltına alındı; 3 gün gözaltından tutulduktan sonra adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Olayın ardından memleketine giden inşaat işçisi Hüseyin Gündoğdu, hakkında "sosyal medya paylaşımları"ndan dolayı dava açıldığını öğrendi.

İnşaat işçisi Hüseyin Gündoğdu, hakkında dava açılarak yargılanmaya çalışılmasına İnşaat İşçileri Sendikası ve Dev Yapı İş Sendikası tepki gösterdi; "Üyelerimiz Değil, Sorumlular Yargılsın" ve "Hak Arayan İnşaat İşçileri Değil Hak Gaspi Yapan Patronlar ve Buna Göz Yuman Yetkililer Yargılsın!" dedi.

"Ölümlerden Tersane Patronu ve İktidar Sorumludur"

Tuzla Gemi Endüstri Tersanesi'nde bakım çalışması sırasında, 28 Ocak günü gemide çıkan yangın nedeniyle 2 işçinin iş cinayetinde hayatını kaybettiği, 1'i ağır 11 işçinin yaralandığı patlamanın ardından DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikası, Tuzla Tersanesi önünde protesto eylemi yaptı.

Limter-İş Başkanı Kanber Saygılı, 30 Ocak günü yaralı işçileri hastanede ziyaret etti, ardından, HDP Milletvekilleri Musa Piroğlu ve Züleyha Gülüm ile birlikte kazanın yaşandığı tersane önüne gelindi.

"İş cinayeti, işçi kıyımı değil, işçi sağlığı, güvenliği ve iş güvencesi istiyoruz" pankartı açılan eylemde "Kaza değil cinayet", "İş cinayetleri son bulsun" dövizleri taşınırken sık sık "Artık Ölmek İstemiyoruz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz" sloganları atıldı. Açıklamaya Deriteks, Dev Yapı-İş, Liman-İş sendikaları, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri katıldı.

Basın açıklamasını Limter-İş Genel

Başkanı Kanber Saygılı okudu, LP2 Poseidon isimli tankerde gerekli denetim ve testlerin yapılmaması sonucu yaşanan patlamada Mehmet Tütüncü ve Muhammed Ali Yılmaz adlı işçilerin ya-

şamını yitirdiğini belirtti.

Yaşanan patlamadan ve işçi ölümlerinden tersane patronunun sorumlu olduğunu söyleyen Saygılı, tersane patronları üzerinde hiç bir yaptırım yetkisini kullanmayan, taşeronluk sistemini meşrulaştırarak siyasi iktidardan da sorumluluğu paylaştığını belirtti.

Tersane İşçisi, Hakkı Demiral ise işçilerin çok ağır sömürü koşullarında çalışmak zorunda kaldığını, işsiz kalma korkusuyla ücretlerin düşürülmesine, iş cinayetlerine, iş kazalarına sessiz kaldığını ifade ederek "Korktukça daha çok ölüyor, evet bugün iş cinayetine karşı çıksak işsiz kalabiliriz. Ama korkunun ecele faydası yok, bizim korkumuz sürdürülmeye, sakatlanmaya, meslek hastalıklarına yakalanmaya devam edeceğiz" dedi.

İzmir'de İşçi Sağlığı Ve Güvenliği Meclisi Kuruluş Çalışmaları Başladı

İzmir'de Kimya Mühendisleri Odası'nın İSG (İşçi Sağlığı ve Güvenliği) Komisyonu tarafından çağırısı yapılan İzmir İSG Meclisi kurma toplantısı, Tepekule Kongre Merkezi'nde yapıldı. İlk olarak 2012'de İstanbul'da kurulan İSG Meclisi, 2017'de Kocaeli'de, 2018'de Ankara'da kurularak çalışmalarını yaygınlaştırdı. Toplantı İzmir çağrıcısı komisyon sözcüsü Tarik Karayel'in açılış konuşması ile başladı.

Daha sonra İstanbul İSG Meclisi üyesi ve yüksek kimya mühendisi Erkan Arslan toplantıda sunum yaptı. Bu sunum içeriğinde meclisin daha önce yapmış olduğu çalışmalardan ve hali hazırda yürütülmekte olan projelerden bahseden Erkan Arslan meclisin ilkeleri hakkında da önemli bilgiler verdi.

Toplantıya, Kimya Mühendisleri Odası, Maden Mühendisleri Odası, Makine Mühendisleri Odası, İzmir Tabipler Odası temsilcileri, İzmir Barosu temsilcileri, çeşitli sendikalar, İş Sağlığı ve Güvenliği Uzmanları, akademisyenler, emekli işçiler, İSG Meclisi üyeleri ve bağımsız olarak farklı iş kollarından kişiler katılım sağladı. Katılımcıların meclisin kurulması için neler gerektiği, kurulmasının adımlarının bu toplantıda atılıp atılmayacağı sorularının yanı sıra ivedilikle Şubat ayı içerisinde bir toplantı daha organize edilmesi gerektiği önerildi. Bazı odaların ve örgütleri temsilen gelen kişilerin toplantı ile ilgili bağlı oldukları kurumlarla görüşüp daha sonra bir karar çıkacağını söylemeleri üzerine, bağımsız olarak gelen kişiler itiraz ettiler. İzmir İSG Meclisi'nin temelinde ilgili meslek odaları ve demokratik kitle örgütlerinin temsiliyeti ile mi şekilleneceği, yoksa bağımsız gönüllülerin katılımıyla mı şekilleneceği üzerine bir tartışma çıktı. Genel olarak katılımcılar bu meclisin ilgili odalar ile koordine olarak kurulması gerektiğini vurguladı. Ancak vakit azlığı sebebiyle bir sonraki toplantının daha geniş bir sürede yapılması ve kısa sürede organize edilerek duyurulması konusunda hemfikir olundu.

Toplantı sırasında geçmişte İzmir'de İSG Meclisi faaliyeti yürütüldüğü ile ilgili bilgiler verildi. Faal olarak devam etmese de bazı projelerin hala devam edebilir olduğundan bahsedildi. Bağımsız bir gönüllü böyle bir meclis oluşturulması ile ilgili 2,5 aydır kendisinin birtakım görüşmeler yaptığını söyledi. İzmir Barosu'nu temsilen toplantıya katılan bir kadın avukat, İzmir Tabip Odası ile bir süre önce bu konu üzer-

rinden görüştiklerini ve aslında hali hazırda mayalanan bir oluşum olduğundan bahsetti. Şu anki durumda bu çalışmaların genişletilmesi ve ayrı ayrı ama aynı amaç üzerine yapılan

çalışmaların birleştirilmesi gerektiğinin altını çizdi. İSG Meclisi gönüllülerinden bir arkadaş, tüm bu çalışmaların aslında politik bir temele bağlı olduğunun unutulmaması gerektiğini ve istatistik gibi çalışmaların birer araç olduğunu, aslında problemin temelini sistemden kaynaklı olduğunu aktardı. İstanbul İSG Meclisi üyeleri İzmir'de yürütülecek faaliyetler için de her zaman pratik deneyimleri ile destekçi olacaklarının altını çizdiler. Eski Petrol-İş yöneticisi bu sorunun işçi sınıfının sorunu olduğunu kaydederek katkısına şöyle devam etti: "O (işçi) sahiplenmedikçe, sahiplenmesi de yetmez, bu alanda örgütlenmedikçe daha çok şeyler yaşayacağız."

Toplantıya kapanış yapmak üzere sunumuna devam eden Erkan Arslan, sunumuna Erinc Yeldan'ın ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü)'den İşin Geleceği Raporu yazısından şu sözlerle sonlandırdı: "İnsanlığın özgürlük, eşitlik ve güvenceli iş koşullarında, onun içinde gençlerin artıracak işlerde çalışmalarının sağlanması elbette insanlığın yüzlerce yıllık özlemi arasındadır. Ancak unutmamak gerekir ki, kapitalist üretim sisteminin ana özgesi ücretli emeğin bir metaya dönüştürülerek, üretimin küresel yedek işgücü ordusunun baskısı altında örgütlenmesidir. Bu nedenle, emeğin ticari bir meta olarak değerlendirilmediği bir toplumsal üretim ve bölüşüm sisteminin yaratılmasına yönelik adımlar atılmadan, burada dile getirilen temel ilkeler birer iyi niyet temennisi olmaktan öteye ne yazık ki geçemeyecektir."

Son olarak bir sonraki toplantı günü, organizasyonu sağlayan Kimya Mühendisleri Odası Ege Şubesi tarafından öneriler de göz önüne alınarak, 16 Şubat olarak belirlendi. Bir sonraki toplantının daha kapsamlı bir toplantı olacağı bilgisi verildi, temsilcileri ile katılan kurumların da toplantı öncesi görüşmelerini getirmesi kararlaştırıldı.

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Uzmanı Mücadele Birliği Okuru

Hesap Kesim Tarihi Geldi!

"Devrim / bulutları kaçında taşıyan küçük bir çocuğun hızlı kalp atışıdır / Ve gülümsemesidir umutlu / Dünyanın soluk alışığıdır / Sokakların yeni bir güne uyanışı / Devrim / işçilerin çatlamış ellerinde dalgalanan gelincik kızılı bayraklardır / Ve silahların tiranların kapısına dayanışı / Devrim tüm hesapların görüleceği arenadır."

Böyle diyordu Nazım

Akarsu. Evet hesabımız var sorulacak, kapılarına dayanıp dağıtılacak saltanatlar var. Açlığımız var umuda, kaygısız geleceğe, bilime, sevmeye, insanca yaşamaya. İşçi sınıfı gövdesini kıpırdatıyor. Homurtu ve gürültüleriyle ayağa kalkmaya hazırlanıyor. Vücuduna dokunuyor. Kendisini tanıyor, gücünü test ediyor. Bir eli Flormar oluyor, diğer eli Cargill... Başka bir yerinde Sibaş'ı tanıyor. Bazen yaraları kanıyor. Kendisinden akan kana bakıyor; öfkesi homurtusuna karışıyor. Bu öfke bazen Tokat' ta İşkur kurasında patlıyor. 6 aylık bir iş için asgari ücretle işe alınacak 1500 kişilik işe 9017 kişi başvurur. Hileli kura çekimi yaşandığını söyleyip feryat eder kadınlar: "Açım aç, ekme istiyorum, çocuklarımı doyuramıyorum". Temel ihtiyaçlarına yetmeyen bir maaş için, ölümü göze alarak iş başvurusu yapıyor. Ya işe alınıp kazalar geçirme tehlikelerini yaşıyor ya da işsizliğin bunalımında intiharlara, hiçliğe sürükleniyordu insanlar. Her yeni gelen yıl, bir öncekinden daha beter ağırlar ve sancılarla başlarsa ne olur?

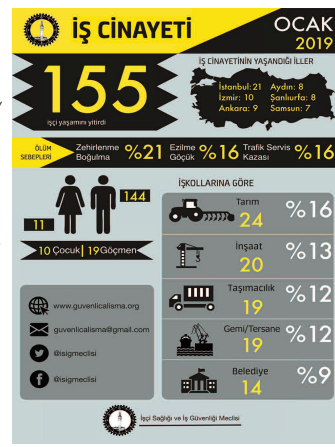
İŞİG'in 2019 Ocak ayı verileri yaşamımızın küçük bir özeti. En az 155 iş cinayeti yaşanmış. En az diyoruz, çünkü bunlar; kayıtlara geçen ölümlerdir. Ölenlerin 111'i yetişkin erkek, 10'u çocuk, 11'i kadın ve 19'u göçmendir. En fazla ölüm nedeni zehirlenme/boğulma ezilme/göçük, trafik/servis kazası, kalp krizi ve yüksekte düşme. Daha 2019'un ilk günlerinde belki babamız belki annemiz, komşumuz, arkadaşımız iş yerinde sakatlandı, yaralandı. Donarak ölmek için ateş yakıp, yanarak ölen işçilere ne olacak? Ne olacak; "sağ salim göreceğim miyim" diye kaygıyla geride bekleyenlere? Yemeklerden zehirlenerek, elektrik akımına kapılarak, donarak, yanarak ölenlere ne olacak, ölüren, aklıktan ve borçtan başka bir şey bırakmadığı çocukları ne olacak?

Bir yaprağın düşüşü gibi olağan bir şey mi işçi ölümü? Bir böceğin ezilişi gibi normal mi? Ki bizler karıncaların tek sıra yürüyüşünü gördüğümüzde basmamak için yolunu değiştirenleriz. Karınca gibi çalışan biz değil miyiz? Arı değil miyiz neden balımız bizim değil? Neden ürettiklerimiz bizim mutfakımıza, evimize, yaşamımıza giremiyor? "Burayı biz yaptık" diye gururla baktığımız viyadüğün altında kalan işçi arkadaşlarımızı hatırlayıp yaktığımız bir sigara. Çalışırken kopan parmağımızı işçi arkadaşımız saatlerce arayıp hastaneye getirmedim mi? "Bu parmağı takın yoksa işinden kovarlar" diyen dostlarımız yok muydu.

Vardı.

"Ayaklanmadıkça kimse bizi bir şeye saymaz" diyordu bir işçi. Haklıydı...

Hayır bir böcek gibi ezilmeyeceğiz. Sessizce açlığımızı bastırmayacak, köleliğimizi katmerleştirmenize izin vermeyeceğiz. Bizden kopardığımız her şeyimizi zorla alacağız ellerinizden. Ölümün soğuk nefesi patronlara çalışırken ensemizden eksik olmuyor. Öleceksek yaşamımızı değiştirmek için olmalı ve buna değmeli. Bir fırtına kopacak onu biliyoruz. Öyle bir fırtına ki, ya sendeleyeceğimiz yumruk yiyeceğimiz ya da zaferlerle dolu bir fırtına olacak üstelik. Zafer mi istiyoruz, intikam mı, hakkımız olanı mı, temiz ve güvenceli bir gelecek mi, merak ettiğimiz her şeyi öğrenebilecek kadar zamanımızın olduğu bir iş yaşamı mı, sevdiğimizimiz sadece yalıtılmış öldüğü bir dünya mı? Evet çok şey istiyoruz ve bunu yapabilecek gücümüz var. Dostlar, yoldaşlar başaracağız, kazanacağız. Kişisel öne atılmaları örgütlü atılmaları çevrelem ve Denizlerin başladığını biz bitirelim... Bulutlar yağmur yüklü, sert rüzgarlar yüzümüzü dövüyor. Haydi yoldaşlar, yürek ve bilinçle öne, öne geçeceğimiz an işte bu andır.

"OTORİTE KARŞITLIĞI" ÜZERİNE

Ali Varol Günel

'90'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin dağılması ve sosyalist sistemin geri düşmesiyle birlikte yıllardır pusuda bekleyen ne kadar sosyalizm karşıtı düşünce akımı varsa sökün edercesine ortalığa saçıldı. Bunlardan biri de anarşizmdir. Ne yazık ki anarşizm ortalığa saçılmakla kalmadı, geçen sürede ortalığı bulandırmaya da başladı. Bunda bir küçük burjuva ideolojisi olan anarşizmin başarısından çok biz marksist-leninistlerin onlarla ideolojik mücadeleyi boşlamamızın etkisi oldu. Yaşam gibi, ideolojik mücadele alanı da boşluk tanımıyor; bu alandaki mücadeleyi hiç tavastmadan sürdürmek gerekiyor.

Bir köşe yazısı oylumu içinde anarşizmi bütün yönleriyle ele alıp eleştirmek mümkün değil; bu nedenle satırbaşları halinde düşüncelerimizi serilemek istiyoruz:

"Nasıl ki, tarihsel her yeni aşamada, eski yanlıgılar ortadan kaybolduktan hemen sonra bir an için yeniden ortaya çıkarlarsa" müteveffa anarşizm de içinde bulunduğumuz kapitalizmin Yeni Evre'sinde bir kez daha tarih sahnesine çıkma olanağı buldu. Bunun en önemli nedeni kapitalizmin insanları atomize etmesi, bencilleştirmesi ve bireycileştirmesidir. Kolektivizmden uzaklaşanlar kendilerini burjuva ve küçük burjuva bireyciliğinin havariliğini yaparken buldular. "Her türlü otorite karşıtlığı" adı altında emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı olmadan önce kendilerini varolan komünist ve devrimci yapılar karşısında konumlandırmayı marifet sananların önu elbette sermaye tarafından açılacaktı ve öyle de oldu. Önce "Stalinizm"e düşmanlıkla başlayan savrulma süreci Leninizm karşıtlığı, Marksizm eleştirisi ve en nihayetinde örgütlenme kaçışa kadar vardı. Çeşitli nedenlerle değişik yapılar karşısında kendi durumlarının teorisini yapmak için anarşizm kavşağında buluştular.

"Özgürlük ideolojisi" olarak lanse edilen anarşizm, daha çok küçük burjuva kesimlerin sarıldığı bir ideoloji oldu. İşçi sınıfı içerisinde hiç bir zaman kendine yandaş bulamayan bu ideoloji, "özgürleşmek" adına sınıfsal ve toplumsal mücadeleye sırt çevirenlerin paravan ideolojisi haline geldi. Özgürlüğü, herkesin kendisini dilediğince ortaya koyması ve dilediğince yaşaması olarak görenler, bağımsız birer birey olmayı başaramadan "bireyin özgürlüğü" anlayışını savunmaya başladılar. "Her türlü otoriteye karşı" olduklarını iddia edenler, yaşamlarını sürdürebilmek için ya asalaklaştılar ya da kapitalist sistemin çarkları arasında ücretli köleliği kabul etmek zorunda kaldılar. "Bireyin özgürlüğü"nü sınırlı kapitalist ekonominin sınırlarının başladığı yerde sona erdi. Kapitalist sistem içinde girilen "komünal yaşam" deneyimleri, kapitalizm tarafından şekillendirilmiş bireylerin "özgür vicdan"ları tarafından boşa çıkarıldı. Siyasal ve toplumsal sistem değiştirilmeden bireysel yaşamın dilediğince kurgulanamayacağı katı gerçekliği kendisini herkese olduğu gibi anarşistlere de dayattı. "Moderniteye karşı olmak" ya da "demokratik komünalite" gibi kırma anarşist düşünceler de kapitalizmin çarkları arasında kendilerine yer bulamadılar. İş, sistemin sınırlarına gelip dayandığında onu yıkmak ya da ona tabii olmak ikilemi herkesin olduğu gibi bu kesimlerin de karşısına çıktı. Bohem ya da nihilist bir yaşamı seçmiş olmak da bu gerçekliği değiştirmede; yaşamak isteyen herkesin en azından günlük gereksinimlerini karşılayacak bir gelire sahip olması gerekliliği kendisini dayatıncı, tüm anarşist ya da yarı-anarşist düşünceler gerçekliğin katı duvarına çarpıp tuzla buz oldu.

Kapitalist sistemi yıkmaktan yana olan anarşist akımlar ise yıkılacak olanın yerine ne konulacağı konusunda bir şey söyleyemediler. "Ondan sonrası tufan" diyerek "kaos"u savunular, felsefi anlamda da diyalektik ve tarihsel materyalizme karşı çıktılar. Kendilerini sadece "yıkma" eylemiyle sınırladılar, sonrasında kendiliğindencilikçe birakırken aslında hiyerarşiye karşı çıkararak örgütlenmeyi de reddetmiş olduklarını, dolayısıyla sadece "yıkma" eyleminin sonrasında değil, öncesinde de kendiliğindencilikçe teslim olduklarını görmezden geldiler.

Günlük en sıradan işin bile örgütlenmesinin bir işbölümü ve gönüllü de olsa bir hiyerarşi, disiplin ve otorite gerektireceğini anlamak istemeyenlere en güzel cevabı yıllar önce Engels şu sözlerle vermiş: "Ama, otorite ve kaçınılmaz bir otorite gereği, hiçbir yerde deniz ortasındaki bir gemide olduğundan daha belirgin olmaz. Orada tehlike anında, herkesin yaşamı, herkesin bir tek kişinin iradesine anında ve mutlak olarak boyun eğmesine bağlıdır". Konu aslında bu kadar basit ve sade; ama her şeyde bir entropi (düzensizlik) arayanlar için, eminiz ki bu örnek de yeterli olmayacaktır. Onlar, savundukları absürt düşünceler yüzünden I. Enternasyonal'den kovulan, proleter saflarda kargaşalık yaratmaya çalışan, hapishanedeyken affedilebilmek için Çar'a mektup yazarak yaltaklanan Bakunin'in paltosundan çıkmış anarşistlerin düşüncelerini savunmakta bir beis görmeyeceklerdir.

Her zaman uluslararası işçi hareketine zarar vermiş olan anarşistler, bireyciliğin getirisi olarak bireysel eylemlere ağırlık verdiler ve kim bilir hangi bireyin kafasından çıkmış olan eylem anlayışıyla, sınıf mücadelesini ve dolayısıyla siyasal mücadeleyi zafiyete uğrattılar. Buldukları her yerde bütünsel hareket tarzından kopuk, siyasal mücadelenin inkarına kadar ulaşmış eylem anlayışıyla burjuvazinin ekmeğine yağ sürdüler. "Radikal" görülen eylem anlayışları, çoğu zaman ve çoğu yerde sınıflar mücadelesinin geldiği aşamada işçi sınıfının genel çıkarlarına ters düştü; bireysel şiddet eylemlerinin ötesine geçemedi. Toplumsal amaçları olmayan eylemler, dolayısıyla bireysel amaçlar dışında bir anlam taşımadı. Çok "özgür", çok "özgün" olduğunu iddia edenler, kendilerini sınıf hareketlerine ya da toplumsal harekete kötücül bir şekilde dayatmanın ötesinde bir misyon taşımadılar. Sirtında yumurta küfesi taşıyanlar, her yerde hareket ağır darbeler vurular. Proletaryanın ordusunun tek bir önderlik altında kapitalist sisteme karşı vermesi gereken mücadeleyi bir çok yerde baltaladılar, akamete uğrattılar. Örneğin proletarya diktatörlüğünün ilk biçimlerinden biri olan Paris Komünü... "Paris'te hiçbir otorite kalmadığı için, anarşiden başka bir şey olmadığı için yenildi" (Engels).

Anarşizm, "öylesine biricik (bir ideoloji-bn) ki, aralarında birbirine katlanabilen iki kişi bulunamaz" diyor Engels. Ve buradan da anlaşılıyor ki, bunların hiç bir toplumsal anlayışları vb yoktur. Varsa yoksa kendi "kişisel özgürlükleri", "bireysel hakları" vb vardır.

Ve bunların "dünyanın en otoriter şeyi" olan bir devrimi anlamaları mümkün değildir. Bir sınıfın başka bir sınıfa zorla egemenliğini kabul ettirmesini hiç bir zaman anlamadılar ve anlamayacaklar; ama bir devrim de onlar bunu anlamıyor diye bundan vazgeçecek değildir. Ve işçi sınıfı, eyleminin sonucunu bir "kaos" a bırakmayacak kadar akli selim sahibidir; dolayısıyla bu yolun, yani zora dayalı devrimin sonu er ya da geç proletarya diktatörlüğüne varacaktır; yani gerçek işçi demokrasisine, yani gerçek özgürlüğe...

İş Cinayetleri Son Bulsun Başka Canlar Yanmasın Diye 80. Nöbet

Adalet Arayan İşçi Aileleri, 3 Şubat Pazar günü, 80. Vicdan ve Adalet Nöbeti'ni, Galatasaray Meydanı'nda eylemin yasak ilan edilmesi nedeniyle, Bir Umut Derneği önünde gerçekleştirdi. Aileler adına basın açıklamasını Davutpaşa Patlaması'nda eşi Gülhan Çabuk'u kaybeden İdris Çabuk okudu.

Açıklamada, Esenyurt Marmara Park AVM, Esenyurt Özel Doğa Hastanesi ve Davutpaşa Patlaması'ndaki iş cinayetlerine ilişkin görülen dava süreçleri ve hukuksuzluklar aktarıldı.

11 Mart 2012'de, Esenyurt Marmara Park AVM inşaatında çalışan işçiler, naylon çadırlarda kalmaya zorlandılar; 11 işçi burada çıkan yangında yaşamını yitirdi. Firma sahipleri yargılanmadı, sadece firma çalışanları yargılandı.

31 Ekim 2013'te, Esenyurt Özel Doğa Hastanesi'nde tabela takan Eren Eroğlu,

yüksek gerilime kapılarak hayatını kaybetti. 26 Aralık 2018'de, karar duruşmasında, bütün heyet "geçici iş göremezlik raporu" aldığı için duruşma ertelendi. Dava boyunca 7 mahkeme başkanı, 18 üye, 7 savcı değişti. Sorumlulara en alt sınırdan ceza verildi.

31 Ocak 2008'de, Davutpaşa'da meydana gelen patlama ve yangın nedeniyle 20 işçi hayatını kaybetti. 130 kişi yaralandı. 6,5 yıl süren yargılama, 14 Temmuz 2014'te tamamlandı. Zeytinburnu Belediyesi yetkilileri ve bina sahiplerine çeşitli cezalar verildi; Yargıtay, Mahkemenin kararını sorumlulara cezasızlık anlamına gelecek şekilde bozdu.

Davutpaşa ve İvedik Patlaması'nın yıldönümü olduğunu hatırlatan ve iş cinayetinde yaşamını yitiren işçileri anan İdris Çabuk, 28 Nisan'ın İş Cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin anma ve yas günü ilan edilmesini taleplerini dile getirdi.

TOKİ İşçileri Kazandı

Ankara'da TOKİ Mamak 2'nci Etap binalarının inşaatında çalışan işçiler, iki yıldır alamadıkları ücretleri için 22 Kasım'dan bu yana çeşitli eylemler yapıyor ve şantiye önünde nöbet tutuyorlardı. 28 Ocak günü seslerini duyurmalarına yardımcı olan kurumlara ve basın emekçilerine mesaj atan işçiler, eylemin kazanımıyla sonuçlandırdığını duyurdular.

İşçilerden Ömer Özkaya ile yaptığımız görüşmede, TBMM önünde yapılan zincirleme eyleminin ardından TOKİ İdaresi Başkanı Ömer Bulut ile görüştiklerini, kendilerine zaten tüm haklarının mahkeme kararı ve raporlarla kesin olduğu ve bir hafta içinde ödeneceği sözünün verildiğini, geçtiğimiz hafta içinde de İstanbul'da ücret ve tazminat alacaklarının taraflarına ödendiğini, diğer alacaklarına ilişkin verilen çeklerin ise hukuki süreç işletilerek tahsil edileceğini anlattı.

DEVİRİMCİ DURUMU VE DEVİRİMİ KAVRAMAK-1

İ.Cevat Çetiner

Marksist devrim teorisi, bir devrimin gerçekleşebilmesi için nesnel ve öznel koşulların oluşması gerektiğini söyler.

Nesnel koşullardan kastedilen, ekonomik ve politik bunalım sonucu oluşan, devrim için elverişli koşullardır. Bu durum, parti ve sınıfların iradesinden bağımsız olarak gerçekleştiği için, nesnelliği ifade eder. Ve devrimci durum olarak tanımlanır.

Devrimci durumun, yani devrimin nesnel koşullarının oluştuğunu gösteren üç ana belirti vardır. Kısaca söylersek; 1)Yönetenler eskisi gibi yönetemez hale gelir. 2)Ezilen sınıfların sıkıntılı ve gereksinimleri dayanılmaz hale gelir. 3)Yığınların faaliyetinde oldukça büyük artış olur.

Öte yandan Marksist teori devrimci durum koşulları oluşsa da bunun bir devrimin gerçekleşebilmesi için yeterli olmadığını söyler bize. Tarihte, devrimci durumun oluştuğu ama bir devrime dönüşmediği bir çok örneğe rastlarız. Lenin, 1859-61 ve 1879-80 yıllarını bu duruma örnek olarak gösterir. Kendi tarihimizden 1973-80 arasındaki dönemi örnek gösterebiliriz.

Devrimci durumun devrime dönüşebilmesi için, öznel koşullarda da değişiklik olması gerekir. Lenin bunu, "eski hükümeti-iktidarı yıkacak (ya da sarsacak) güçte bir devrimci sınıfın yığın eylemi yapmaya gücünün yeter hâle gelmesi" diye anlatır.

Anlaşılabileceği üzere, devrimin öznesi, güçlü bir devrimci sınıftır. Kapitalizm koşullarında bu sınıf proletaryadır. Proletarya, burjuva sınıfın ekonomik-siyasal-kültürel egemenliğini yıkarak, onun hükmetme konumuna son verecek güce sahip tek sınıftır. Çünkü proletarya, kendi sefaletine son verebilmek için, burjuvaziyle birlikte kendini de yaratan özel mülkiyete son vermek zorundadır. Varoluşunun yarattığı bu zorunluluk, proletaryaya, burjuvaziyle sonuna kadar mücadele edecek güçte bir sınıf olma özelliği kazandırır.

Demek ki, devrim için öznel koşu-

lun oluşmasından kastedilen, devrimin öznesi olan proletaryanın (veya proletaryanın önderliğindeki yığınların), burjuvazinin egemenliğini sonlandıracak düzeyde yığın eylemi yapma gücüne ulaşmış olmasıdır.

Ortalama sol ve reformistler, bilinçli veya değil, devrimci durumun üçüncü belirtisi ile devrimin öznel koşulunu bir birine karıştırmıştır her zaman. Oysa ki, fark açıktır.

İlkinde, yığın faaliyetinden bahsedilir. Yani yığınların canlılığından, hareketliliğinden. Bu nedir? Grevler, salon toplantıları, gösteriler, miting-yürüyüşler, kültürel etkinlikler, şu veya bu amaçla imza toplamalar, dernek-sindikapartii vb örgütlere katılım veya kurma, vb. Yani, yığınların canlı, hareketli, faal olduğunu gösteren her şey. Ama bunların yığınlar tarafından gerçekleştiriliyor olması, devrimci durum tanımını için yeterli değildir. Bu faaliyetlerde oldukça büyük bir artış olmasına, yani faaliyetlerin niceliğine, çokluğuna vurgu vardır devrimci durum tanımında. Elbette çokluk, nicelik görecelidir. Öyleyse neye göre diye sorulmalıdır. Bu sorunun cevabı, bir önceki döneme, yani gerici dönemine göre. Örneğin Türkiye ve K. Kürdistan'da 1980-86 dönemindeki yığın faaliyetleri ile sonrası karşılaştırıldığında görülecektir ki; 86 sonrası yığın faaliyetinde artış başlamış ve 1990'a ulaşıldığında bu artış oldukça büyük bir noktaya ulaşmıştır. Ve bir daha, 1980-86 dönemindeki düzeyine gerilememiştir.

İkincisinde ise, oldukça büyük artış gösteren yığın faaliyetinin yanı sıra, proletaryanın (veya önderliğindeki yığınların) ESKİ HÜKÜMETİ-İKTİDARI YIKACAK (ya da sarsacak) DÜZEYDE eylem yapma gücüne ulaşmasından bahsedilmektedir. Yani, sonsuz çeşitlilik

çinde süren faaliyetler içinden birine, iktidarı yıkmaya yeteneğine-niteliğine sahip olan eyleme ve bu eylemin de yığınsal olarak gerçekleştirilebilir düzeye ulaşmasına dikkat çekilmektedir. Bu ise, marksist literatürde doğrudan devrimci eylem diye tanımlanan, sokak eylemi ve ayaklanmadır. Eğer, sokak eylemlerinin ve bunun devamı olarak ayaklanmanın, iktidarı devirecek düzeyde bir yığınsallıkla yapılmaya başlanmışsa, Lenin bunu, devrimin öznel koşulunun oluşması olarak görür. Türkiye ve K. Kürdistan'da, gerek gezi haziran ayaklanması gerekse 6-8 Ekim'de, bu düzeye ulaşıldığını ya da daha temkinli bir ifade ile eşliğinden dönüldüğünü söyleyebiliriz.

Bu iki olgunun bir birine karıştırılması ise, devrimci durumun olmadığı ya da "yeteri" kadar, "tam" olarak oluşmadığı gibi saçma sapan tespitlerin ortaya atılmasına neden olmaktadır. Ya da, bu saçmalıklara zemin yaratma arzusunun ürünü olarak bilinçli yapılmaktadır.

Bu iki olgunun bilinçli veya bilinçsizce bir birine karıştırılmasının sonucu olarak, devrimin nesnel koşullarının (devrimci durumun) varlığının inkarı ise, hayati önemde sonuçlar yaratır.

Çünkü devrimci durumun varlığının kabulü, devrimin öznel koşulunun da şu veya bu hızda oluşmakta olduğunu; dolayısıyla, olayların ve gidişatın bir devrime doğru olduğunun kabulü anlamına gelir. Bu ise, devrimci bir partinin gündemine; devrime, devrimin öznesi olan proletaryanın önderliğindeki devrimci yığın hareketine şimdi ne

Çünkü devrimci durumun varlığının kabulü, devrimin öznel koşulunun da şu veya bu hızda oluşmakta olduğunu; dolayısıyla, olayların ve gidişatın bir devrime doğru olduğunun kabulü anlamına gelir. Bu ise, devrimci bir partinin gündemine; devrime, devrimin öznesi olan proletaryanın önderliğindeki devrimci yığın hareketine şimdi ne öğretmek gerekir sorusunu getirir. Devrime, pratik politika sorunu olarak yaklaşma zorunluluğunu doğurur.

öğretmek gerekir sorusunu getirir. Devrime, pratik politika sorunu olarak yaklaşma zorunluluğunu doğurur.

Ve devrimci bir parti, bu koşullarda önüne görev olarak, kitlelere devrimci duruma uygun mücadele araç ve biçimlerini götürmeyi; kitleleri devrimci eyleme geçmeye teşvik ederek deneyimlerini artırmayı, kapitalizme son vermek üzere kitlelerin silahlanmasını ve silahlı genel halk ayaklanmasına hazırlanmasını sağlamayı; geçici devrim hükümetini tartıştırmayı vb koyar.

Devrimin nesnel koşullarının varlığını inkar eden veya sulandırın bir parti ise, tüm bu görevlerden uzak duracaktır. Devrimi KENDİLİĞİNDENLİĞE terk etmiş olacaktır. Ki bu sonuç, telafisi mümkün olmayan, hayati önemde bir "hata"dır. Çünkü devrimin öznesinin, olayların ve gidişatın etkisi altında yeterli olgunluğa ulaşması ve kendiliğinden bir devrimin patlak vermesi kaçınılmaz olacak (elbette karşı-devrimin çabaları engel olamazsa), ama devrim, 1905'de veya yakın zamanda Arap coğrafyasında olduğu gibi yenilgi ile sonuçlanacaktır (elbette partiler, patlayan devrimin etkisiyle kendine gelip süreci yönlendirmeyi başaramazsa).

İşte bu yüzden Lenin, devrimci durum koşullarında "sosyalistlerin tartışma götürmez ve temel görevi, bir devrimci durumun bulunduğunu yığınlar anlatmak, bunun genişliğini ve derinliğini açıklamak, proletaryanın devrimci bilincini ve azmini uyandırmak, onun devrimci eyleme geçmesini yardımcı olmak ve bu amaçla devrimci duruma elverişli örgütleri kurmaktır... Bu görevi şimdiki partilerin yerine getirmeyi başaramamaları, ihanet, politik intihar, kendi rollerini yadsıma ve burjuvazinin saflarına geçme anlamına gelir" der.

Burada bir parantez açıp şunu da belirtmemiz lazım. Devrimci durumun varlığı ile devrimin öznel koşulunun oluşmasının ayrı iki olgu olduğunu kabul eden; ama bu seferde devrimin öznel koşulunun oluşmasını kendi örgütsel gücü üzerinden tanımlayanlar da

vardır. Bu, marksist teorinin bir başka çarpıtılması olmakla birlikte, aynı kapıya çıkar. Çünkü, kendi güçsüzlük ve yetersizlikleri yüzünden ve dolayısıyla yaklaşan devrimi göremezler. Devrimci durumun yarattığı ve devrimin öznesi olan devrimci yığınlar ve onların eylemlerine odaklanmak ve onlarla birlikte büyümek yerine; devrimci durumun yarattığı yaygın eylemlere, faaliyetlere ve faaliyetlerde yer alan yığınların ortalama bilinç düzeyine odaklanırlar. Çünkü kitleleşmek, devrimci yığın eylemini büyütmekten daha önemlidir onlar için. Dolayısıyla, devrimci durum var demelerine rağmen, yok diyen veya sulandıranlarla, güncel politikalarda ortaklaşırlar. En devrimci görüneninden en reformist görüne kadar, tüm küçük burjuva solun haklar ve özgürlükler mücadelesi önünde secdeye varmaları bundandır.

Devrimin nesnel koşulları ile öznel koşullarının ve arasındaki ilişkinin kavranamaması, bir politik partiyi işte böylesi trajik bir sona, telafisi mümkün olmayan konuma sürükler. Ama daha da kötüsü, bir devrimi özgürlüğü elde etmeye çok yaklaşmış olan devrimci yığınların enerjisinin heba olmasına, acı ve alçalma üzere yılların, başta proletarya olmak üzere yığınlar için devam etmesine neden olur.

Dolayısıyla asıl olarak, sınıf bilincine ulaşmış proleterlerin ve kitlelerin ileri kesimlerinin bu durum üzerine düşünme ve konularını yeniden gözden geçirmesine ihtiyaç vardır. Bir devrime ne kadar yaklaştığımızın göstergesi olan Gezi ayaklanması, bu ihtiyacı daha da acil hale getirmiştir. Sınıf bilinçli işçiler ve emekçiler, bu muhakemeyi şimdi yapmayacaksa ne zaman yapacaktır. Devrimin kendini bu kadar hissettirdiği bir zamanda dahi, bu muhakemeden kaçmanın sonucunun çürüme olacağı unutulmamalıdır. Sınıf bilinçli işçilerin ve kitlelerin çürütmesine izin vermeme sorumluluğumuzun da, Leninist Parti'ye ait olduğu akıldan çıkarılmamalıdır elbette.

"Kartal'da Çöken Ranta Dayalı Yapılaşmadır"

"Kartal'da çöken ranta dayalı yapılaşmadır" diyen Mimarlıkta Dayanışmacı Taban Hareketi, 6 Şubat günü Kartal'da çöken ve 12 kişinin yaralanıp 3 kişinin öldüğü, 2 katı kaçak 8 katlı yapı üzerine bir açıklama yaptı.

Kartal Belediyesi'nin ve İstanbul Valiliği'nin verdiği bilgilere göre, 1992'de 6 kat için inşaat ruhsatı alındığı, 2 katı kaçak 8 kat inşa edildiği ve yapının giriş katında bulunan ruhsatsız atölyede de kolon kesme işlemi yapıldığı; çöken binaya yönelik de riskli yapı tespiti yapılmadığı söylendi..

Çökenin sadece bina değil, denetimsizlikle "barınak" düzenlemeler olduğu belirtilen açıklamada, "Açıkça görülüyor ki bilimsel bilgi yerine rantın itibar gördüğü mevcut inşaat sektörünün kamiksiz uygulamalarının her biri eksiksiz bir biçimde Kartal'da karşımıza çıkmıştır: kaçak katlar, önemsenmeyen yapı standartları, iskânsız (oturmayaya elverişsiz) konutlar, tutulmayan zabıtlar, alınmayan yıkım kararları ve son olarak 'imar barışı' denen denetimsizlik ve usulsüzlükle barınak garabeti. Sonuç, 'yasal' olan ve olmayan yollarla, insan canı bedeli para alışverişidir.

Gerek yapım süreçlerinde gerekse de sonrasında kamu kurumları tarafından gerçekleştirilmesi zorunlu olan denetimlerin sadece doldurulan formlar ve imzalanan kâğıt parçalarından ibaret bir bürokratik yük değil, yaşanabilir ve gü-

venli konutlar ve kentler üretebilenin asgari bir koşulu olduğu bu üzücü olayla bir kez daha ortaya çıkmıştır" denildi.

Yapılması gerekenin, kamu kurumlarının mesleki yeterliliği olan uzman kadrolarınca gerçekleştirilecek denetimler ve meslek örgütlerinin mesleki denetim yetkilerinin önündeki engellerin ortadan kaldırılması olduğunu söyleyen Mimarlıkta Dayanışmacı Taban Hareketi açıklamalarını şöyle tamamladı:

"Yakın zamanda yıkıcı bir depremin yaşanması beklenen ülkemizde yaygın yasakları yerine güvenli çevre oluşturmayı amaçlayan akılcı imar kanunlarının, hızlı organize olmayı sağlayacak, can kaybını en aza indirebilecek müdahale planlarının hayata geçirilmesi gerektiğine; arama kurtarma çalışmalarının arından hazırlanacak teknik raporların sadece bu olay için değil benzer felaketlerin yaşanmaması için de önemli olduğuna inanıyoruz.

Göz göre göre gelen bu elim hadisede yaralananlara acil başa hayatını kaybedenlerin yakınlarına şifâ sağlığı diliyoruz. Can kayıplarının artmamasını temenni ediyor, bu trajedinin tekrarlanmaması için gerekli önlemlerin alınması talep ediyoruz."

NOT: Çöken binanın altında kalarak hayatını kaybedenlerin tesbit edilebilen sayısı, 10 Şubat itibarı ile 21 olarak açıklandı.

"Mücadele Etmek Bulaşıcı Bir Güzellik"

Sibaş işçisi Halime Ulutaş'ın, eylemlerinin 40. gününde gazetemize gönderdiği yazısını paylaşıyoruz.

"Bugün Mehmet Özer abimizin dediği gibi, 'gül direnişimizin' 40. günüyü ve bizler için farklı bir deneyimdi.

Hayatımızda ilk defa hakim karşına çıktık. Burada anayasal hakkımız olan sendika üyeliği yüzünden işimizden olduğumuzu kanıtlamak için tanıklık yaptık. Hepimiz çok heyecanlıydık. Ama işten çıkarılan her bir arkadaşımızın yüzünde kocaman umut dolu gülümsemeler vardı. Umutlu ve mutluyuz çünkü haklıyız. Mahkeme başlamadan önce arkadaşlarımızla güllüp sohbet ediyorduk. Bizi burada da yalnız bırakmayan ve bu süreçte tanıdığımız bize moral veren dostlarımızla da muhabbet ettik. Bazen gözlerimizle birbirimize destek oluyorduk tek bir kelime etmeden. İnsan burada aile oluyor..

Bu süreç gelmeden önce size hayatımızda neler oldu, bu süreç nasıl başladı ve bize neler kattı bunu anlatmak isterim.

Bizler küçük ve sessiz ve bir o kadar güzel olan Akçakonak Köyü'nde (şimdilerde mahalle olarak geçiyor) yaşıyoruz. Ve burada faaliyet gösteren turşu fabrikası Sibaş'ta çalışıyorduk 1 yıl öncesine kadar. Burada çalıştığımız süre içerisinde kötü çalışma koşulları, maaşlarımızdaki yetersizlik ve en önemlisi insan olarak değer görmemiz bizi bir arayış içine soktu. Bizler emeğinin, ekmeğinin değerini bilen insanlarız. Çalışıp emek veriyorsak, bunun karşılığını da isteriz doğal olarak.

Bizler çok şey istemedik, hakkımız olanı istedik. Ve bu fırsatı sendika ile ken-

dimiz yaratacaktık. Tek Gıda İş Sendikası'na üye olduk. Yetki alabilmek için belli bir sayıda arkadaşımızın üye olması gerekiyordu. Biz de arkadaşlarımızla bu konuda fikir alışverişi yaptık. Sendikalı olmanın bize neler katacağını anlattık. Ne yazık ki anayasamızın bize verdiği bu hakka sahip olabilmek için biz gizlice çalışmalar yürüttük.

Zaten patronlar

sendikadaki örgütlenmemizden haberdar oldular ve ilk etapta 8 arkadaşımızı işten çıkardılar. Bu arkadaşlarımızı çıkarmalarının nedeni bizim gözümüzü korkutup geri adım atmamızı sağlamaktı; tam tersi etki yarattı. Çıkarılan 8 arkadaşımız da sevilen insanlardı ve arkadaşlarımızdı. Bu da bizi mücadele etmeye yöneltti.

Sendikalaştığımız süreçte işveren ve işverenin müdürleri, şefleri bizlere baskı uyguladı. Bazı arkadaşlarımızdan e-devlet şifrelerini istedi vermezlerse işten çıkarmakla tehdit etti ve şifrelerini vermeyen arkadaşları işten çıkardı. İçerideki arkadaşlarımızı üyeliklerinden istifa ederlerse işten çıkaracaklarını ama istifa etmezlerse işten çıkaracaklarını söyleyip korkuttular. İşten çıkarılan arkadaşlarımız dışarıda işçeri bir mücadele arkadaşlarımız da işçeri bir mücadele

çin deyidiler. Ve nihayetinde yetki belgesi için gerekli sayıyı topladık. En son olarak da 14 arkadaşımız sendika üyesi olduğu için işinden oldu. Ve biz de bundan sonra oturma eylemi yapmaya karar verdik. Çünkü 80 arkadaşımız haksız yere işinden oldu. 40 gündür de fabrika önünde oturma eylemi yapıyoruz.

İşimizi geri istiyoruz. Ne olursa olsun 80 arkadaşımız ile işe iade edilene kadar direneceğiz. Sendika üyesi olmak ve hakkımı aramak bize o kadar çok şey kattı ki, her durumda kazanan bizler olacağız. Her durumda mücadele etmeyi öğrendik. Haklıysan susuyorsan, en büyük kötülüğü sen kendine yapıyorsun demek. Çünkü zaten haksızlığa uğrayıp hiçbir şey yapmıyorsan, sen baştan mücadeleyi kaybetmişsin demektir. Bir kere kendin için, arkadaşların için ve gelecekte nesiller için mücadele etmeye başladyysan, bundan sonra seni kimse tutamaz.

Sanırım doğru bildiğin bir şeyi yapmaya başladığında artık kim nerde bir haksızlığa uğruyorsun, ona müdahale etmeden duramıyorsun. Mücadele etmek bulaşıcı bir güzellik. En önemlisi kendi yaşadığın o dünyadan çıkıp, farkına varıyorsun farkındalıkların. Bu dünya sana ait değil, sana emanet edilmiş gelecek nesiller için... Ve onlara da güzel adaletli bir dünya bırakmak lazım.

Bizler işçi sınıfıyız. Bu mücadelenin içinde yer almaktan yana tuttuk safımızı. Biliyorum ve inanıyorum haklı bir mücadele içinde olan bizler er ya da geç kazanacağız. Direnerek Kazanacağız, Birleşerek Sesimizi Duyuracağız. Sesimiz Çığ Olup, Bize Sağır Olan Patronların Kulaklarında Yankılanacak..."

Sinan Ateş Yoldaş Ölümsüzdür

Leninist Gerilla Birlikleri Ana Karargah Komutanlığı, 5 Şubat günü bir açıklama yayımlayarak, Leninist gerilla Sinan Ateş'in ölümsüzleşmesini 1. yılını andı.

9 Şubat 2018 günü, her anı büyük mücadele dersleri ve yüce

kahramanlık örnekleriyle dolu Afrin Savaşı Cinderese Cephesinde Sinan Ateş'in ölümsüzleştiğinin hatırlatıldığı açıklamada, "Birleşik devrimimizin bir cephesi olarak ele aldığımız ve bugün hala başka biçimlerde devam eden Afrin savaşının kahramanlarından biri olarak

tarihe adını yazdırdı" denildi.

www.leninist.net sitesinde yapılan açıklamada, bugün yine Türkiye ve Kürdistan'da yine yakıcı bir sürecin içerisinde geçildiği vurgulandı.

"Süreç hızla, büyük alt üst oluşların, yıkıcı çarpışmaların yaşanacağı evreye doğru ilerliyor. Devrimin güncelliği kendini kabul ettiriyor; dayatıyor. Faşist TC devleti ve bir bütün olarak karşı devrim güçleri, tüm hazırlıklarını ve konumlanışını var olan bu duruma göre yapıyor. İktidarı kaybetme, egemenliğini yitirme yani onların deyimi ile 'beka' korkusu ile ezilen halklar ve emekçiler üzerinde dizginiz bir terör estiriliyor.

Ezilenlerin üzerinde uyguladıkları terörü her gün daha pervasız bir hale getirerek gördükleri ayaklanma ve devrim kabuslarından kurtulmaya çalışıyorlar. Korkuyorlar, çok korkuyorlar!

Büyük bir coşku ve inançla

söylüyoruz ki KORKMAKTA HAKLILAR! Çünkü KAYBEDECEKLER!" denilen açıklamada, bugünün kendilerine yüklediği görevin egemenlerin korkularını gerçeğe çevirmek, bu zulüm düzenini, bu bezirgan saltanatını paramparça etmek olduğu söylendi, "Görevimiz devrimdir! Görevimiz devrimi ve ayaklanmayı örgütlemektir!" denildi.

Açıklama, "Bugün Sinan'ı anlamak, bu görevin ağırlığını hissetmek, bu yolda yürümek bu çabanın gerçek bir parçası olabilmekle, tıpkı onun gibi bir ATEŞ olup karanlığı aydınlatmak için yanmayı göze almakla, Öne, En Öne fırlamakla mümkündür. Daha azı ne önümüzde yüce bir görev olarak duran devrime ulaşmaya ne de Sinan'a yoldaş olmaya yeter. Sinan Ateş yoldaşın bize miras olarak bıraktığı bilinç budur! Sinan Ateş Yoldaş Ölümsüzdür! Faşizme Karşı Silah Başına! Öne, En Öne! Ya Devrim Ya Ölüm!" denilerek sonlandı.

Rimelan'ın "Tırko"su

Bir "Devrim işçisi" olan yoldaşımız Emre Bora'yı sonsuzluğa uğurlayalı tam bir yıl oldu.

Yaşamını işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine adanmış mütevezi bir işçiydi. Bir leninistti. Her işçi eyleminde, ezilen halklarla dayanışmada en önde olan Emre, Denizlerin "Yaşasın Türk ve Kürt Haklarının Birlikte Mücadelesi" şiarı ile mücadelesini Türkiye'den Kürdistan'a taşıdı; Rimelan'ın Tırko'su oldu.

Leninist Gerilla Birlikleri (LGB) savaşçısı olan Emre Bora (Sinan Ateş), 9 Şubat günü Afrin'in Cinderese bölgesinde işgalci güçlere karşı yürütülen bir operasyon esnasında ölümsüzleşti. Afrin işgal saldırısının ilk günlerinden itibaren cepheye yerini alan Emre Bora, bir çok operasyonda görev aldı, Kobane Savaşı olduğu gibi, Afrin'de de arkadaşlarının moral kaynağıydı.

O, "Söylemenin en iyi yolu yapmaktır" diyerek hemen harekete geçen, uygulayan, pratik davranan, fedakar, devrime ve partisine sonsuz güven duyan bir Leninist idi. O'nu güçlü kılan ise Parti'ye olan bağlılığıydı. O, Denizlerin, Seyitlerin, Yaşarların, Sibellerin yoldaşiydi ve tıpkı Denizler ve Sinan Cemgiler gibi dövüşerek toprağa düştü.

Emre (Sinan) yoldaşın taşıdığı komünizm bayrağı, yoldaşlarının ellerinde yükseliyor. Leninist Partinin enternasyonalist savaşçı bayrağı Sinan ve Taylan yoldaşlarla şimdi çok daha yükseklerde.

İşçi Yoldaşı Emre Bora'yı Anlatıyor

Bir gün sabah saat 11.00 gibi kütüphaneye geldiğimde baktım ki yeni bir arkadaş var. Tanıştık. Emre'yle ilk orda tanışmıştım. Her gün erkenden geliyordu. Birkaç gün sonra burada gazete dağıtımlarına beraber çıkmaya başladık.

Bir sene kadar sürekli burada birlikte dağıtım yapıyorduk. Esnafı geziyorduk evlere gidiyorduk. Fedakar, özveriyle çalışan bir yoldaştı. Bazen farklı arkadaşlarımız da katılıyordu güneşin altında 5-6 katlı binalara inip çıkmaktan tansiyonumuzun düştüğünü bile hatırlıyorum. Ben de kendimi kaptırılmışım, Emre de kaptırılmışım. Artık öyle bir aşamaya gelmiştik ki, bir gün zile bastığımız gazeteyi tanıtmak yerine alakasız bir şey söylemişim. Aynı şeyi Emre de yapınca uyardı beni; "yoldaş artık bırakalım dağıtımı, biraz dinlenelim" dedi. Ondan sonra arada mola verip, çay içmeye dikkat ettik.

Canaya yakın, fedakarca emek veren, bir iş yapılıncasına hemen kendini öne atan, o sorumluluğu en iyi şekilde yerine getirmeye çabalayan bir yoldaştı. Onu tanıdığımıza çok sevindim. İyi bir dost, iyi bir yoldaştı. Annem de kendisini çok seviyordu. Hafta sonları eve giderdik, bizde kalırdık. Annemi sorardı her görüştüğümüzde, annem de hep onu sorardı. Eve gittiğimizde düşünümü alır yemeğimizi yapardı. Sonrasında güzel bir film takip, izlerdik. Çok güzel günlerimiz geçti beraber. Genelde sohbetlerimiz politik konular olurdu.

Gecekondularda dağıtım yaparken, o zaman Emreğin Dünyası adlı bir gazete çıkarıyorduk, ev ev dağıtırdık. Sahnın ilk tanışmalarımıza zamana denk geliyordu. Her kapıyı çalıştırmaya sorardı; "size maaş veriyorlar mı, bu gazeteleri satıyorsanız parasını sen mi alıyorsun" gibi sorular olurdu. Ben de, gazete için aldığımız 1 tl'yi gazeteyi yeniden çıkarabilmek için aldığımızdan bahsedirdim. Bir işçiyim, çalışıyorum, 19.00'da işten çıkınca buraya gelip gazete dağıtıyorum, sonra eve gidiyorum. Hafta sonları çalışma yaptığımız bölgede kalırdım. Her gazete çıktığında mutlaka uğramaya çalışırdım. Çok meraklıydı, sürekli soru sorardı, devrimcilerin yaşamını merak ederdi.

Sohbetlerimizde sık sık üstünde durduğu bir şey vardı. "Mahir Çayanlar Deniz Gezmişleri kurtarabilmek için yaşamlarını verdiler biliyor musun?" derdi. "Evet biliyorum" derdim, ama bir iki ayda bir sürekli bunu hatırlatırdı. Devrimci iradelerine hayranlıkla, bütün bir hareketin beyin takımının yaşamlarını siper yoldaşları için verişinden bahsediyor ve yaşadığımız dönemle kıyaslamalar yapıyordu güncel değerlendirmeye çalışıyordu.

Yazın sıcaklığında 50 binaya inip çıkardık. "Yazlığa mı gittiniz?" derlerdi bize "çok güzel yanmışsınız". Güneşin altında çalışmaktan yüzümüz gözümüz kararıyordu. Mahallede çalışmalarımızı yürütebilmek için evden kahvaltı yapmadan çıkıyorduk. Burada da yapıyorduk. Gazete dağıtımlarımız 3-5 saatten önce bitiyordu. Sürekli hareket halindeydin. Bu tecrübelerin sonunda, yemek yemeyi yaşamımızda yeni yeni özdeşleştirdik. Yemek yiyemediğimiz için Emre'nin tansiyonu düşmüştü bir keresinde. Olanaksızlıklardan olmazdı genelde açlığımız. Yemek o kadar yaşamımızda yer edinmediğinden olurdu. Yoksa elbette hepimiz çalışıyoruz, cebimizde para da var bir şeyler yiyebiliriz. Ama genelde iş bittikten sonra yoldaşlarla buluştuğumuzda yemek tercih ederdik.

Örgütlenmeden önceki yaşamını anlatırken, memlekette çobanlık yaptığından bahsedirdi. Annesi ve babasından, tarla işlerinden ve köyde yaptığı çobanlıktan bahsedirdi. "Sevemedim ve böyle yaşamaya devam etmek istemedim" derdi. "Büyük şehre gidip çalışmaya başladık. Annem babam köye dönmemi istese de, bu nedenle dönmeyemedim" derdi. Abisiyle beraber kalıyorlardı bizim tanıştığımız dönemlerde. Abisi de onaylamıyordu mücadeleye atılmasını. "Onların yanına gitme" diyorlardı bizlerden bahsederek. Emre çoktan kararını vermişti. "Ben giderim siz karışamazsınız, istiyorsanız buraya da gelmem" diyordu. Biz de diyorduk; "abindir git yanına" diye, ama çoğunlukla gitmezdi. Ben kendi yaşamımdan bahsedirdim, bir çoğu-

muzun ailesi; "git politik mücadeleyi yürüt arkadaşayız" demiyordu. Çok azdı böyle diyen ailelerimiz.

Sabah işçilerin işe gidiş zamanında gazete ve bildiri dağıtımını yapardık. Sabah buluşmak üzere sözleşirdik. Dağıtımda hepimiz belirlediğimiz yerde buluşurduk. Bir şey yapalım dediğimizde öne çıkar; "ben gelirim" derdi ve gerçekten gelirdi. Bir mazeret sunmazdı, gelirdi. Ne olursa olsun "Ben gelirim ben yaparım" derdi. Ezgin bir insandı. Yani çok ezilmiş, yıpranmış yaşına göre çok olgun bir yoldaştı.

Emre bir işçiydi. Örgütlenmeden önce yüzde 12 saat çalışın, yatacak bir yeri, evi olmayan, sağlıklı beslenemeyen, düş alacak hali bile olmadan devrilecek uyuyan bir insandı. İşçiler nasıl yaşıyor, işte böyle yaşıyor. Politik mücadeleye girince yalnız olmadığınız, bütün yoldaşların yanında olduğunuzu görebildiniz. İstedığınız evine gidip düş alabileceğini gördünüz. Hepimizde böyledir. Bu güven bize güç verir. Bugün kalacak yerimiz olmazsa, biliyoruz kapısını çalacak insanlarımız var. Yoldaşlarını çok seviyorlardı, onlara çok değer veriyordu. İçimizde çıkaramadığımız bir enerjimiz var ya, zaten onu çıkartabilirsek devrimci olabiliyoruz, yoksa kolumuz bize egemen oluyor. Emre içindeki o enerjiyi çıkarabilmişti.

İşçi gündemini çok ciddi takip ederdi. İş yoksa elinde bir kitap olurdu. Sakin bir yere geçip kitap okurdu. Okumayı seviyor ve kendini geliştirmeye çalışıyordu. Bir gün bana, fabrikada çalışmaya gideceğinden bahsetmişti. Ondan sonra bir daha haber alamadım. Meğer savaşmaya gitmiş. Gitmeden önceki dönemde işçi eylemlerinde denk geliyorduk. Bütün işçi eylemlerini takip ediyordu. Sabah 07.00'den akşam 22.00'ye kadar işçi eylemlerine gidiyordu. Hep yollardaydı. Onun her gün gittiği yolu bir kere gitmişim. Şaşkınlıkla sormuştum; "sen her gün bu kadar yol mu gidiyorsun?" "evet" demişti "yedide kalkıp yollara düşünüyorum" derdi. Çok şaşırılmıştım. "Tebrik ederim" demiştim.

Bir çok eylem ve ayaklanmaya katıldık yoldaşla. Nedenise onu anlatacak kelime bulamıyorum. Hrnt Dink anmasında çok kalabalıktı. Pankart açacağız, ama açacak yer yok. Hepimiz yer arıyoruz bir baktım otobüs durağının üstünde pankart açmış. Çok özveriliydi. Bir şey yapılacaksa en iyisini yapmaya çalışırdı. Devrime bağlılığı ve bu mücadeleyi severek ve isteyerek yaptığını hissettiriyordu. Yaşamı bize örnek oluyordu. Kendi eksiklerimizi görüyorduk. Öyle olmamız gerektiğini görüyorduk. Bir nevi bize yol gösteriyordu.

Sana bir şey söylemezdi, ama ortada bir iş var ve bunu da birinin yapması gerekiyor. Onu yaparak pratikte gösterirdi sana. Geldiği zaman "merhaba" derdi "merhaba" diyordum. Bir bakmışsın hemen cantasına gazeteyi doldurup gidiyor. Şimdi biz de gelmişiz ben de oturuyorum. O öyle yapınca, ben de kalkıp çantayı gazeteye doldurup çıkarırdım. "Gel bir çay içip bakalım" dediğimizde "yok işim var" derdi. Alıyor ve çıkıyordu. Bize iyi bir örnek oluyordu. Kendi sorumluluğunu taşıyan, bir komünistin kendi sorumluluklarını yerine getiren biriydi.

Tüm yoldaşları takdir ediyorduk ama Emre bize yol gösteriyordu. Her şeyde hemen öne çıkıp yapan böyle bir yoldaştı. Gezi Ayaklanması'nın 1. yıldönümünde Gazi Mahallesi girişinde büyük bir çatışma vardı. Çatışma devam ediyordu, fakat kitle dağılmıştı artık. 10-15 kişi Mücadele Birliği önlüklü insanlar vardı. Onlar dağılmıyorlardı. Polis akrepten "Mücadele Birliği herkes gitti, yeter da kimse kalmadı, siz niye gitmiyorsunuz" anonsu geçiyordu sık sık. Emre gitmiyordu, mücadele etmeye devam ediyordu. Tabi o sırada sık sık gaz atıyorlardı. Gitmemişti, Mücadele Birliği dağılmamıştı.

Bizim yapmamız gereken de, yoldaşların elindeki bayrağı düşürmemek. Mücadelemiz devam ediyor. Anlatacak çok şey var, ama kalkmam lazım yoldaş. Yolum uzun, devrim kimseyi beklemez biliyorsun. Aklıma geldikçe anlatacağım, yazacağım. Yoldaşın nasıl birisi olduğunu, nasıl bir devrimci olduğunu herkes anlatmalı. Bize yol göstermeye devam ediyor Emre yoldaş. Onu çok seviyor ve özliyorum.

Yoldaşım

SAVAŞÇI İÇİN ÖZGÜRLÜK BUGÜNÜN SORUNUDUR

Abbas Gün

Bir savaşçının yaşamı, onun özgürleşme çabasından başka bir şeyle açıklanamaz. Özgürlük onun için soyut veya ancak gelecekte gerçekleşebilecek bir olgu değildir. Bugünün sorunudur.

Bugünün savaşçı pratiğiyle ortaya çıkması gereken, eklemek gibi su gibi bugünün bir gerekliliğidir. Savaşçı bilir ki, düne dayanarak ya da yarına güvenerek bugün savaştığını ortaya çıkacak kendiliğinden akışa razı olmak, savaşçının kendine ihanetidir. Düne yaşatılan ya da yarına ötelenen, bugünün pratiğinde duyumsanmayan özgürlük, savaşçı için anlamsızdır. Savaşın verildiği anın adı Bugündür ve savaşçı ancak bugün de özgür olabilir.

Bugün yapılması gereken kavga bugün yapılmalı, bugün görülmesi gereken hesap bugün görülmelidir. Çünkü, tıpkı Taylan yoldaşın dediği gibi "Bu öyle bir yolculuktur ki, ilk kavgamız kendimizle, ilk zaferimiz kendimize karşıdır." Bu kavga verilmeli, bu zafer kazanılmalıdır.

Özgürleşme önce savaşçının kendine müdahalesiyle başlar. Müdahale kolektif bilinçten özümsenenin bugüne yaşama geçirilme çabasıdır. Zordur... Ama zorladıkça geliştirir. Ancak büyük bir ısrar ve bu ısrarda bitmez tükenmez bir süreklilik yakalandığında ortaya gerçek sonuçlar çıkmaya başlar. Savaşçı en zorlayıcı derinliğinden, en coşkun doruğuna kadar bugünü kucaklayabildirir.

Onların yolu özgürlüğün yoludur!

Uzun bir bekleyiştin geçmişlerdi. Bıktırıcı, yıpratıcı, yorucu... Verilen görevin başlaması öylesine uzun sürmüştü ki yüksek bir kavrayışla hedefe kilitlenmeyi, başaramamış olsalar kırılmalar yaşayabilirlerdi. Ama onlar hedeflerini bir an olsun gözden yitirmeden bu uzun ve zorlu bekleyiş süresini bir avantaja çevirmeyi bildiler. Yarına kilitlenmişken dahi bugünü asla unutmadılar, ihmal etmediler. Bir yandan askeri tecrübe ve niteliklerini arttırmak için buldukları alanda birçok pratiğin içinde yer alırken diğer yandan askeri faaliyetin kurumsal ihtiyaçları için çalışmalara giriştiler. Ve bugün en çok ihtiyacımız olan örnekleri yarattılar.

Yarattıkları örnekler derken kastettiğimiz şey kesinlikle ölümsüzlükleri değildir. Yaptıkları, kattıkları ve yarattıklarından bahsediyoruz. Çeşitli internet ortamlarında binlerce kişi tarafından izlenmiş olan hepimizin bildiği şu füze eylemi videosu... Hedefin imha görüntüsünün ardından "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganına sona eren o eylemde, füzeyi ateşleyen ve hedefle buluşmasına değin kontrol eden el, Taylan Demircioğlu yoldaşın elidir.

Leninist Gerilla Birlikleri'nin kullandığı çeşitli sosyal medya hesaplarında çokça kullanılmış olan bir foto var. Yoldaşlarına eğitim veren bir gerilla. Yüksek bir binada mevzilenmiş, kanasının son ayarı ile uğraşıyor. Kendinden emin ve konusuna hakim... Kobane ve Afrin de içinde olmak üzere bir çok cepheye savaşını ve her cepheye düşmana darbeler vurmayı başarmış fotoğraftaki gerilla, Leninist gerillanın bu alandaki ilk temsilcisi olan Sinan Ateş yoldaştan başkası değildir.

Önlerine bakmayı hiçbir zaman unutmadılar. En zorlu en yıpratıcı dönemlerde dahi hedeflerine kilitlenmişliklerinde bir esneme olmadı. Ve tüm bu motivasyonu bugünden kopmayarak korumayı başardılar. Yarının, belki de çok daha uzak bir geleceğin temelini atmak için öne atılmış, kendilerini tereddütsüz feda etmişlerdi. Görevleri 'bugün'ün çok ötesindeydi. Bunu biliyorlardı. Ama gözleri ufuktaki geleceğe böylesine kilitliken bile ayaklarını bugüne basmaları gerektiğini unutmadılar. Ve yarattıkları örneklerle yolumuzu açtılar.

Yarattıklarıyla güzelleştirdikleri yaşamı, günü geldiğinde sonsuzlukla buluşturanlar, bizimle de hep bugünde buluşacaklar. Her gelen yeni günde taptaze bir umutla elimizden tutacaklar. Bu yüzden hiçbir zaman dünde kalmayacaklar. Adımladığımız yolda bizi hiç yalnız bırakmayacaklar.

Geleceğe yürüyüş bugünde başlar. Ancak bugünü yakalayanlar geleceği aydınlatan, yol açan örnekler yaratabilirler. Bugünde kendini zorlamayanın, bugünde kendini ileri mevzilerin ihtiyacına göre şekillendirmeyenin, geleceği kucaklayanların arasında adı geçmeyecektir.

Savaşçı için özgürlük bir görevdir. Bugünün görevidir. Ne düşünün yığılmalarıyla açıklanabilir, ne uzak gelecekle rin düşünmeleriyle. Çünkü yarın bugünde kazanılmadan, geleceği yakalamak imkansızdır. Ve özgürlük ancak bugüne cevap olan, bugünde sorulan sorulardan kaçmayan, verilecek cevaplardan korkmayan bir pratikle var edilir, somutlanabilir.

Savaşçının Özgürlüğü onun eylemidir ve savaşçı için yaşam, bütün alanları bütün süreçleriyle bir bütün olarak eylemdir. Dururken düşünürken, eğitimle ya da savaşırken, pusuda ya da zindandayken fark etmez, eylem ve eylemin her anındaki özgürlük arayışı sürer.

Mekan değişir zaman değişir ama savaşçı tüm koşullarda kendi yürüyüşünde özgürlüğü tekrar tekrar yaratmakla yükümlüdür.

Savaşçı için yarın yoktur! O yarını, hatta bütün bir geleceği bugünde yaşar. Yarını bugündeki pratiğiyle karşılar. Onun görevi ummak değil yaratmaktır. Beklemek değil, hedefe doğru yol almaktır. Onun görevi durmak değil başlamak, başarmaktır.

Yarın, bugünde başlamıştır. Savaş ya bugünde kazanılacak ya da kazanılmayacaktır!

Savaşçı bunun farkına varandır!

ZAFER HALAYLARINI BİRLİKTE ÇEKECEĞİZ

Aydın Söke'de Sibaş işçileri sendikacı olduğu için işten çıkarıldı. Tek Gıda-İş'e üye oldukları için 54 işçiyi işten çıkaran fabrika yönetimi, daha sonra 14 sendika üyesini daha işten attı. Bunun üzerine işçiler fabrika önünde eyleme başladılar. "Dünya ülkelerini turşuya doyuran firma" diye reklamlar yapan Sibaş, sendikaya üye oldu diye işçileri açlığa mahkum etmekte bir an olsun tereddüt etmedi.

Fabrika önünde eylem yapan işçilerle sohbet ettik.

Merhabalar bize kim olduğunuzu ve eyleminizi kısaca anlatır mısınız?

Meral Yıldız ben. Sibaş fabrikası 1995 yılında ilk Yenidogan'da kuruldu. 2001 yılında da Akçakonak'ın (bizim köyümüz) hemen altına taşındı. Çoğunluğu kadın, 233 işçi kapasiteli bir işyeri. 2018 Ocak ayında örgütlenmeye karar verdik. Çünkü, düşük maaş alıyorduk; çalışma koşullarımız ağır idi; beyaz yakalılardan işçilere (mavi yakalılara) olan baskıları şoktaydı.

8 Şubat'ta patron bunu öğrendi. Aynı gün bizim çıkışımız verildi. Sebep olarak da makineleşmeye gidileceği gösterildi. Ben iş yerinde postabaşıydım. Eşim salıncıydı. İşten çıkarılan birinci grup işçiler nitelikli işçilerdi. Operatör, saha sorumlusu, posta başı, salıncı. Kimisi 20 yıllık işçiydi. Onlar bizi işten çıkartarak diğer mavi yakalılara göz dağı vermek istediler: "Bakın onları çıkartırsanız sizi hayli hayli çıkartırız."

Bu tam tersi bir etki yarattı. Sevilen işçiler olduğumuz için çıkarıldığımız gün 35 üyemiz vardı. Biz çıkarıldığımız gün 20 kişi daha postaneye gelip e-devlet şifresi olarak sendikaya üye olduklar. İnsanların bize güvendiğini, inandığını görünce daha çok kenetlendik. "Madem bizim arkamızda insanlar var, bize inanan insanlar var, biz bu işi başaracağız" dedik. Gece birleşme, ikilere kadar ev ev dolaşıyorduk. İnsanlara sendikayı anlatıyorduk. Şu anki çalışma koşulları ile sendikacı çalışma koşulları arasındaki farkı anlatıyorduk. İnsanlarımız bilinclendi. Herkes kendi isteğiyle üye oldu. 8 Şubat'tan sonra yaklaşık iki hafta içinde biz örgütlenmeyi tamamladık. 233 kişilik fabrikada beyaz yakalılardan dışında 180 insanın içinden 125 tane üye çıkardık. Hem de bu kadar kısa bir sürede. Artık insanlar ne kadar yılmışsa...

İşyerinde sendika yetki sahibi oldu; ama işyeri itiraz etti. Şu an mahkemelerimiz devam ediyor. İşe iade mahkemelerimizin sonucunu 5 ve 7 Şubat'ta görecek. Şu an bekliyoruz. 28 Ocak'tan beri fabrikanın önünde oturma eylemi başlattık. Halay çekip sloganlarımızı atıyoruz. Patronun moralini bozup eve getiriyoruz.

Haftanın hangi günleri fabrika önünde oluyorsunuz?

Güneş doğunca başlıyoruz güneş batınca dönüyoruz. Yağmurlu havalarda genelde

17.00'de evde oluyoruz. İşçi arkadaşlarımız çıkınca biz de çadırı kapatıp çıkıyoruz; ama yazın öyle olmaz. Tabii isteğimiz bu sürecin yaza kadar uzamadan anlaşma yapmamızdır.

Cumartesi günü de işyeri çalışıyor, sadece Pazar günleri kapalı. Biz de moralini bozacağımız kimse olmadığı için Pazar günü gitmiyoruz.

(117 sendikalıdan 80'i kadın 37'si ise erkek işçiyim.) Çalışanların çoğu evli. Eşyle çalışanlar da var içimizde. Ben de eşimle birlikte çalışıyordum. Çoğu evli, çocuklu. Birilerine bakmakla yükümlü olan insanlar.

(Sohbetimiz esnasında ara ara çocukları gelerek annelerinden birşeyler istiyorlar, haliyle Meral önce dinliyor, ardından evdeki diğer yetişkinlere yönlendiriyor çocuklarını. Ve kaldığı yerden anlatmaya devam ediyor aynı anda birçok işe yetişmenin verdiği ustalıklarla.)

Fabrikada çalışma ve örgütlenme sürecinde kendinizde bir değişim hissettiniz mi?

Ben 2010 yılında girdim. Bir sene taşeron olarak çalıştım. 2011 yılında yedinci ayın birinde (1 Temmuz) kadroya alındım o yüzden yedi yıllık işçi olarak görüyorum orada. Bizim iş yerimiz köyümüzün hemen altında olduğu için bütün köylüler orada çalışıyor. Çoğu insan Sibaş dışında herhangi bir iş yerinde çalışmamış, tarla işleri dışında. Biz Sibaş'ı velinimet olarak görüyorduk, "Sibaş olmasaydı olmaz" diydük. Bir sene işsizim, 8 Şubat 8'de bir yıl dola-

cak. Farklı hayatların, farklı iş yerlerinin olduğunu öğrendim. Sendika bize çok şey öğretti. İnsanların belli bir çıkarı olmadan da birbirine yardım edebildiğini öğrendim. Hiç tanımadığımız insanlar yol kenarına arabayı çekip ne yaptığımızı öğrenmek için yanımıza geliyorlar. Çay, şeker, böhre getiriyorlar. Bu bize çok güç veriyor. Birilerinin yanımızda olduğunu bilmek mutlu ediyor.

Fabrikada örgütlenme sürecinde ne tür zorluklarla karşılaştınız?

Sendika anayasal bir hak gibi görüldüğü için pek öyle olmuyor. Aramızdaki işçilerden biri patrona bizi ihbar edince, patron anında çıkışımızı verdi. Öyle olunca insanlar gizli gizli üye olmaya başladılar. Biz genelde akşam saatlerinde ev ev geziyorduk. Kimin evine gitseniz, o da üye midir diye içeriye laf taşıyorlardı. O yüzden insanlar da çekiniyorlardı; gündüz gözleriyle gitmemizi istemiyorlardı. Bir nevi gizli gizli

örgütlendik. O dönem 3-4 gün bir hafta çocuklarımızı görmediğim oluyordu, sabah erken çıkıp akşam geç geldiğimden. Çok zorlandık ama başardık, bu kadar az sayıda çalışandan bu kadar yüksek örgütlülük çıkarmak mucize gibi birşeydi. Sibaş'ta bizden önce denenmiş; fakat en başından patlak verip durdurulmuş. Bizde 35 kişiden sonra patlak verdi. Yanlış insanın kapısını çaldık. Bizi bizden biri vurdu yani. Beyaz yakalıları bilip söylese bu kadar üzülmezdik. Kendi işçi arkadaşlarımız yaptı bunu. Aynı bölümde yiyip içtiğimiz, aynı masada oturduğumuz aynı yorulmuş yaşadığımız bir işçi yaptı; bunun hesabını sormadık ama biliyoruz ki sendikacı olarak işe geri döneceğiz. O zaman ben bunu ona söyleyeceğim. "Bizi satmana değdi mi bak yine karışındayım" diyeceğim. Biz onun kim olduğunu biliyoruz. 7'sinde sendikacı oldum, 8'inde işten çıkarıldım. Fabrikaya zarar vermedik, çaldık, kendimizi anayasal haklarımızı kullandık. Ve bu yüzden işimizden olduk.

Bakmakla yükümlü olduğum iki evlâdim var, ikisi de okuyor. Eşimle aynı gün işsiz kaldık. Patronumuz patronluk yapmaya devam ediyor. Çevre fabrikalara haber gönderiyor, hiç bir fabrika bizi kabul etmiyor. Sendikayı gerekçe gösteremiyorlar, farklı şeyleri bahane olarak bize söylüyorlar.

Şu an okullar tatil olduğu için, güzel havalarda çocuklarımızı da alıp çadıra götürüyoruz. Bizimle beraber slogan atıyorlar. Sabah gözünü açar açmaz "Sibaş işçisi yalnız değildir" sloganını atıyorlar. Durup durup 'biz kazanacağız' diyor. Kızım dua ediyor: "Allah'ım annemle babam işine geri dönsün. Biz yine rahatça geçinelim." Çünkü çalıştığım zamanı geçimle şimdiki arasında fark var, hele şimdi bir de ekonomik kriz var; yaşam koşulları çok zorlaştı. Böyle bir durumda işsiz olmak çok kötü bir durum.

Eylem alanında "işçi çocukları da işverenin çocukları"

kadar sevimlidir" pankartını açmanın özel bir sebebi var mı? Neden bunu vurgulamak istediniz?

İşçi çocukları yani bizim çocuklarımız, işveren çocukları ya da 4 yıllık okuyanların çocuklarıyla eşit olsun istiyorum. Senin çocuğun birşey istediğinde alabiliyorsun, benim çocuğum da birşeyler istediğinde alabilmeliyim. Benim elimden bu hakkı alıyorsun. Bunu engelleyen sensin bunun sorumluluğu da sana ait.

Çocuklarımızın geleceği için örgütlendik. Anayasal hakkımızı kullandık ama fabrika makinalaşmaya gidildiğini gerekçe gösterip işten çıkardı. Kısa bir süre sonra yerimize çevre köylerden 80'e yakın taşeron işçi alınmış.

Sizde "örgütlenmeliyim" düşüncesini uyduran şeyler nelerdir, biraz bahsedersiniz mi?

Üretim sorumlularımız en ufak şeyde bize kapıyı gösteriyorlardı. Kendileri istediği kadar zam alıyorlardı, ama bize zam hep aynı. Üç günlük işe de asgari ücret alıyor yirmi yıllık işçi de. Adalet mi bu. Ege Bölgesi'nde yurt dışına ihracat yapan ikinci firma seçildik ama işçilerin hiçbir hakkı yine de tanınmadı. Bizlere bir pasta kendilerine prim. Bizim sayımızda aldysanız, neden bu primden biz yararlanmıyoruz. Malesef bütün fabrikalar böyle. Bir sürü direniş var. Flormar var, Cargill var. Bugün yine çadırda konuştuk. Flormar işçileri Cargill işçilerini ziyarete gitmiş, "keşke biz de biraz daha yakın olsaydık" diye... İzmir'de şu an Tarih var, Efele köylüleri var. Sendika başkanımız geldiğinde "biz de ziyaretlerde bulunalım" diyeceğiz. Geçen sene çalışırken duysaydım, bana çok saçma gelebilirdi. Ama şimdi biliyorum ki, bir işçinin yanında bir işçi görmesi o kadar mutluluk ve onur veriyor ki anlatamam. İnsan yalnız olmadığını görüyor ve bir şeylere değerini anlıyor. Şu an seçim öncesi olduğu için herkes "biz yaparız, düzeltiriz" diye kapımızı çalacaktır. Biz biliyoruz ki yalan vaatler verilir, tutulmaz ama en azından bunu fırsata çevirebiliriz.

Biz anladık ki, bir şeyler elde etmek için birleşmek lazım. İşçi sınıfının yan yana gelmesi, omuz omuz vermesi lazım. İşçiler çok eziliyor; yapacakmış, edebilecekmiş. Yeri geldiğinde bir bayan, gücünün yetmediği, kendinin iki katı yükü kaldırmak zorunda kaldı. Eminim birçok iş yerinde de böyledir. 200 kiloluk fişiyi itiyorsun, yerleştiriyorsun, kaldırıyor, döküyorsun. "Bunu yapacaksın" dediklerinde," yap-

mayacağım" diyemiyorsun; çünkü yapmazsan çıkacaklar. Bedenini yıpratarak yapmaya çalışıyorsun. Her şeyi kabul ediyorduk, boyun eğiyorduk olmaz diye bir şey yoktu. Sendikaya üye olduktan sonra insanın kendine özgüveni geliyor. Onların malı olmadığımızı her bireyin değerli olduğunu, sen istemediğin sürece sana kimsenin bir şey yapamayacağını öğrendik. Çalışanlar içinde hiç konuşmadığımız insanlarla konuşmaya başladık. Hiç gitmediğim insanların evine gittim. Yedik, içtik, sendikanın bana çok katkısı oldu. Gerek maddi gerek manevi. Kesinlikle pişman değilim.

Mücadele Birliği okurlarına ne söylemek istersiniz?

Buradan tüm işçi sınıfına,

luyorum, inşallah biz kazanacağız. Şu an evet üşüyoruz zor şartlar altında direniyoruz. Ama biliyoruz ki herkes kendi fabrikasına zafer halaylarıyla girecek. İnşallah herkesin sorunları halledilir işimize kavuşuruz. İşimize ihanet etmiyoruz, iyi şartlarda çalışmak istiyoruz. Patronumuz "bunlar bana nankörlük etti. Ben onlara ekmeğim iş verdim" diyor. İyi de patron, sen bana iş verdin, ekmeğim verdin de, sen benim kara kaşım kara gözüm için vermedin ki, ben de sana emek verdim, yeri geldi günlerce çoluğumu çocuğumu görmedim. Bazen günlerce mesai yapıyorduk. Sabah 07.00 iş başı. 12.00'lere kadar çalışıyorduk. Verilen emek varsa karşılıklıdır. Biz nankör değiliz hakkımızı istiyoruz, daha iyi şartlarda yaşamak is-

birleşerek kazanacağımızı, birbirimizin desteğine ihtiyacımız olduğunu, eğer omuz omuz verirse kimsenin bizi yenemeyeceğini söylemek isterim. Bu söylediklerimi okuduktan sonra, bize ulaşmak isteyenler muhakkak ulaşsınlar. Bizim desteğimize ihtiyacı olanlar bize ulaşsınlar. Biz destek olmaya hazırız tek başımıza hiçbir şeyi çözemiyoruz birleşince kazanabiliyoruz. Herkesi desteğe davet ediyorum. Flormar, Cargill, Efele'de direnişte olan tüm arkadaşlarıma selamlar yol-

tiyoruz. Sadece okumuş olanların yaşam kalitesi iyi olur diye bir şey yok. Bizi hafife almasınlar, gelip gider çalışanlar demesinler, bizler de bireyiz, bizim de çocuklarımız var ne yaptysak çocuklarımız ve geleceğimiz için yaptık. Ki bu anayasal bir haktr engellenemez, engelleyemeyecekler de.

Son olarak diyorum ki, Allah İzocam'ın yaşadığı zaferi bize de nasip etsin. Dayanışmamız bize yetiyor, zaten birleşe birleşe kazanacağız, zafer halaylarını birlikte çekeceğiz inşallah.

"Amacımız Sadece Daha İyi Şartlarda Çalışmaktır"

Merhaba adım Dilek Yaman Kaçar, 48 yaşındayım. Sibaş'ta 27 Ağustos 2004'te işe başladım.

Yıllarca büyük bir özveriyle çalıştım. Evimizi, çoluğumuzu-çocuğumuzu, ailemizi ihmal ettik, yeri geldi sağlığımızdan ödün vererek çalıştık. Karşılığında sadece devletin bize uygun gördüğü asgari ücreti dişimizle tırnağımızla kazıyarak aldık. Yıllarca bizi yani işçileri korku imparatorluğu ile yönettiler. Dediklerini yapmazsak kapıyı gösterdiler.

Bu kadar özveriyle çalıştığımız halde, bir gün, sadece sendikaya üye olduğumuz için sorgusuz sualsiz kendimizi kapının önünde bulduk.

Bizim amacımız, yıllarca ekmeğini yediğimiz yere ihanet etmek değil, sadece daha iyi şartlarda çalışmaktır. Tabiri caizse ağacı kesmek değil, ağaçtan meyve yemekti...

